Machine Translated by Google

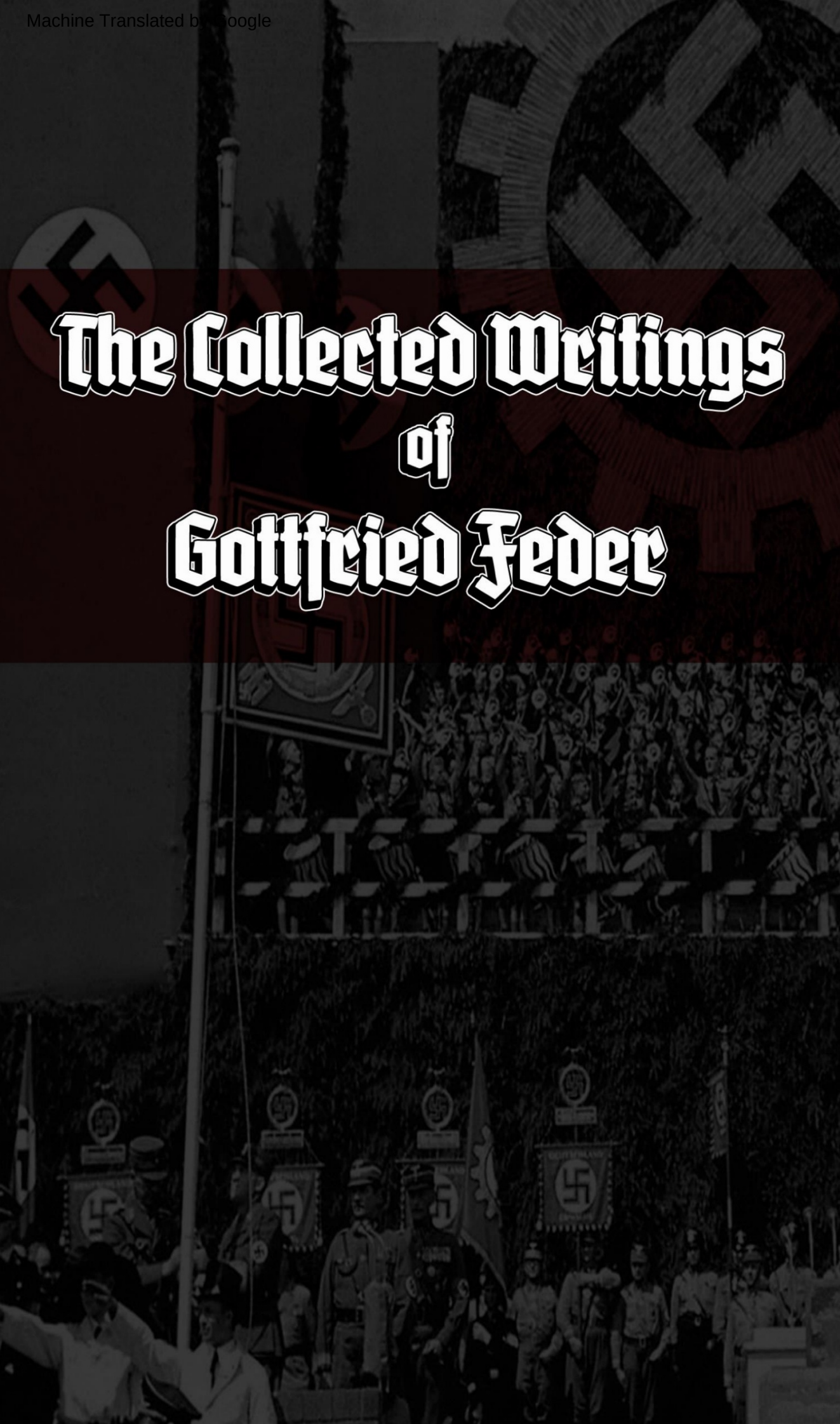

The Collected Writings of Gottfried Feder

Machine Translated by Google

De samlade skrifterna av Gottfried Feder

Publicerad i Kali Yuga, 130 AH

SUDETENLAND VERLAG

Machine Translated by Google

Innehållsförteckning

NSDAP:s program och dess allmänna uppfattningar 5

Inledning och förord 6

1. Officiellt partimanifest om NSDAP:s ställning gentemot jordbruksbefolkningen och jordbruket..... 13

NSDAP:s politik för ägande av jordegendom 17

2. De 25 punkterna..... 21

3. Grundidéerna 25

4. Programkraven i detalj..... 32

5. Vad vi inte önskar..... 52

6. Slutsats..... 53

Manifestet för avskaffandet av ränteslaveri 55

Implementeringar och motivering 57

Omvandlingen av krigsobligationer till bankkredit 75

Särskilda kommentarer om kravet på lag i manifestet 76

Invändningarna och deras vederläggning 79

Vidare program 89

Den tyska staten på en nationalsocialistisk grund 56

Inledning och förord 92

1. Grunden..... 97

2. Programmet 116

3. Den nationalsocialistiska statens statsstruktur 122

Machine Translated by Google

Gottfried Feder

Gottfried Feder, (27 januari 1883, Würzburg, Tyskland – 24 september , 1941, Murnau), var en tysk politisk aktivist som var den främsta *ekonomiska teoretikern* den tyska nationalsocialismens inledande fas.

Feder, en civilingenjör, blev känd 1919 för sin bok *"Manifest för att bryta ner" "Räntans träldom",* och hans tal inför ett möte för det tyska arbetarpartiet i München i september samma år gav omedelbar inspiration till **Adolf Hitlers** inträde i politiken. **Feders** socialistiska och antikapitalistiska idéer kom senare till uttryck i **Hitlers** 25-punktsprogram för det Nationalsocialistiska Tyska Arbetarpartiet (NSDAP) i mars 1920, såväl som i **Feders** egen bok, *"Den Tyska staten på den Nationalsocialistiska Grunden",* som **Hitler** ansåg vara "den [nationalsocialistiska] rörelsens katekes". Mellan 1924 och 1936 satt **Feder** i den tyska riksdagen och tjänstgjorde som ordförande för NSDAP:s ekonomiska råd (1931), statssekreterare för det tyska ekonomiministeriet (1933) och statlig bostadskommissionär (1934). Med den allmänna anpassningen av nazistpolitiken till det befintliga ekonomiska systemet minskade dock **Feders** roll i partiangelägenheter drastiskt, och år 1936 hade han förpassats till praktiskt taget obemärkthet.

Machine Translated by Google

Det nationella programmet

Socialistiska tyska arbetarpartiet

och dess allmänna uppfattningar

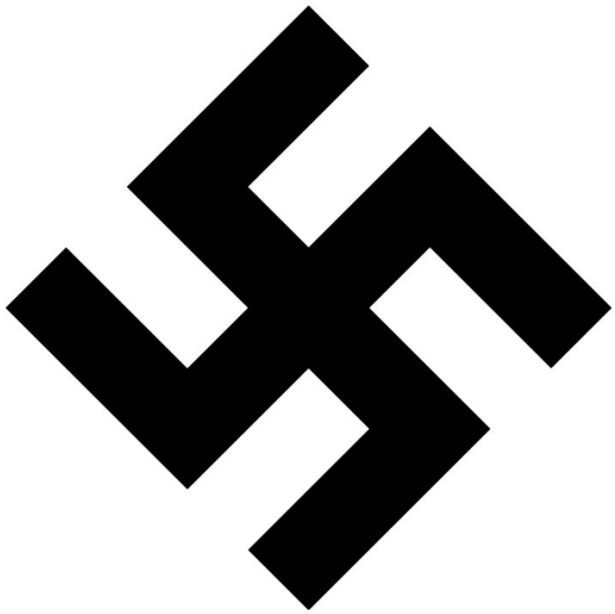

Machine Translated by Google

Historisk redogörelse för uppkomsten av NSDAP med en biografisk översikt över Adolf Hitlers karriär

Adolf Hitler föddes den 20 april 1889 i Braunau am Inn, en by i det gamla Tyskland.
Bayern.

Hans far var föräldralöst barn till en fattig bonde och arbetade sig upp till att bli tulltjänsteman. Hans mor kom från en tysk bondefamilj. När han var 13 år gammal förlorade han sin far, och fyra år senare sin mor. Adolf Hitler var då elev vid Realschule i Linz vid Donau, efter att ha lämnat Nationalskolan. Hans far hade önskat att han skulle bli tjänsteman, men hans egen önskan var att bli konstnär. Hans mors död tvingade honom att utan ytterligare dröjsmål försörja sig själv.

Vid 17 års ålder åkte Hitler till Wien, där han siktade på att bli arkitekt. Han försörjde sig på egen hand, först som byggnadsarbetare där han blandade murbruk, sedan som arkitektritare. Vid 18 års ålder började han intressera sig för politik; han blev antimarxist, men spelade hittills ingen ledande roll. Ända sedan sin tidigaste ungdom hade Hitler varit passionerat nationalistisk, och hans förhoppning var att kombinera de sociala erfarenheterna från sin arbetstid med sina nationalistiska övertygelser. I flera år levde han i Wien i extrem fattigdom.

År 1912 flyttade han till München, där han studerade. Han hade aldrig känt till ungdomens glädjeämnen, men ända sedan den dag han lämnade hemmet med 50 kronor i fickan hade arbete och umbäranden varit hans lott. I februari 1914 lyckades han befrias från skyldigheten att tjänstgöra i den österrikiska armén. Sex månader senare bröt kriget ut. Han anmälde sig omedelbart frivilligt till den tyska armén och fick, genom en direkt vädjan till kung Ludwig av Bayern, tillstånd att gå in i ett bayerskt regemente som frivillig för kriget. Den 10 oktober 1914 marscherade det nya regementet fram.

Den 2 december 1914 tilldelades den 25-årige volontären Järnkorset, 2:a utmärkelsen.
Klass.

Som ett erkännande för hans tapperhet i anfallet mot Bayernwald och i de andra striderna nära Wytschaete beordrades han att ta tjänst som dispäkbärare, vilket krävde särskilt mod och pålitlighet, eftersom rapporter ofta måste bäras över öppet terräng under kraftig eld. Detta gjorde snabbt hans namn känt i hela regementet bortom den snäva kretsen av hans kamrater.

Den 7 oktober 1916 skadades han av en granatsplitter. I mars 1917 återvände han till sitt regemente. Han fick flera andra utmärkelser, inklusive ett regementsdiplom för särskilt mod i striderna nära Fontaines, och slutligen Järnkorset, klass I.

Den 14 oktober 1918 skadades han allvarligt tillsammans med många kamrater i sitt regemente av senapsgasen som britterna då använde för första gången, och han blev tillfälligt blind. Medan han var på sjukhus utbröt revolutionen.

På grund av detta beslutade Hitler att bli politiker. År 1919 gick han med i ett litet parti bestående av sex män och där grundade han Nationalsocialistiska tyska arbetarpartiet. Han utarbetade i huvuddrag den nya rörelsens program och fastställde dess karaktär och mål.

Machine Translated by Google

Kärnan: Sju män

I september 1919 höll Adolf Hitler sitt första tal inför sju män; sedan talade han till en publik på 11, 25, 47; i december 111; i januari 1920 270 och kort därefter 400.
Den 14 november 1920 talade han vid ett massmöte för 1700 personer. Han organiserade nu propagandan för det unga partiet, som efter ett års arbete räknade 64 medlemmar. Ett år senare – 1920 – hade det redan nått 3000. Hitlers propagandaverksamhet i München var sådan att han äntligen talade vid massmöten tre gånger i veckan, och på måndagar fortsatte han en undervisningskurs. Han attackerade först och främst Versailles dårskap och förnekade marxisternas, mittenpartiets etc. påståenden om att det var möjligt att uppfylla detta fördrag. Han kritiserade dessa partiers paroll – "Ge upp era vapen, så kommer de andra också att avväpna". Han talade utifrån antagandet att efter att vi hade avstått från vapnen skulle resten fortsätta att beväpna – om inte med sina egna pengar, så med de miljoner som pressats från den helt avväpnade tyska nationen. Medan han motsatte sig SPD:s och Centerns propaganda för att underteckna fördraget, profeterade han att Ruhrområdet skulle ockuperas, oavsett vad vi undertecknade.

1921.

Detta år präglades av grundandet av de första lokala grupperna i Rosenheim och Landshut. Hitler organiserade den första gruppen män för att skydda partiet och inledde sin kamp mot separatiströrelsen i Bayern. Vår ledare talade också vid ett möte med över 5000 personer på Cirkus i München.

Han förklarade vid sina möten att uppfyllandet av fördraget inte skulle bidra till att, som SPD, Centern och Volkspartei hävdade, bygga upp tyskt välstånd i lugn och ro, utan att resultatet av denna dåraktiga politik var oundvikligt att bli inflation i stor skala, vilket skulle innebära enorm skada för den tyska industrin. Hitlers påstående att den svartröda regeringen planerade att avnationalisera statsjärnvägarna förklarades vara en "ren lögn". Ett försök till ett uppror inom partiet besegrades. Hitler utarbetade partiets nya konstitution, som gav honom diktatoriska befogenheter.

Socialdemokratin, som inte kunde fortsätta att ignorera Hitlers namn, försökte nu bli av med sitt hinder med hjälp av terroristiska metoder. Det förekom blodiga sammandrabbningar vid mötena, där våra ledares järnnerver behöll övertaget. En oövervinnelig livgarde bildades under mötena, som hädanefter fick namnet 'Sturmabteilung'.

1922.

Medan erövringen av München fortskred började rörelsen sprida sig över resten av Bayern. Hitler avvisade alla kompromissförslag om att gå med i andra partier. Han krossade gradvis alla liknande "nationalistiska" partiformationer och gjorde den nationalsocialistiska rörelsen till den högsta överordnade.

I oktober 1922 marscherade Hitler i spetsen för 800 man till Coburg, och på två gånger 24 timmar krossade han för första gången fullständigt den röda terrorn i staden.

Adolf Hitler förklarade då offentligt att vi rusade huvudstupa i riktning mot inflation, vilket han hade förutsett som ett resultat av den svart-röda koalitionens politik. Han blev

Machine Translated by Google

känd som systemets farligaste och mest hatade fiende. Socialdemokratin och Centerpartiet slutade försvara sig med argument och införde en förtalande politik.

1923.

I januari 1923 hölls den första stora partikonferensen och partiets första fanor invigdes. Sturmabteilung bildades formellt.

Partiets propaganda studerades och förbättrades ingående, och organisationens permanenta principer fastställdes och etablerades. Anhängare samlades kring Hitler i stort antal, av vilka majoriteten idag är hans trogna partners i kampen. Attackerna mot honom fortsatte under tiden med ökande beslutsamhet; han befann sig i fängelse för första gången anklagad för att ha stört sina motståndares möten; han bötfälldes ständigt. Ändå upphörde han aldrig för ett ögonblick att kämpa mot systemet.

Under sommaren 1923 började Adolf Hitler krossa den röda terrorn i de flesta städer i Bayern; Ratisbon, Hof, Bayreuth, Nürnberg, Fürth, Ingolstadt, Würzburg, Schweinfurt – ofta till priset av blodsutgjutelse i gatuslagsmål, där han besegrade de socialdemokratiska och kommunistiska terroristgrupperna.

Hans kamp mot den inkompetenta regeringen i riket åtföljdes av bittra anklagelser. Han förutspådde regeringens svaga motstånd i Ruhr-frågan och attackerade ständigt den dumma politiken att ingå ett samförstånd med Frankrike, och att fullborda det. Han underlät aldrig att påpeka nödvändigheten av ett samförstånd med England och Italien.

I november 1923 gjorde Adolf Hitler sitt försök att störta systemet. Upproret misslyckades och Hitler arresterades.

1924.

Den stora rättegången ägde rum i München i mars 1921. Trots att han befanns skyldig enligt fakta uppnådde vår ledare en överväldigande moralisk rättfärdigande dom. Hitlers försvar påverkade domstolen i sådan utsträckning, och hans åtagande om ensamt och exklusivt ansvar var så övertygande att advokatens tal som åtalade honom blev ett anmärkningsvärt vittnesmål om hans hederliga motiv. Domaren dömde honom dock till en tids frihetsberövande.

Nationalsocialistpartiet led av förlusten av sin ledare. Dess motståndare var övertygade om att rörelsen var över och tog mod till sig att underteckna den ökända Dawespakten och startade därmed avsiktligt det system med plundring av Tyskland som sattes på sin spets i Young-planen. Vilken triumf för socialdemokraterna och centern! Målet med Tysklands förslavning var tydligen uppnått!

Förgäves försökte Hitler genom sina medhjälpare, som hade fria händer, att bekämpa Dawespakten. Förgäves fick han dem att offentligt förklara att Centerpartiets, SPD:s och Volksparteis försäkringar om att de utländska lånen enligt planen skulle öka det nationella välståndet, att arbetslösheten skulle upphöra, att lönerna skulle höjas och skatterna sänkas, att jordbruket skulle räddas, bara var ett bedrägeri mot nationen. Förgäves fick han dem att påpeka att Dawespakten var dömd att öka fattigdomen, eftersom räntorna på lånen skulle lamslå industrin, medan lånen i sig bara tjänade syftet att uppfylla de ekonomiska skyldigheterna enligt planen; konkurs och arbetslöshet skulle öka, lönerna...

Machine Translated by Google

skulle sjunka, priser och skatter skulle stiga ytterligare, och bönderna skulle ställas inför fullständig ruin och tvingas skiljas från allt de ägde.

Den 20 december lämnade Hitler fästningen.

1925.

Den 27 februari 1925 utropade Adolf Hitler till partiets återfödelse, och
Han höll sitt första tal efter fängelsestraffet inför en publik på 4000 personer.

Den nationalsocialistiska rörelsen hade splittrats efter händelserna den 9 november ,
och all dess egendom och alla dess pengar hade konfiskerats; så att Adolf Hitler nu med ingenting i handen började återuppbygga partiet från dess grundvalar. Vorwärts och Germania i Berlin gjorde narr av hans ansträngningar och hånade "dåren som fängelsestraffet hade gjort galen".
Ändå fortskred partiets återuppbyggnad med stor hastighet under Hitlers ledning. De gamla ledarna samlades troget kring honom återigen. Hitler stimulerade partipressen till ny aktivitet.

I december 1925 hade partiet 27 000 medlemmar. Centerpartiet och socialistpartiet
Demokraterna i oro beslutade att ledaren inte skulle tala offentligt på två år.

1926.

I juni i år hölls partiets första konferens sedan Hitlers fängelsestraff.

Den borgerliga världen var fortfarande övertygad om att uppfyllandet av den tyska lagstiftningen skulle rädda Tyskland och att Dawespakten skulle återuppliva industrin. Marxisterna var övertygade om att deras dominans var orubblig.

President von Hindenburg skildes från sina anhängare och marscherade iväg med mittenpartiet och SPD. Partiet fortsatte kampen; vid årets slut hade det 49 000 medlemmar.

1927.

Ordern som förbjöd Hitler att tala offentligt drogs tillbaka, eftersom det visade sig omöjligt att upprätthålla den. Han talade vid ett antal massmöten. Varje månad konsoliderades partiet alltmer.

Utvecklingen överlag bevisade med allt större kraft att Hitler hade haft rätt.
Dawespakten avslöjades, och dess konsekvenser blev fruktansvärda. Socialdemokraterna och Centerpartiet försökte rädda det som räddades kunde med hjälp av lögner och övergrepp.

I augusti sammankallade Hitler en partikonferens i Nürnberg, vilken visade sig vara en stor framgång. Vid årets slut hade partiet 72 000 medlemmar.

1928.

Adolf Hitler ledde sitt parti i en intensifierad attack mot det existerande systemet.
Nationalsocialismen var nu den obevekliga fienden till Tysklands förstörare, både inom och utanför. Hitler riktade sin attack särskilt mot den meningslösa ruineringen av bönderna och medelklassen. Han profeterade om den katastrof som skulle drabba hemmamarknaderna. Han förklarade vid hundratals möten gång på gång att uppfyllandet av förverkligandet var vansinne, och att dess

Machine Translated by Google

konsekvenserna skulle innebära död och undergång för den tyska industrin. Socialdemokraterna och centern hånade och hånade i sitt försök att få hämnd. Deras lögner och skymf riktades mot Hitler personligen.

Vid årets slut uppgick medlemsantalet till 108 000, och partiet hade 12 medlemmar. satt i riksdagen.

1929.

Adolf Hitler fortsatte sin kamp mot det rådande systemet med outtröttlig energi. Partiets press fulländades, Sturmabteilung ökade, formationerna stärktes och propagandan intensifierades. Nationalsocialismens doktriner började tränga djupt in i det nationella medvetandet.

Den 4 augusti ägde den andra partikonferensen rum i Nürnberg i enorm skala. Hitler angrep det svart-röda systemet med allt större energi och stod utan rival som den mäktigaste ledaren mot allt vad "demokrati" avsåg. Alla försök att avsätta honom från partiledningen krossades.

Vid årets slut hade partiet 178 000 medlemmar.

1930.

Kampen mot den unga planen var i full gång. Hindenburg försvarade den energiskt och hävdade att genom den skulle Tyskland räddas, den tyska industrin återupplivas, arbetslösheten stoppas, bönderna andas igen och att det skulle vara möjligt att lätta beskattningen.

Adolf Hitler beskrev sådana åsikter som overkliga och ödesdigra; han profeterade motsatsen. Hans parti fortsatte att upplysa nationen mitt under hårda strider. Motståndarna svarade med en ström av lögner.

Valen till riksdagen ägde rum den 14 september , 1930. Partiet fick 6,5 röster i opinionsmätningar. miljoner röster, och 107 medlemmar valdes. Dess interna organisation var starkare än någonsin. Några mindre upprorsförsök, främjade utifrån, krossades omedelbart av Hitler, och de som inte underkastade sig villkorslöst utvisades.

Centerpartiet, som nu hade överlämnat sig i SPD:s händer på gott och ont, började hetsa kyrkan mot Hitler. Biskopar och präster, tillhörande Centerpartiet, inledde en fanatisk attack mot den nationalsocialistiska rörelsen, bannlyste dess anhängare och vägrade dem till och med kristen begravning. Hitler höll orubbligt fast vid sin övertygelse att centerrörelsen innebar undergång för Tyskland och fortsatte sin kamp mot den med ännu större beslutsamhet än tidigare. Han avvisade strängt alla försök att framtvinga honom någon modifiering av sina åsikter.

Vid årets slut hade partiet 389 000 medlemmar.

1931.

Kampen mot den unga planen fortsatte. De konsekvenser som Hitler förutsett blev verklighet.

Machine Translated by Google

Regeringen började administrera med hjälp av nödåtgärder, i syfte att rädda industrin. Hårda debatter följde, där Adolf Hitler återigen påpekade de ödesdigra konsekvenserna av denna politik. Inom några månader – till och med några veckor – fick han rätt.

Under tiden hade ett antal nationalsocialistiska tidningar börjat bildas, och partiets centrala förlag hade gradvis vuxit till ett enormt företag. Organisationen hade blivit mycket effektiv, och Sturmabteilung hade med tiden nått ett högt utvecklingsstadium.

Våra motståndare vältrade sig i lögner och tillät att beställningar på varor gjordes i Frankrike.

Vid slutet av år 1931 hade Hitlerpartiets medlemsantal nått 806 000, en månad senare 862 000 och återigen en månad senare 920 000. På valdagen fanns det ungefär en miljon medlemmar och otaliga miljoner anhängare vid valurnorna.

Mannen som en gång var fattig arbetare och senare soldat vid fronten har således på knappt tretton år byggt upp den största politiska organisation som Tyskland någonsin skådat. De enda resurser mot denne man som hans motståndare kan använda är lögner och förtal. Och han har alltid vunnit hittills trots alla lögner, och den här gången har han varit nära att bli vald till rikets president.

Har någon i hela Tysklands historia någonsin åstadkommit en liknande prestation på tolv år, inför motstånd från parti, finans, kapital, press, allmän opinion, byråkrati, lögner, terrorism och förföljelse?

Detta var inget skyddat barn; från sina tidigaste år har han varit en man i den högsta ordningen ordets bemärkelse, enbart förlitande på sin egen styrka.

Machine Translated by Google

Förord

I Weimar 1926 beslutade partirådet att publicera en serie broschyrer som kortfattat behandlar de grundläggande frågor som rör alla aspekter av det politiska livet i Tyskland. Vår avsikt var, och är, att presentera en konsekvent och fullständig bild av nationalsocialismens inställning till de olika uppgifterna i vårt offentliga liv, och av hur den hoppas kunna undanröja sina fel och brister.

Vår uppgift är därför att uttömmande undersöka hur det står till, sedan att vetenskapligt undersöka varifrån det har sitt ursprung, och slutligen, med kreativ inspiration, besvara den ödesdigra frågan, vad då? Det höga syftet med dessa pamfletter är att ange nya metoder för statens liv, för finans och ekonomi; att sätta en 'bronskrona' i verket under kaoset, att genom noggranna studier bilda ett lager av klar kunskap, så att ur allt detta kan framträda en enad politisk vilja.

Vid det stora mötet den 31 augusti 1927 förklarade Adolf Hitler eftertryckligt: "Programfrågor berör inte administrationsrådet; programmet är fastställt, och jag kommer aldrig att tillåta förändringar i rörelsens principer, såsom de fastställs i dess program." Med detta avgörande uttalande från vår Führers sida ansluter jag mig helhjärtat, ty ingenting är farligare för en rörelses liv och slagkraft som vår än att dess fastställda program, med tiden, utsätts för negativ kritik.

Ingen man som känner att han inte kan gå hela vägen med oss i den judiska frågan, i vår kamp mot högfinansen, Dawespakten och utarmningspolitiken, eller i några andra frågor som ingår i vårt program, eller är benägen att byta den tyska nationens frihet genom Nationernas förbund, Locarnopakten, genom kompromisser och feghet, behöver vända sig till oss; hans plats är utanför NSDAP. Vi förkastar fullständigt den "överlägsna privata kunskap" som sådan som han är så beredd att lufta i plattformsretorik och journalistiska utgjutelser.

En man som i grunden håller med om våra principer kan kanske ha skrupler mot några mindre detaljer, för vi kan inte förvänta oss att någonsin vara helt överens i alla frågor, särskilt inte i en aggressiv politisk rörelse.

Det är emellertid en annan sak när politiska fiender gör narr av någon punkt genom avskyvärda felaktiga framställningar helt irrelevanta, vilket faktiskt har hänt. I ett sådant fall är en officiell kommentar nödvändig.

Vi vägrar att ändra vårt program av praktiska skäl, som andra partier gör, för att passa så kallade ändrade förhållanden. Vi avser att anpassa förhållandena till vårt program genom att bemästra dem.

Jag har fått i uppdrag av Adolf Hitler att ge ut denna serie broschyrer, som är
att bilda partiets officiella litteratur.

Jag har inkluderat partiets officiella manifest av den 6 mars 1930; även mitt svar på tio frågor som ställdes till oss av Deutsche Tageszeitung, Reichslandbunds ledande organ.
Den tidningen accepterade mina svar.

Detta är det bästa och mest effektiva sättet att göra sig av med alla lögner om vår ogynnsamma inställning till ägande och arv av jordegendom i Tyskland.

Machine Translated by Google

1. Officiellt partimanifest om NSDAP:s ställning gentemot jordbruksbefolkningen och jordbruket

München, 6 mars 1930

1. Bondeklassens och jordbrukets betydelse för Tyskland

Den tyska nationen får en betydande del av sin mat från import av utländska livsmedel. Före världskriget lyckades vi betala för denna import med vår industriella export, vår handel och våra kapitaldepositioner utomlands. Krigets utgång satte stopp för denna möjlighet.

Idag betalar vi för våra importerade livsmedel mestadels med hjälp av utländska lån, vilket driver den tyska nationen allt djupare i skuld till de internationella finansiärer som tillhandahåller krediter. Om saker och ting fortsätter som de är kommer det tyska folket att bli mer och mer fattigt.

Den enda möjligheten att undkomma detta träldom ligger i Tysklands förmåga att producera viktiga livsmedel i hemlandet. Ökad produktion inom det tyska jordbruket är därför en fråga om liv och död för den tyska nationen.

Dessutom är en befolkning på landet, ekonomiskt sund och högproduktiv, avgörande för vår industri, som i framtiden i allt större utsträckning kommer att behöva leta efter lediga tjänster på hemmamarknaden.

Vi betraktar också landets befolkning som bärare av hälsans arv, källan till nationens ungdom och som ryggraden i dess väpnade styrka.

Att upprätthålla en effektiv jordbruksklass, som ökar i antal i takt med att den allmänna befolkningen ökar, är en viktig del av den nationalsocialistiska plattformen, eftersom vår rörelse beaktar allas välfärd i kommande generationer.

2. Den nuvarande statens försummelse av jordbruksklassen och jordbruket

Jordbruksproduktionen, som kan ökas, hämmas, eftersom böndernas ökande skuldsättning hindrar dem från att köpa odlingens nödvändigheter, och eftersom det faktum att jordbruk inte lönar sig undanröjer incitamentet att öka produktionen.

Orsakerna till att jordbruket inte ger tillräcklig avkastning på arbetet ska sökas:

1. i den rådande finanspolitiken, som lägger orimliga bördor på jordbruket. Detta beror på partiöverväganden, och eftersom den judiska världspeningmarknaden – som i själva verket kontrollerar den parlamentariska demokratin i Tyskland – vill förstöra det tyska jordbruket, eftersom detta skulle ställa den tyska nationen, och särskilt arbetarklassen, i dess händer;

Machine Translated by Google

2. i konkurrensen från utländska jordbrukare, som arbetar under gynnsammare förhållanden och som inte hämmas av en politik som skyddar det tyska jordbruket;

3. i de extravaganta vinster som görs av de stora grossistmellanhänderna, som driver fram sig mellan producent och konsument.

4. i de förtryckande skattesatserna måste bonden betala för elkraft och konstgödsel för att företag som huvudsakligen drivs av judar.

Den höga beskattningen kan inte täckas av den dåliga avkastningen på arbetet på jorden. Bonden tvingas dra på sig skulder och betala ockerräntor för lån. Han sjunker allt djupare under detta tyranni och förverkar slutligen allt han äger till den judiske penninglånaren. Den tyska bondeklassen exproprieras.

3. I riket, som vi hoppas få se det, ska jordens rättigheter respekteras och det ska finnas en jordbrukspolitik för Tyskland.

Det finns inget hopp om någon genomgripande förbättring av landets befolknings fattigdomsförhållanden eller om ett återupplivande av jordbruket, så länge den tyska regeringen faktiskt kontrolleras av de internationella pengamagnaterna, med hjälp av det parlamentariskt-demokratiska regeringssystemet; ty dessa önskar förstöra Tysklands styrka, som är baserad på jorden.

I den nya och mycket annorlunda tyska staten, som vi strävar efter, kommer bönderna och jordbruket att få den hänsyn som de förtjänar på grund av att de är ett viktigt stöd för en verkligt nationell tysk stat.

Ur detta framgår följande krav:

1. Tysklands land, förvärvat och försvarat av den tyska nationen, måste stå till den tyska nationens tjänst, som ett hem och som ett försörjningsmedel. De som ockuperar landet måste förvalta det i denna mening.

2. Endast medlemmar av den tyska nationen får äga mark.

3. Mark som de lagligen förvärvat ska betraktas som ärvbar egendom. Med rätten att inneha egendom är dock förenad skyldigheten att använda den i nationens intresse.
Särskilda domstolar ska utses för att övervaka denna skyldighet; dessa ska bestå av representanter från alla departement inom markägarklassen och en representant för staten.

4. Tysk mark får inte bli föremål för finansiell spekulation, och den får inte heller ge sin ägare en icke-förtjänt inkomst. Den får endast förvärvas av den som är beredd att själv bruka den. Därför har staten förköpsrätt vid varje försäljning av mark.
Det är förbjudet att pantsätta mark till privata långivare. Nödvändiga lån för odling på förmånliga villkor kommer att beviljas jordbrukare antingen av föreningar som erkänts av staten eller av staten själv.

5. Avgifter ska betalas till staten för nyttjande av mark i enlighet med egendomens omfattning och beskaffenhet. Denna skatt på mark undanröjer ytterligare beskattning av markegendom.

6. Ingen fast regel kan fastställas för mängden odling. Ur vår befolkningspolitiks synvinkel behöver vi ett stort antal små och medelstora

Machine Translated by Google

gårdar. Jordbruk i stor skala spelar dock en mycket viktig roll, och om det upprätthåller en sund relation till de mindre företagen är det berättigat.

7. En arvslag kommer att krävas för att förhindra uppdelning av egendom och en ansamling av skuld på det.

8. Staten ska ha rätt att tillägna sig mark, varvid lämplig ersättning ska utgå. beviljat:

a. när den inte ägs av en medlem av nationen;

b. när det – genom en dom av markdomstolen – fastställs att dess ägare, genom olaga invändning jordbruk, agerar inte i nationellt intresse;

c. i syfte att etablera oberoende jordbrukare på den, när ägaren inte själv odlar den;

d. när det krävs för särskilda statliga ändamål i nationellt intresse (t.ex. kommunikationer, nationellt försvar). Mark som förvärvats olagligt (enligt tysk lag) kan konfiskeras utan ersättning.

9. Det är statens plikt att kolonisera mark som blivit tillgänglig, genom ett system baserat på höga befolkningspolitiska överväganden. Marken ska tilldelas nybyggare som ärftlig egendom under villkor som möjliggör försörjning. Nybyggare ska väljas ut genom granskning av deras medborgerliga och yrkesmässiga lämplighet. Särskild förmån ska visas söner till bönder som inte har ärvrätt.

Kolonisering av östgränserna är av yttersta vikt. I detta fall räcker det inte med att bara etablera gårdar, utan det blir nödvändigt att etablera marknadsstäder i anslutning till den nya industrigrenen. Detta är enda sättet att skapa en öppning för att göra de mindre gårdar till en lönsam inkomstkälla.

Det kommer att vara Tysklands utrikespolitiska plikt att tillhandahålla stora utrymmen för näring och bosättning av Tysklands växande befolkning.

4. Jordbrukarklassen måste uppfostras ekonomiskt och utbildningsmässigt

1. Jordbefolkningens nuvarande fattigdom måste omedelbart lindras genom skattelättnader och andra nödåtgärder. Ytterligare skuldsättning måste hejdas genom att sänka räntan på lån till densamma som före kriget genom lag och genom snabba åtgärder mot utpressning.

2. Det måste vara statens politik att se till att jordbruket lönar sig. Det tyska jordbruket måste skyddas genom tullar, statlig importreglering och ett nationellt utbildningssystem.

Prissättningen för jordbruksprodukter måste befrias från marknadsspekulation, och ett stopp måste sättas för utnyttjandet av jordbruksintressena av de stora mellanhänderna, vars överföring av verksamhet till jordbruksföreningar måste uppmuntras av staten.

Det ska vara sådana yrkesorganisationers uppgift att minska jordbrukarnas driftskostnader och öka produktionen. (Tillhandahållande av redskap, gödsel, utsäde, avelsmedel)

Machine Translated by Google

lager på gynnsamma villkor, förbättringar, krig mot skadedjur, kostnadsfri rådgivning, kemisk forskning, etc.) Staten ska ge organisationerna fullt stöd i att utföra deras uppgift. I synnerhet måste staten kräva en avsevärd minskning av jordbrukarnas kostnader för konstgödsel och elkraft.

3. Organisationerna måste också etablera lantarbetarklassen som medlemmar i jordbrukssamhället genom avtal som är rättvisa i social mening. Tillsyn och skiljedom i dessa frågor kommer att vara statens uppgift. Det måste göras möjligt för goda arbetare att nå status som lantbrukare. Den mycket efterfrågade förbättringen av lantarbetarnas levnadsvillkor och löner kommer att ske så snart den allmänna jordbrukssituationen förbättras. När dessa förhållanden vänder till det bättre kommer det inte längre att vara nödvändigt att anställa utländsk arbetskraft på jorden, och denna sedvänja kommer i framtiden att förbjudas.

4. Jordbrukarklassens nationella betydelse kräver att staten främjar teknisk utbildning inom jordbruket. (Ungdomsinstitutioner, gymnasier för jordbruk, med mycket gynnsamma villkor för ungdomar med begåvning men utan medel.)

5. Yrkesorganisationer kan inte ge allt det stöd som jordbruksklassen behöver; endast NSDAP:s politiska rörelse för tysk frihet kan göra detta.

Landsbygdsbefolkningen är fattig eftersom hela den tyska nationen är fattig. Det är ett misstag att föreställa sig att en enda klass av arbetare kan undgå att dela hela det tyska samhällets förmögenheter – och ett brott att skapa svartsjuka mellan stadsbor och lantbor, som är sammanbundna på gott och ont.

Ekonomiskt bistånd under det nuvarande politiska systemet kan inte åstadkomma en permanent förbättring, för politiskt slaveri är roten till vårt folks fattigdom, och endast politiska metoder kan undanröja det.

De gamla politiska partierna, som var, och är, ansvariga för den nationella förslavningen, kan inte vara ledarna på vägen till frihet.

Det finns viktiga ekonomiska uppgifter som väntar yrkesorganisationer i vår framtida stat; även nu kan de utföra mycket förberedande arbete i den riktningen; men för den politiska befrielsekampen, som ska lägga grunden för en ny ekonomisk ordning, är de inte lämpliga; ty den kampen måste utkämpas inte från en enda yrkes synvinkel, utan från hela nationens.

Rörelsen som kommer att genomföra den politiska kampen för befrielse till slutet är NSDAP

(signerad) Adolf Hitler

Machine Translated by Google

NSDAP:s politik för ägande av jordegendom

Ett svar från Gottfried Feder

Deutsche Tageszeitung *(nr 47)* av den 25 januari 1930 publicerade ett antal frågor ställda till oss av ledarna för Brandenburgs Landbund. Deras huvudsakliga syfte var att få en definition av NSDAP:s inställning till privat markägande, arv, kreditupptagning, tullar, prisreglering, vinstdelning och till frågor av allmänt socialpolitiskt och valtaktiskt intresse.

Jag.

För att dämpa oron för en senare godtycklig tolkning av punkt 17 i partiprogrammet ställdes den första frågan med följande ord: "Är NSDAP beredd att garantera att de inte kommer att ställa sig inför

rätta"
ägande av mark."

Svar: Nationalsocialismen erkänner privat ägande som en princip och placerar den
under statligt skydd.

Den kommer att sträva efter att upprätthålla en sund kombination av alla företag, små som stora, i nationens ekonomiska liv.

Hela programmets anda bevisar tydligt att nationalsocialismen, som är en övertygad och konsekvent motståndare till marxismen, fullständigt förkastar dess förfallande centrala doktrin om allmän konfiskation och anser att en permanent jordbruksklass är den bästa och säkraste grunden för nationalstaten.

Men eftersom nationalsocialismen också är en beslutsam motståndare till de stora kapitalisterna, vars mål är att mobilisera alla jordbruksvärden för sig själva och att utstöta bönderna genom beskattning och räntor på lån, kräver den statligt skydd av bönderna mot aggression från storföretagens intressen.

Vi behöver en stark, sund klass av bönder, fria från räntors träldom och skattetyranni.

II.

Den andra frågan var riktad till mig personligen, eftersom jag hade blivit utnämnd av Hitler
"slutgiltig domare i alla frågor som rör programmet".

"Vilken är nationalsocialismens inställning till arv av egendom, och"
successionsplikter?"

Svar: Eftersom det är grundpelaren i den nationella idén är kontinuitet i ägandet, dvs. arv av den mark som en mans förfäder återtog och odlade, en naturlig konsekvens. Nationalsocialismen erkänner därför arvsprincipen, liksom principen om ägande av mark.

Machine Translated by Google

Om egendom går till avlägsna släktingar kommer den nationalsocialistiska staten att ta ut en särskild skatt, men vid närmare släktskap kommer denna att beskattas enligt den skattesats som gäller för tillfället.

Tredje.

Denna fråga ställdes på grund av oro – helt ogrundad – angående den möjliga konsekvenserna av att förbjuda lån från privata kapitalister för markens säkerhet.

Svar: En stat som önskar göra jordbruksfastigheter skuldfria och rädda bönderna från professionella finansmäns klor – så många bönder har ju drivits från sina hem av judarna – en stat som önskar bryta ner kapitalismens penningmonopol och avskaffa räntornas träldom, kommer sannolikt inte att hålla tillbaka nödvändiga krediter eller ta ut ockerräntor; tvärtom avser nationalsocialismen att stödja jordbruket till det yttersta.

IV.

"Att bryta ner räntans träldom." Avskaffande av icke-förtjänta inkomster. "Vad är Nationalsocialistiska partiets inställning till sparat eller ärvt kapital?"

Svar: Har någon bonde idag en "oförtjänt inkomst" från räntekrav, eller kan någon markägare leva på pengar som sparats från sina arrenden?

Detta innebär att det finns oro bland vissa markägare som fortfarande har lite kapital kvar, eller så finns det en avsiktlig missförståelse eller okunnighet om det nationalsocialistiska programmets viktigaste krav.

OBS Vi menar bokstavligen "att bryta ner räntans träldom". Ingen kommer att beskriva små belopp ränta från besparingar, ett bolån eller ett statligt lån som räntans träldom. Med det menar vi när avsiktlig inflation har berövat oss alla våra besparingar, och bonden måste betala ränta på nya bolån och kortfristiga krediter till räntor som ruinerar honom.

De som förespråkar att hålla fast vid det nuvarande kapitalistiska systemet är emot böndernas verkliga intressen och för att låta bankerna och deras ombud bedriva jordbrukspolitik. För övrigt hänvisar jag läsarna till mina broschyrer med titeln *Der Staat auf nationaler und sozialer Grundlage* och *Das Programm der NSDAP* *(Den tyska staten på den nationalsocialistiska grunden och NSDAP:s program).*

V.

Vår policy gällande beskattning anger tydligt och konsekvent: Att befria konsumenten från bördan av indirekt beskattning, och producenten från skatter som hämmar hans verksamhet.

"Avser partiet att avskaffa importtullar?"

Svar: Landbund borde vara medveten om att den nationalsocialistiska omröstningen i riksdagen gick helt för skyddstullar på jordbruksprodukter, i enlighet med dess princip – skydd av nationens arbete i stad och på landsbygden.

VI.

Frågan om vinstdelning. Det är omöjligt att behandla detta vidsträckta och svåra ämne här. I min veckotidning, Die Flamme, har jag beskrivit vår inställning i detalj i ett antal artiklar.

Machine Translated by Google

Artikeln i Deutsche Tageszeitung är vilseledande, eftersom den tar bort meningarna den citerar ur sitt sammanhang. Personligen anser jag att vinstdelning i den allmänna meningen av de kapitalistiska och marxistiska idéskolorna inte är den rätta lösningen. I detta ämne hänvisar vårt program till arbetare i fabriker, och det är meningslöst att försöka klargöra frågan i en broschyr som handlar om jordbruk.

VII.

Förlängning av ålderspensionsförmåner.

"Hur är det tänkt att man skaffar pengar för detta ändamål?"

Svar: Det finns nu möjlighet till ålderspension, men den är i många fall otillräcklig och betraktas som utarmning. När skattebördan väl är avskaffad och de som nu är arbetslösa men kan arbeta återställs till den ekonomiska sfären, kommer det att finnas tillräckliga medel för att tillhandahålla rikliga åldersförmåner för dem som inte längre arbetar.

VII, IX, X.

Detta är bara frågor som har att göra med partitaktik, och inte med någon princip.

Eftersom vi är i opposition mot en koalition som har fört olycka över Tyskland, måste vi naturligtvis då och då rösta med kommunisterna (även om en hel värld skiljer oss från dem), precis som de tyska nationalisterna och de kristna nationalisterna gör. Vi låter ingen diktera för oss varifrån vi får våra anhängare, utan vi vänder oss till alla – arbetare, borgare och bönder – som har ett gott tyskt hjärta i kroppen och är män med god vilja, och som önskar se ett slut på parlamentariskt vanstyre och den usla politiken att uppfylla (fredsfördragen). Vi anser inte att "social kommunikation" med andra partier är en lämplig metod för att befria den tyska nationen från marxism och parlamentarism, – ty det leder till politiska förhandlingar. Ingenting annat än diktatoriska åtgärder och beslutsam maktutövning kan dra Tyskland ur leran.

Nationen vill inte ha vackra ord, utan kraft; inte prutning, utan gediget arbete för vår fattiga, förtryckta nation.

En fullständig och tydlig redogörelse för det föregående ges i nr 19 av den nationalsocialistiska samlingen — Unser täglich Brot: Grundfrågor i det tyska jordbruket; av Hermann Schneider, Eckersdorf, Kreis Namslau, angående hela den nationalsocialistiska politiken i fråga om jordbruket. Den innehåller väl genomtänkta förslag för att återupprätta den lidande tyska jordbruksklassen.

Nr 16, av Dr. Buchner, innehåller en utmärkt essä om innebörden och andan i vår ekonomiska politik.

Nr 12, av överste Hierl, beskriver vår nationella försvarspolitik.

Vi skall avsluta med några anmärkningar om vissa frågor som våra politiska fiender elakt och osant förvränger i hopp om att skada oss.

Vår inställning till den permanenta ämbetsmannaklassen är sannerligen värdig. Vi skulle inte vara sådana helhjärtade beundrare av den store kungen av Preussen om vi var emot denna klass. Vad armén var utomlands, är en ren, okorrupt ämbetsmannaklass för staten hemma. Ära och plikt måste återigen bli väsentliga egenskaper hos våra ämbetsmän. Den sortens ämbetsmän som står till de rödas och svartas förfogande kommer att försvinna i den kommande staten; sådana partisnackare har ingen nytta av ära och plikt.

Machine Translated by Google

Antydningen att nationalsocialisterna är emot tjänstemännen och avser att sänka deras löner och avskaffa pensioner är av natur en politisk lögn, som har spridits av våra motståndares press. Tvärtom vill vi ge alla medlemmar av nationen som troget tjänat Tyskland hela sina liv en hederspension som kommer att befria dem från bekymmer på ålderdomen. Det är bara på så sätt som socialbidraget kommer att befrias från stigmatiseringen av "utarmning".

Vi måste också hänvisa till utvidgningen av pensionsidén till oberoende hantverkare och hantverkare. Det finns ingen anledning att oroa sig för hur vi ska skaffa medel för ändamålet. När vi slutar betala tusentals miljoner utomlands varje år, och ännu mer till våra egna banker, kommer en bråkdel av dessa summor att räcka till att betala för ålderspensioner.

Arbetslöshetsstöd och försäkring

Det är inte i sig statens sak att med statliga medel stödja män som kan arbeta. Vår inställning till det nuvarande systemet för stöd till dem som inte kan försörja sig har aldrig förändrats; vi har alltid i parlamentet drivit på för bättre villkor för de arbetslösa.
Detta gör vi inte för att vi anser att det är rätt, utan för att en regering som den nuvarande, vars idiotiska utrikes- och inrikespolitik har fört arbetskraft, livsmedelsproduktion och all handel till avgrundens rand, är skyldig att låta sin politik gå oavbrutet.

En stat som inte kan återinföra miljontals män som kan arbeta i den ekonomiska världen förtjänar att svepas bort; så om den ekonomiskt misslyckas med att lösa problemet med stöd till arbetslösheten, rycker vi bara på axlarna.

De olika attackerna mot socialbidragssystemet, även om de är berättigade när de hänvisar till fall av missbruk av detta socialbidrag, lyckas inte få oss att avvika från den princip vi tror på. Även om det bland nästan 3 000 000 arbetslösa kan finnas 2 eller 300 000 ökända latare som lätt skulle återvända till arbetet om socialbidraget avskaffades – får vi inte glömma att det fortfarande finns minst 2,5 miljoner duktiga arbetare, anställda, ingenjörer, tekniker, förmän, kontorister etc. som desperat söker arbete och inte kan hitta det. Det är på grund av misslyckandet med vår fullständigt osunda statspolitik som det är omöjligt att göra någon förändring i det eländiga socialbidraget för arbetslösa.

Attacker mot religion och prästerskapet

Vi kan inte nog ofta förklara att NSDA.P. inte drömmer om att attackera
den kristna religionen och dess värdiga tjänare.

Det är centerns och det bayerska folkpartiets korrumperande politik som vi attackerar; dessa missar inget tillfälle att ropa "Kyrkan i fara" förutom när de gör gemensam sak med den ateistiska, gudsförnekande socialdemokratin.

Det är för att vi har ett så högt och heligt ideal för människans förhållande till sin Gud som vi hatar att se religion besudlad med smutsen av politiska konflikter.

Machine Translated by Google

2. De 25 poängen

Det nationalsocialistiska tyska arbetarpartiet tillkännagav sitt program för världen vid ett stort massmöte den 25 februari 1920 i Hofbräuhous-Festsaal i München.

I paragraf 2 i vårt partis stadgar förklaras detta program vara oföränderligt.

Programmet

Det tyska arbetarpartiets program är begränsat i det avseendet att ledarna, när de mål som tillkännagivits i det väl har uppnåtts, inte har för avsikt att inrätta nya, enbart för att på konstgjord väg öka massornas missnöje och därigenom säkerställa partiets fortsatta existens.

1. Vi kräver en förening av alla tyskar för att bilda ett Stortyskland på grundval av rätten av det självbestämmande som nationer åtnjuter.
2. Vi kräver lika rättigheter för det tyska folket i dess kontakter med andra nationer och avskaffande av fredsfördragen i Versailles och St. Germain.
3. Vi kräver mark och territorium (kolonier) för att försörja vårt folk och bosätta vår överflödiga befolkning.
4. Endast medlemmar av nationen får vara medborgare i staten. Endast de av tyskt blod, oavsett trosbekännelse, får vara medlemmar av nationen. Ingen jude får därför vara medlem av nationen.
5. Den som inte är medborgare i staten får endast bo i Tyskland som gäst och måste anses vara underkastade utländska lagar.
6. Rätten att rösta om statens regering och lagstiftning ska endast tillkomma statens medborgare. Vi kräver därför att alla officiella utnämningar, av alla slag, vare sig i riket, på landet eller i mindre orter, ska beviljas statens medborgare enbart. Vi motsätter oss parlamentets korrumperande sedvänja att tillsätta poster enbart med tanke på partiskhet och utan hänsyn till karaktär eller förmåga.
7. Vi kräver att staten ska göra det till sin främsta plikt att främja statens medborgares industri och försörjning. Om det inte är möjligt att försörja hela statens befolkning, måste utländska medborgare (icke-statsmedborgare) utestängas från riket.
8. All icke-tysk invandring måste förhindras. Vi kräver att alla icke-tyskar som kom in i Tyskland efter den 2 augusti 1914 omedelbart ska åläggas att lämna riket.
9. Alla medborgare i staten ska vara lika i fråga om rättigheter och skyldigheter.
10. Det måste vara varje statsmedborgares främsta plikt att arbeta med sitt sinne eller med sin kropp. Individens aktiviteter får inte kollidera med helhetens intressen utan måste ske inom samhällets ramar och vara för det allmänna bästa.

Machine Translated by Google

Vi kräver därför:

11. Avskaffande av inkomster som inte förtjänts genom arbete.

Avskaffandet av räntans träldom.

12. Med tanke på den enorma uppoffring av liv och egendom som varje krig kräver av en nation, måste personlig berikande kraft på grund av ett krig betraktas som ett brott mot nationen.
Vi kräver därför hänsynslös konfiskering av alla krigsvinster.

13. Vi kräver nationalisering av alla företag som fram till idag har bildats som aktiebolag (truster).

14. Vi kräver att vinsterna från partihandeln ska delas ut.

15. Vi kräver en omfattande utveckling av äldreomsorgen.

16. Vi kräver skapandet och upprätthållandet av en sund medelklass, omedelbar samfällighet av grossistlokaler och att de uthyrs billigt till småhandlare, samt att ytterst hänsyn tas till alla små leverantörer till staten, distriktsmyndigheter och mindre orter.

17. Vi kräver en jordreform som motsvarar våra nationella behov, antagande av en lag för konfiskering av mark utan kompensation för gemensamma ändamål, avskaffande av ränta på marklån och förhindrande av all spekulation i mark .

18. Vi kräver skoningslösa åtal mot dem vars verksamhet skadar det gemensamma intresset. Smutsiga brottslingar mot nationen, ockerare, profitörer etc. måste straffas med döden, oavsett trosbekännelse eller ras.

19. Vi kräver att den romerska lagen, som tjänar den materiella världsordningen, ska ersättas av ett rättssystem för hela Tyskland.

20. I syfte att öppna möjligheten till högre utbildning och därmed avancemang för varje duglig och flitig tysk, måste staten överväga en grundlig omstrukturering av vårt nationella utbildningssystem. Läroplanen för alla utbildningsanstalter måste anpassas till det praktiska livets krav.

Förståelse av statsidén (statssociologi) måste vara skolans mål, med början i elevens första intelligens. Vi kräver utveckling av begåvade barn till fattiga föräldrar, oavsett klass eller yrke, på statens bekostnad.

21. Staten måste sträva efter att höja hälsostandarden i nationen genom att skydda mödrar och spädbarn, förbjuda barnarbete, öka kroppslig effektivitet genom obligatorisk gymnastik och idrott som föreskrivs i lag, och genom omfattande stöd till klubbar som sysslar med ungdomars kroppsliga utveckling.

22. Vi kräver avskaffandet av en betald armé och bildandet av en nationell armé.

23. Vi kräver en juridisk krigföring mot medvetna politiska lögner och dess spridning i pressen. För att underlätta skapandet av en tysk nationell press kräver vi:

---

[1] Den 13 april 1928 utfärdade Adolf Hitler följande deklaration: Det är nödvändigt att bemöta den felaktiga tolkningen från våra motståndares sida av punkt 17 i NSDAP:s program.

Eftersom NSDAP erkänner principen om privat äganderätt är det uppenbart att uttrycket "konfiskering utan ersättning" endast hänvisar till möjliga rättsliga befogenheter att, om nödvändigt, konfiskera mark som olagligt förvärvats eller inte förvaltas i enlighet med nationellt välbefinnande. Det riktar sig i enlighet med nationellt välbefinnande. Det riktar sig i första hand mot de judiska företag som spekulerar i mark.

München, 13 april 1928. (signerad) Adolf Hitler

Machine Translated by Google

a. att alla tidningsredaktörer och deras assistenter, som anställer den tyska språk, måste vara medlemmar av nationen;

b. att särskilt tillstånd från staten krävs innan icke-tyska tidningar får publiceras. Dessa trycks inte nödvändigtvis på tyska;

c. att icke-tyskar enligt lag ska förbjudas att ekonomiskt delta i eller påverka tyska tidningar, och att straffet för lagöverträdelse ska vara att en sådan tidning förbjuds och att den icke-tysk som berörs av den omedelbart utvisas. Det ska förbjudas att publicera tidningar som inte bidrar till nationens välfärd. Vi kräver rättsligt åtal mot alla tendenser inom konst och litteratur som sannolikt kan sönderfalla vårt liv som nation, och att institutioner som strider mot ovannämnda krav undertrycks.

24. Vi kräver frihet för alla religioners samfund i staten, i den mån de inte utgör en fara för den och inte strider mot den tyska rasens moraliska känslor.

Partiet som sådant står för positiv kristendom, men binder sig inte i fråga om trosbekännelse till någon särskild bekännelse. Det bekämpar den judisk-materialistiska andan inom oss och utanför oss, och är övertygat om att vår nation bara kan uppnå permanent hälsa inifrån enligt principen:

Det gemensamma intresset före jaget.

25. För att allt det föregående ska kunna förverkligas kräver vi skapandet av en stark centralmakt för staten. Obestridlig auktoritet för det politiskt centraliserade parlamentet över hela riket och dess organisation; och bildandet av kammare för klasser och yrken i syfte att genomföra de allmänna lagar som utfärdats av riket i konfederationens olika stater.

Partiets ledare svär att gå rakt fram – om nödvändigt att offra sina liv — för att säkerställa uppfyllandet av föregående punkter.

München, 24 februari 1920.

卐 卐 卐 卐 卐

Efter en fullständig diskussion vid medlemsmötet den 22 maj 1920 beslutades att "Detta program är oföränderligt". Detta innebär inte att varje ord måste stå oförändrat, inte heller att något som görs för att fördjupa eller utveckla programmet ska förbjudas, men det innebär med absolut beslutsamhet och orubblig klarhet att principerna och ledande idéerna i det inte får manipuleras.

Det får inte förekomma någon böjning eller vridning utifrån lämplighetsöverväganden, ingen dold inblandning i mycket viktiga – och för dagens förhållanden inom politik, samhälle och ekonomi, mycket ovälkomna – punkter i programmet, ingen avvikelse i känslorna.

Adolf Hitler skriver dess två huvudpunkter med blyinfattad stil: Det gemensamma intresset före jaget – programmets anda. Avskaffandet av intressets träldom – nationalsocialismens kärna. När dessa två punkter är uppnådda innebär det en seger för den annalkande universalistiska samhällsordningen i den "sanna staten" över den nuvarande separationen av stat, nation och ekonomi under det korrumperande inflytandet av den individualistiska samhällsteorin som den är nu.

Machine Translated by Google

konstruerad. Dagens skenstat, som förtrycker arbetarklasserna och skyddar bankirers och börsspekulanters piratkopierade vinster, är arenan för vårdslös privat berikande och för lägsta möjliga politiska profiter; den bryr sig inte om sitt folk och erbjuder inget högt moraliskt band. Pengarna, den mest hänsynslösa av alla makter, har absolut kontroll och utövar ett korrumperande, förstörande inflytande på stat, nation, samhälle, moral, drama, litteratur och i alla moralfrågor, vilket är svårare att uppskatta.

Det får naturligtvis inte finnas någon vacklan, ingen backning i denna jättelika kamp; det är antingen seger eller nederlag.

Den något varierande syn på samma grundprincip, som jag gav i min bok, Der deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage (F. Eher Nachf.), är inte en förändring, utan en serie punkter som hör ihop, samlade och ordnade enligt olika politiskt ekonomiska, finansiella, kulturella aspekter av livet.

Om dessa mina åsikter *(se s. 22)* kunde betraktas som avvikande från eller motsatta av de 25 punkterna, skulle Hitler aldrig ha beskrivit min bok i sitt korta förord som "vår rörelses katekes". Vem som helst är fri att välja endera av åsikterna efter sin smak, men om han jämför dem kommer han inte att finna dem ömsesidigt motsägelsefulla.

För att i framtiden säkerställa absolut enighet om våra krav som uttrycks i vårt program, och för att skydda rörelsen mot de chocker som sannolikt kan skada någon rörelse, —
Med "förbättringsförslagen" från professionella och amatörkritiker, klagomålsmänniskor och allvetande personer utsåg Adolf Hitler, vid en konferens för alla distriktsorganisatörer som hölls i Bamberg den 11 februari 1926, formellt Gottfried Feder till slutgiltig domare i alla frågor som rörde programmet.

Machine Translated by Google

3. De grundläggande idéerna

Det är vår avsikt i denna pamflett att så kortfattat och enkelt som möjligt redogöra för de väsentliga principerna i den nationalsocialistiska statsuppfattningen. Vi kommer senare att behandla de sociologiska, teoretiska och andliga aspekterna av denna uppfattning mer i detalj.

Vi ska inte heller försöka beskriva de olika andra politiska strävandena eller dem som representerar dem i de olika partierna och föreningarna – detta är en uppgift i sig – utan vi anger här endast de väsentliga punkterna i våra krav.

Världen uppstod ur kaos, ordning ur oordning, organisation ur vild förvirring.

Idag härjar kaos i världen – förvirring, kamp, hat, förtryck, rån, grymhet, självviskhet. Brodern är främling från brodern. Medlemmar av samma nation attackerar varandra, hugger ihjäl en man bara för att han bär ett hakkors. De lider alla under samma bördor, samma umbäranden; men vem har någonsin under dessa senaste månader hört talas om marxistiska arbetare som attackerar eller dödar sina arbetsgivare, eller sina partiledare, eller någon av bankirerna och börsens blodsugare, eller någon av de stora profitörerna? Det enda offret för kaoset är den gode, enkla arbetaren. Marxisterna har tappat huvudet och trängs för att ansluta sig till sin egen klass plundrare, medan de vänder sig brutalt mot dem som står redo att rädda den.

Nationalistpartierna och andra partier sitter i regeringen eller kämpar för att komma i den med dem som har förstört sina nationella ideal och därigenom förlorat både heder och karaktär. Försvarsorganisationerna strävar efter att tränga in "i staten" – Severing och Grzesinsky-staten – pacifister, internationalister och judar, med vilka de tror sig kunna styra regeringen.

De har blivit galna! De så kallade Rechtskreise inser inte att örnar och ormar, vargar och lamm, mänskligheten och kolerabacillen inte kan samarbeta. De lägger all sin kraft på att ge ett sken av "ordning" åt oordning, politiskt kaos, politisk elände. Men de vänder sig mot nationalsocialisterna, dessa "fanatiker", fyllda av galen rädsla för att de senare ska beröva dem några av deras tidigare privilegier och positioner – och glömmer att de förlorade allt genom just de människor från vilka de nu kräver "en del i de politiska bröden och fiskarna".

Industriföretagen, stora som små, har bara ett mål i sikte – vinster –, bara en längtan – krediter –, bara en protest – mot beskattning; de fruktar och respekterar bara en sak – bankerna; de rycker på axlarna åt det nationalsocialistiska kravet på att bryta ner räntornas träldom.

Deras enda önskan är att "skaffa sig skulder". Den stora skatt som bankerna får ut genom lån utan problem eller arbete anser de vara helt i sin ordning. De grundade sparsamma partier och röstade för Daweslagarna, vilka är den främsta orsaken till den höga beskattningen.

Äran har försvunnit från affärsvärlden, som helt ligger i händerna på mäktiga företag. Producenterna har kapitulerat inför den höga finansvärlden, deras största fiende. Arbetsgivarna i fabrikerna och på kontoren, djupt skuldsatta, måste nöja sig med den allra minsta lilla lön, ty all arbetsvinst hamnar i fickorna på den opersonliga penningmakten i form av ränta och utdelning.

De som har kontroll är helt oförmögna att stoppa kaoset. Krossade uppifrån av skatter och räntebetalningar, hotade underifrån av de underjordiskas klagande.

Machine Translated by Google

arbetare, de har bundit sig blint till en stat kontrollerad av kapitalismen, medan utsugarna av det nuvarande kaoset låter dem förbli vid makten enbart som slavförare över de arbetande massorna. Deras raseri riktar sig inte mot marxismens vansinne, utan mot bärarna av det krokiga korset. De glömmer att vi, och bara vi, såg den tyska ekonomins tragedi närma sig, uppfattade och visade hur Tyskland, om det togs i tid, av egen kraft kunde återställa balansen.

Föreningar under alla möjliga namn, rimliga i sina grundläggande idéer – hopplösa i det nuvarande kaoset i det offentliga livet, söker hur man skapar ordning. Allt är förgäves, ty de har inte kontakt med nationen som en stor social helhet. Alla är bara inriktade på att sno små fördelar för sin egen kast; blottade av alla politiska eller ekonomiska principer tillämpar de varje politiskt parti i tur och ordning. De böjer sig för det befintliga systemet och bugar inför den så kallade högsta auktoriteten.

De kostade den tyska nationen oräkneliga summor i betalningar till otaliga organisatörer, direktörer och väktare, men ingen av dem gör minst nytta. Inflationen – en kriminell åtgärd – berövade alla klasser, de sparsamma, föreningsmedlemmar, hantverkare deras besparingar.
Någon ny skatt, direkt från det gröna bordet, krossar förhoppningarna som bygger på åratal av arbete. En fördel som vunnits efter otaliga möten, diskussioner och delegationer till regeringen, upphävs vanligtvis genom en höjning av levnadskostnaderna, en prisökning eller ett fall.

Kaos och vansinne! Hur kan en bonde leva under sådan förföljelse? Hur kan arbetaren köpa med ständigt stigande priser? Vad är det för nytta med att höja tjänstemännens och anställdas löner när levnadskostnadsindexet fortsätter att stiga. De söker i sin godtrogenhet hjälp från staten, staten som har orsakat all utarmning och förtryck, som inte är "nationens fader", utan penningdespotismens tyrann och skatteindrivare.

Så vänder de sig gång på gång till de gamla partierna, säger att de inte bryr sig om politik och tillhör till inget parti, och samtidigt låta de eländiga partigrälen fortsätta som tidigare.

Den stora uppgift som nationalsocialismen har förelagt den är beslutsamheten att återställa formen, att skingra kaoset, att återställa ordning i världen som har avvikit från de gamla tiderna och att bevara den ordningen – i högsta platonska bemärkelse.

Det bör här konstateras att vi varken betraktar den skenbara ordningen i en polisstat, eller det av seder helgade och lag tillåtna finansstölderna som "ordning", eller konspirationer av syndikat, truster och andra organiserade åtgärder för nationellt svek, hur väl de än "fungerar". Även ett rövarband har "ordning", fängelser har sina "regler". Men i nationen, betraktad som en organisk helhet, visar varje aspekt av vårt offentliga liv smärta, fångenskap, förtryck, oärlighet och presenterar en kaotisk bild av allas kamp mot alla.

Regering mot folk, parti mot parti, samtidigt som de ingår de mest onaturliga allianser, arbetsgivare mot anställd, köpman mot producent och konsument, jordägare mot arrendator, arbetare mot bonde, tjänstemän mot allmänheten, arbetare mot
'borgarklass', kyrka mot stat, där var och en blint sätter sin särskilda motståndare på prov och bara tänker på sina egna själviska intressen, sitt framsteg och sina penningpungar. Ingen reflekterar över att den andre har rätt att leva, eller att strävan efter sina egna självska syften innebär att någon annan måste betala för det. Ingen tänker på sina grannars välfärd eller på sina högre plikter gentemot samhället. En andlös strävan efter personlig vinning. Armbåga din granne att komma vidare, trampa på hans kropp om du vill få något ut av det – varför bry sig? Det är modern affärsverksamhet.

Låt oss inte lura oss själva. Vi befinner oss mitt i en stor världsförändring, och det är naturligt att enkla själar, stackars vandrande andar, inte ser någon väg ut ur kaoset, söker lindring i

Machine Translated by Google

självmord, eller tro att världen går under och delta i kapplöpningen efter guldkalven och blint rusa ner i virvelströmmen. "Njut medan du kan — efter oss syndafloden."

Ett så fruktansvärt slag mot en nations moral är bara möjligt och förklarligt när hela samhällets intellektuella grundval är skakad eller annars falsk, – och faktum är att vi ser att marxismen, kapitalismen och ledarna i vårt offentliga liv alla dyrkar samma gud – Individualism. Personligt intresse är det enda incitamentet – att skaffa fördelar för sin egen snäva klass i livet.

Senare kommer ytterligare ett bidrag till denna serie att publiceras, ägnat åt en noggrann sociologisk studie av samhällets konstruktion.

Här ska jag bara kortfattat försöka visa en jämförande bild av skillnaden mellan de organiska felen i dagens stats- och politiska ekonomi och essensen av en nationalsocialistisk stats. Den nuvarande läran är: Samhället är summan av individerna – staten i bästa fall en bekväm sammanställning av individer eller sammanslutningar.

Vi kan jämföra denna doktrin om samhällets konstruktion med en hög med stenar. Det enda verkliga med den är de enskilda stenbitarna. Dess form är en slumpmässig fråga; huruvida en sten ligger ovanpå eller under är likgiltigt. Resultatet är varken mer eller mindre än en hög med stena stenar.

Med samma liknelse är staten som svarar mot vår nationalsocialistiska samhällslära och statsfilosofi huset. Mekaniskt sett består huset också av så många individuella tegelstenar – sand, cement, bjälkar, fönster, dörrar, golv, etc. Men vem som helst kan se att ett hus, ett rum, är en högre enhet, något nytt och säreget och komplett i sig, mer än bara en summa tegelstenar som staplas ihop. Vem som helst kan förstå att ett hus inte blir till genom att ett antal enskilda delar staplas i en hög, utan bara genom att dessa delar sätts ihop enligt en avsiktlig plan.

Så är det med en nation. Inte förrän kaos organiskt, genom en avsiktlig plan, har bringats i ordning och gett plats åt form, inte förrän en förnuftig helhet har satts samman ur massan av delar, kan den sanna staten framträda. Först då kommer delarna att anta en meningsfull form. Othmar Spann, tidigare rektor vid Wiens universitet, har beundransvärt förklarat i sin bok *Der wahre Staat* och i sin *Gesellschaftslehre* de sociologiska grunderna för den nuvarande individualistiska staten i motsats till det höga idealet om universell ordning i en stat grundad på vetenskapliga principer.

Vi nationalsocialister myntade uttrycket, som alla människor kan förstå:

Samhället före individen.

Det är bara genom att tjäna det allmänna intresset som medlem av det nationella samhället som individen vaknar till ett högre liv, var och en på sin plats. Endast så kommer var och en att uppnå den genuina socialismen, den gemensamma känslan, det sanna livet, vinna medvetenhet om trygghet och inse att endast under denna idés herravälde kan en organisk, nationell regering uppstå ur det nuvarande röverisystemet och vara till nytta för samhället och för varje medlem av samhället.

Idag är individen ett hjälplöst offer för de krafter som kämpar om makten; hans organisationer är maktlösa att hjälpa honom. Det är inte klart insett vem som är den verkliga fienden – den sysslolösa profitören och utsugaren. Trots det marxistiska ropet mot kapitalismen, centerns fromma uttalanden, näringslivets klagomål om bördan av ...

Machine Translated by Google

beskattning och ränta, ingen inser världsfienden, finansen som överskuggar världen, och dess representant, den judiska magnaten.

Alla klasser har känt räntans piska; skatteindrivaren drar tungt över varje del av befolkningen – men vem vågar motsätta sig bankernas och börsens makt? Kapitalet förkunnar sin karaktär genom att, i motsats till all erfarenhet någon annanstans på jorden, växa utanför sig självt utan möda eller arbete, med hjälp av ränta och utdelningar, och genom att växa sig större och mäktigare för varje minut. Den djävulska principen om lögner har överträffat det kreativa arbetets anständighet.

Bryt ner, intressets träldom är vårt krigsrop.

Jag vet att detta krav, som ligger till grund för alla andra, inte riktigt förstås i sin fulla, vidsträckta betydelse ens inom våra egna led. Väldigt få av våra talare vågar till exempel angripa denna grundläggande fråga, även om de flesta av dem känner hur viktig den är; för en av våra partis slagord är "Bekämpa kapitalet och börsen". Men vad "intressets träldom" egentligen är, hur det påverkar nationens och individens liv, hur "finansen" har förslavat befolkningen, och vilka de rätta och praktiska metoderna är som måste användas för att bryta det, och vilka konsekvenser ett brytande av det skulle bli för hela befolkningen – är tillräckligt klart för väldigt få för att de ska kunna förklara det med sina egna ord.

I sitt stora verk Mein Kampf (Vol. I, s. 224—225) har Adolf Hitler angett den enorma betydelsen av denna fråga enligt följande: *"När jag lyssnade på Gottfried Feders första föreläsning om att bryta ner räntans träldom i juni 1919, visste jag genast att detta var en teoretisk sanning av oerhört stor betydelse för den tyska nationens framtid. Kampen mot internationellt kapital och finans har blivit huvudpunkten i programmet för den tyska nationens kamp för självständighet och frihet."*

Alla seriösa nationalsocialister delar denna övertygelse, ty lösningen av denna fråga innebär en lösning av den judiska frågan – och mycket mer än så.

Antisemitism är på sätt och vis grunden för de känslor som ligger bakom hela vår rörelse. Varje nationalsocialist är antisemit, men ingen antisemit behöver vara nationalsocialist.
Antisemitism är negativt; antisemiten känner igen bäraren av den nationella pesten, men denna vetskap förvandlas vanligtvis till hat mot den enskilda juden och judarnas framgång i affärslivet. Då, i bästa fall, reser sig antisemitismen och hjälper till att driva ut juden ur vår stat och vårt ekonomiska liv. Antisemiten oroar sig inte för Hur och Vad som händer härnäst.

Om principen om dagens judiska dominans – egenintresse före allmänintresse – och det judiska bank- och kreditsystemet fortfarande fanns kvar, även efter att juden hade drivits ut, skulle det fortfarande finnas tillräckligt många bastardjudar, eller till och med "normala tyskar" av blandras, lika redo att kliva in i judarnas skor och rasa mot sin egen ras som judarna är idag, och vi borde kanske få se gott om "antisemiter" sitta där judarna en gång satt.

Nu är nationalsocialismen med sitt huvudkrav, att bryta ner intressets träldom, i grunden konstruktiv. Den biter djupare, och konsekvenserna är långt mer allomfattande.

I min essä, *Das Herzstück unseres Programms* (Nat.Soc. Jahrbuch, 1927), pekade jag på den säregna position som efterfrågan ger oss bland alla andra partier och sammanslutningar. I alla våra andra krav finner vi liknande och parallella strävanden hos höger- och vänsterpartierna. Inget annat parti än vårt kan visa någon motsvarighet till detta enda krav.

Machine Translated by Google

Vi vet alla att varken vänstern, med sitt falska rop "Ner med kapitalismen", eller högern med sina fraser om fosterlandet, är kapabla att inleda en ny världsepok, ty varken marxisterna eller reaktionärerna skulle kunna förändra någonting i vår ekonomis natur utan bara förstöra som kommunisterna i Ryssland gör. De är oförmögna att bygga upp –
som kommunisterna i Ryssland.

Vad menar vi med intressets träldom?

Folkens tillstånd under penningdominans av den globala judenhetens finanser.

Markägaren är under detta träldom, som måste ta upp lån för att finansiera sin jordbruksverksamhet – lån med så hög ränta att de nästan äter upp resultatet av hans arbete –, eller som tvingas att skuldsätta sig och släpa inteckningarna efter sig som en så stor blytunga.

Så är det även arbetaren, som producerar i butiker och fabriker för en spottstyver, medan aktieägaren får utdelningar och bonusar som han inte har arbetat för.

Detsamma gäller den förtjänande medelklassen, vars arbete nästan uteslutande går till att betala räntan på bankövertrasseringar.

Så är det med alla som måste försörja sig genom mentalt eller kroppsligt arbete, medan en jämförelsevis liten andel, utan arbete eller besvär, stoppar i sig enorma vinster på sina utdelningar, spekulationer och bankaktier. Vi syftar inte på de sparsamma spararna och småkapitalisterna –
även om de också är skyldiga, eller har haft, sina vinster till ett falskt system —, men hela sina liv, många gånger togs deras lilla ränta ifrån dem i form av skatter, så att vi lätt har råd att återbetala dem på deras ålderdom en del av deras fulla inkomst, som togs bort. Jag ska säga mer om detta senare.

Så är det även med industrimannen, som mödosamt har byggt upp sin verksamhet och med tiden förvandlat den till ett företag. Han är inte längre en fri agent utan måste tillfredsställa den giriga styrelsen och även sina aktieägare – om han inte vill bli utpressad.

Så är det med alla nationer som täcker sina underskott med hjälp av lån.

Detta träldom innebär undergång för varje nation som överlämnar sina suveräna rättigheter hemma, kontrollen över sina finanser, sina järnvägar och sina skatter och tullar till penningmakten, bankirerna, vilket Tyskland har gjort genom att acceptera Daweslagen.

Kreativt arbete står under samma träldom, om det tänker på pengar före allt annat. Idag
pengar, "affärernas tjänare", har blivit herre, i själva verket arbetets brutala tyrann.

Intressets träldom är det verkliga uttrycket för motsättningarna, kapital kontra arbete, blod kontra pengar, kreativt arbete kontra exploatering.

Nödvändigheten att bryta detta träldom är av så stor betydelse för vår nation och vår ras att vår nations hopp om att resa sig från sin skam och sitt slaveri allena beror på den; i själva verket hoppet om att återfå lycka, välstånd och civilisation över hela världen.

"Det är den punkt där allting vänder sig; det är långt mer än bara en nödvändighet för finanspolitiken. Även om dess principer och konsekvenser biter djupt in i det politiska och ekonomiska livet, är det en ledande fråga för ekonomiska studier, och påverkar således varje enskild individ och kräver ett beslut från var och en: — Nationens tjänst eller obegränsad privat berikande. Det innebär en lösning på den sociala frågan."

Alla 'världsfrågor' kan beskrivas med ett ord, som stiger upp likt en låga ur kaos; samtidigt kan otaliga profeter och böcker inte uttömma alla frågor som uppstår ur det ordet.

Machine Translated by Google

Vi kan för närvarande inte säga mer om denna enorma grundprincip för nationalsocialismen. Jag har redan belyst alla väsentliga sidor av problemet i mina broschyrer: Das Manifest zur Brechung der Zinsknechtschaft — München, 1926 (nu ur tryck); Der Staatsbankrott, Die Rettung — Jos. C. Huber, Diessen, 1919; Der kommende Steuerstreik — Diessen, 1921; och Der Deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage — Frz. Eher Nachf., München, (allt tillgängligt via vårt partis bibliotek i München, Thierschstr. 11).

Intensiva studier krävs för att bemästra detaljerna i detta problem, för de senaste 50 årens praktiska ekonomi har följt den kapitalistiska idén så noggrant att alla som har vuxit upp med den behöver en fullständig förändring av inriktning för att bli fria från den.

En broschyr i ämnet kommer snart att utkomma, vilken kommer att ge våra medlemmar en förklaring till denna mycket viktiga uppgift för den kommande nationalistiska staten.

Utöver de två ganska nya grundprinciperna i vårt program som anges ovan,
måste nämna vissa andra i samband med statens allmänna politik.

Principen bakom vår statspolitik är i korthet följande: Tyska riket är tyskarnas hem.

Det är den stora principen för hela vår utrikespolitik och omfattar Tysklands politiska befrielse, alla krav i vår raspolitik och villkoren för medlemskap i staten.

Vår ekonomiska princip är: Den nationella ekonomins skyldighet är att tillhandahålla de nödvändiga
av livet och inte för att säkra högsta möjliga vinst för kapitalet.

Denna princip för ekonomisk politik omfattar en grundläggande inställning från nationalsocialismen gentemot privat äganderätt, och med avseende på de olika företagsformerna, från de allra minsta till de allra största – syndikat, truster – och även de stora moraliska frågor som måste vara en levande kraft i näringslivet, om inte den ”nationala ekonomin” ska sjunka till att bli ren exploatering av nationen och till att drivas enbart för vinst!

Vår princip gällande finansiering är följande:

Finanser ska finnas till för statens fördel; finansmagnaterna ska inte bilda en
Staten inom staten.

Denna princip innebär en seismisk förändring. Den gäller de praktiska åtgärder som måste vidtas för att bryta intressenas träldom – nationalisering av finanssektorn, kontroll över kreditsystemet och banksystemet.

Var och en av dessa uppgifter är av största vikt ur vårt programs synvinkel. De omfattar all skattelagstiftning, med den yttersta – och till synes omöjliga –
målet med en stat utan beskattning.

Vår princip gällande sociala frågor är följande:

Den allmänna välfärden är den högsta lagen av alla.

Denna vår princip står i direkt motsättning till dagens praxis, enligt vilken varje klass, varje yrke, försöker vinna fördelar för sin egen grupp inom socialpolitiken utan hänsyn till det allmänna intresset. Vi vill göra det möjligt för alla att hitta en bostad och försörja sig, och införa ett allmänt system för vård av äldre.

Vad gäller utbildningsmässiga och moraliska framsteg är det vår oföränderliga princip: att allt arbete i den riktningen ska utföras enbart utifrån den tyska nationalitetens synvinkel. Det kan inte vara genom order eller tvång som vår nations moraliska och intellektuella krafter kan introducera en ny renässans, en ny klassisk epok inom konsten. Ett stopp måste sättas för de lidna skadorna.

Machine Translated by Google

genom vårt tyska konstnärliga och intellektuella liv i händerna på den judiska diktaturen, särskilt genom förgiftningen av pressen.

Bortsett från denna viktiga del av det offentliga livet finns det naturligtvis många andra förbättringar att överväga.

Det är tydligt att vårt rättssystem måste modifieras för att möta de nya institutionernas variation; att skandalen med demokratiska parlamentsval måste undanröjas, och att vi efter diktaturens övergångsperiod måste besluta om statens yttre synliga form och de federala staternas interna funktioner.

Redan i denna korta översikt kan vi emellertid se de stora dimensionerna av dessa frågor.
när de ställs ansikte mot ansikte med de oerhört grundläggande principerna i vårt program.

Det är inte fundamentalt – i själva verket är det likgiltigt för oss om vi ska vara en monarki eller en republik, om vi ska ha en federation av 5 eller 25 stater, förutsatt att de alla är tyska stater förenade under en stark centralregering, ansikte mot ansikte med utlänningen, och förutsatt att endast den tyska statens medborgare hemma kan leva lyckliga och tillfredsställda.

Machine Translated by Google

4. Programkraven i detalj

som formulerats av Gottfried Feder i Der deutsche Staat.

Det kommer att skapa klarhet, vid rekrytering av nya medlemmar, att använda programmet i den form som följer. De mindre klausulerna är ordnade under de viktigare rubrikerna, motsvarande de principer som anges i föregående kapitel.

NSDAP:s politiska och ekonomiska program

Vårt mål är — Tysklands återfödelse av tysk frihet i tysk anda.

Medlen för detta mål är:

1. Den politiska principen: Tyska riket är tyskarnas hem.
    a. Inom utrikespolitiken:
        • Bildandet av en homogen nationalstat, som omfattar hela den tyska rasen.
        • Energisk representation av tyska intressen utomlands.
    b. Inom raspolitik:
        • Bildandet av en homogen nationalstat, som omfattar hela den tyska rasen.
        • Energisk representation av tyska intressen utomlands.
    c. Inom intern politik:
        • Endast tyskar som bekänner sig till en hel del gemenskap med Tysklands anda och öde får utöva en statsmedborgares rättigheter.
        • Den som inte är tysk får endast bo i den tyska staten som gäst och lyder under utländsk lag.
        • Tyskars rättigheter ska ha företräde framför medborgares i främmande nationer.

2. Vår ekonomiska princip: Statens skyldighet är att tillhandahålla livets nödvändigheter och inte för att säkra högsta möjliga vinst för kapitalet.
    a. Nationalsocialismen erkänner privat äganderätt som en princip och skyddar den genom lag.
    b. Nationens välfärd kräver emellertid att en gräns sätts för ansamlingen av rikedom i individers händer.
    c. Alla tyskar bildar en gemenskap för att främja det allmänna välfärden och kultur.
    d. Inom ramen för varje tysk arbetsskyldighet, med respekt för den privata äganderättens helgd, är varje tysk fri att förtjäna och förfoga över resultatet av sitt arbete.

Machine Translated by Google

e. En sund kombination av alla former av företag, små som stora, inom alla områden av det ekonomiska livet, inklusive jordbruket, ska uppmuntras.

f. Alla befintliga verksamheter som hittills har varit i bolagsform ska bli nationaliserade.

g. Ocker, profitverksamhet och personlig berikande verksamhet på bekostnad av och till skada av nationen ska straffas med döden.

h. Införande av ett års arbetsskyldighet (för staten), som åligger alla Tysk.

3. Vår finansiella princip: Finanser ska finnas till för statens bästa; finansmagnaterna ska inte bilda en stat inom staten. Därav vårt mål att bryta intressenas träldom.

a. Befrielse av staten, och därmed nationen, från dess skuldsättning till de stora finanshusen som lånar ut mot ränta.

b. Nationalisering av Reichsbank och de utgivande institutionerna. c.

Tillhandahållande av pengar till alla större offentliga ändamål (vattenkraft, järnvägar etc.), inte genom lån, utan genom beviljande av räntefria statsobligationer eller utan att använda kontanter.

d. Införande av en fast valutastandard på säkerställd basis.

e. Skapande av en nationell bank för affärsutveckling (valutareform) för beviljande av räntefria lån.

f. Grundläggande omformning av skattesystemet enligt socioekonomiska principer. Befrielse av konsumenten från bördan av indirekt beskattning och av producenten från förlamande beskattning (skattereform och skattelättnader).

4. Vår socialpolitiska princip: Det allmänna välfärden är den högsta lagen av alla.

a. Utveckling av ålderdomsförsäkringen i stor skala genom att nationalisera livräntesystemet. Varje medlem av den tyska staten ska vara säkerställd på tillräckligt för att leva på när vederbörande uppnår en viss ålder, eller, om varaktigt arbetsoförmögen, före den åldern.

b. Deltagande i vinsten av alla som är engagerade i produktiva företag i enlighet med effektivitet och ålder. Ansvaret kommer också att delas för att fullgöra uppgiften ur ett nationellt perspektiv.

c. Beslagtagande för sociala ändamål av alla vinster som gjorts genom kriget och revolutionen, vilka inte beror på ärligt arbete, och av ockerares och penningplundrares förmögenheter.

d. Lindring av bostadsbristen genom omfattande nybyggnation i hela riket med de medel som föreslås i nr 20 (en ny nationalbank).

5. Vårt kulturella mål är att alla vetenskaper och alla konstarter ska blomstra på grundval av en politiskt fri och ekonomiskt sund stat. Medlen för att uppnå detta kommer att vara:

a. Att träna de unga till att vara friska i kroppen och fria i sinnet, efter den stora traditioner inom tysk kultur.

b. Fullständig tros- och samvetsfrihet.

c. Särskilt skydd för kristna samfund.

d. Avskräckande av dogmer, som strider mot tyska moraliska instinkter och innehåller ämnen som är skadliga för staten och nationen.

Machine Translated by Google

e. Avskräckning från alla onda inflytanden i pressen, litteraturen, teatern, konsten och filmteatrarna.

f. Undervisningsfrihet i de tyska gymnasieskolorna; bildandet av ett beslut klass av högsinneade män.

6. Militära angelägenheter.

a. Att göra nationen effektiv genom att tillåta varje fri tysk att tjäna och bära vapen.

b. Avskaffandet av den betalda armén.

c. Skapandet av en nationell armé för nationellt försvar under befäl av en välutbildad kår av professionella officerare.

7. Andra rekommendationer.

a. Pressreform. Undertryckande av alla tidskrifter som strider mot nationens bästa. Strikt ansvar för all osann och avsiktligt förfalskad underrättelseinformation.

b. Ändring av rösträttslagarna för att eliminera de demoraliserande metoderna i valkampanjer och de valdas immunitet.

c. Bildandet av särskilda handelskamrar och yrken.

d. Rättsreform vad gäller marklagarna — erkännande av äganderätten till mark som princip; ingen rätt att låna från privata källor med säkerhet i marken; staten ska ha förköpsrätt, särskilt när det gäller utlänningar och judar; staten ska ha befogenhet att förvalta egendomar i händelse av dålig förvaltning från ägarens sida.

Civilrätt — kraftigt ökat skydd för personlig heder och hälsa, i motsats till det ensidiga rättsliga skyddet av äganderätten, som dominerar i dag.

e. Reform av statsrätten.

Den statsform som bäst passar den tyska karaktären är suverän kontroll förenad i en central personlig makt. Nationen måste senare avgöra om denna centrala personliga makt ska utövas av en vald monark eller en president.

Rikets federala karaktär.

Den tyska nationens konstitution, bestående av ett antal länder som är nära sammanbundna genom ras och historia, gör det nödvändigt att var och en av staterna ska vara mycket oberoende i sina inre angelägenheter.

Det är rikets angelägenhet att representera den tyska nationen utomlands och att sörja för pass, tull, även för armén och flottan.

Det finns tre huvudsakliga hinder för att genomföra detta nationella program för nationella Socialism: Marxismen, det parlamentariska systemet och de kapitalistiska magnaten.

1. Vår antimarxistiska kampanj riktar sig mot juden Karl Marx splittrande doktriner – doktrinen om klasskriget som splittrar nationen, doktrinen om avskaffandet av privat egendom som omöjliggör näringsverksamhet – och mot hela den ekonomiskt materialistiska historiesynen.

Machine Translated by Google

2. Vår kampanj mot parlamenten riktar sig mot de så kallade folkrepresentanternas bristande ansvarstagande, vilka – eftersom de är immuna – aldrig i praktiken kan åläggas att stå till svars för resultaten av sina beslut; även mot allt ont som uppstår ur systemet (moralisk korruption, nepotism, korruption), vilket allt resulterar i det slutgiltiga onda – en regering som är beroende av ett sådant parlament.
3. Vår kampanj mot Mammon, som står över de andra två, riktar sig mot pengarnas världsomfattande makt, dvs. den ständiga exploateringen av vår nation av de stora långivarna.

Det är också en enorm kamp mot den själsdödande, materialistiska andan av girighet och rovgirighet med alla dess störande ackompanjemang i vårt offentliga, kommersiella och kulturella liv.

Huvudstriden står mellan två världsteorier, representerade av två väsentligt olika strukturer – den skapande anden och den oroliga, gripande anden. Den skapande anden, djupt rotad men överlägsen resten av världen i andlig erfarenhet, bärs huvudsakligen av den ariska rasen; – Den gripande anden, utan rötter någonstans, som endast syftar till materiella, kommersiella ting, representeras huvudsakligen av judarna.

Nationalsocialismen, liksom antisemitismen, betraktar den judisk-materialistiska andan som den främsta orsaken till ondskan; den vet emellertid att denna största kamp i historien inte får stanna vid att bara förstöra den semitiska andan; vilket är anledningen till att nationalsocialismens stora program går långt bortom den antisemitiska önskan att förstöra, ty det erbjuder en positiv och konstruktiv bild som visar hur den nationalsocialistiska staten av arbete och prestation borde se ut när den är fullbordad.

När detta höga mål är uppnått kommer Nationalsocialistiska partiet att upplösas automatiskt; ty nationalsocialismen kommer då att vara hela den tyska nationens liv. NSDAP är inte ett politiskt parti i ordets vanliga bemärkelse, utan den del av nationen som är tillförsiktig och säker på framtiden, som har samlat sig kring starka och beslutsamma ledare för att befria Tyskland från skam och vanmakt utomlands och från demoralisering hemma, och för att återigen göra det starkt och respekterat utomlands, och moraliskt och ekonomiskt sunt hemma.

"Det tyska riket är det tyska folkets hem."

Varje ord i denna princip för statspolitik är ett hugg med ett piska, när vi betänker det eländiga tillståndet idag.

Det "tyska riket" – var finns det ett tyskt rike idag? Kan Tyskland göra anspråk på att kallas en oberoende stat? Nej! Inte ens de mest självbelåtna experterna på statsrätt skulle kunna beskriva ett land, som Tyskland är nu, som ett land som fullt ut åtnjuter alla sina suveräna rättigheter.

En stats fem viktigaste rättigheter är: suveränitet över sitt territorium, sin armé, sin finanser, dess interna administration och kommunikation, och slutligen dess rättsväsende.

Man behöver bara lägga fram saken på detta sätt för vilken lekman som helst utan ytterligare förklaring av en nations rättigheter enligt internationell rätt, och jämföra den med Tysklands position idag, och det blir tydligt att det är omöjligt att hävda att ett suveränt "Tyskt rike" längre existerar.

Vår kontroll över vårt territorium är ett hån, för närhelst Frankrike vill kan hon erövra tysk mark utan att be om lov och utan att utstå motstånd. Tjecker, polacker, danskar

Machine Translated by Google

kunde ge sig ut på vilket intrång som helst i tyskt territorium utan rädsla för hinder. Den "förbannade gamla regimen" gav en helt annan tolkning av minsta gränsöverträdelse. Ett militärt intrång i tyskt territorium innebar då ett "krigstillstånd".

För att skydda sin territoriella suveränitet behöver en nation en väpnad styrka som kan avvärja alla attacker mot dess land, och därmed mot sina medborgares liv och lycka. En fri stat kan inte tillåta en utländsk makt att granska dess handlingar, eller att ha rätt att bestämma sin armés styrka, utrustning, beväpningar eller garnisoner; om den gör det, är den sannerligen inte "suverän"; den kan inte befalla sina maktmedel; den har gett upp kontrollen över sina militära styrkor. Tyskland har gjort detta genom att ge efter för fiendens kommissioner för nedrustning och kontroll.

Tyskland hade redan lidit denna förödmjukelse under vapenstilleståndsvillkoren och hade förlorat sina internationella rättigheter.

Ändå kunde hon ha behållit en del av sin interna kontroll; men så snart den militära kontrollen var krossad, tog finansmagnaterna tillfället i akt att exploatera tysk arbetskraft obegränsat.

Först och främst bröt revolutionens leriga ström ut över Tyskland; sedan delade ockerarna och profitörerna, de socialdemokratiska förrädarna, kaosets söner, desertörerna, fängelsefåglarna makten med demokraterna och centern, och bakom och över alla finansmännen gjorde judarna sina affärer. Snart kallades frimurarna i de så kallade nationella partierna, särskilt broder Stresemann, in. Det sista slaget skulle snart komma. Experterna med sin Daweslag berövade Tyskland kontrollen över dess finanser, som bytts bort till en handfull judar, de tyska och utländska finansmagnaterna. Riksdagen släppte järnvägarna, och med dem all kontroll över kommunikationerna, även en stor del av kontrollen över beskattning och tull, genom att överlämna dem till skadeståndskommissionären.

Rättsväsendets kontroll existerar knappast längre. De ockuperade distrikten lyder under utländsk militärrätt; särskilda bestämmelser styr resten av Tyskland, såsom de för försvar av republiken; osäkerhet om rättigheter, organiserat offentligt rån genom den så kallade Aufwertungsgesetze, vilket tvingar domstolarna att förklara att fel är rätt.

Tyskland är inte längre en suverän stat. Hon är en slavkoloni. Tyskar förtrycks, kastas i fängelse, nekas yttrandefrihet – helt enkelt för att de fortfarande är "tyskar" och vill få slut på sitt slaveri.

Ja, vi vill ha Tyskland fritt igen, och detta kommande tyska rike ska bli tyskarnas hem – inte bara en maskin för att upprätthålla ordning, inte bara en 'stat', en 'auktoritet', en 'regering', en sinekyre för en handfull regerande hus, utan ett Hem, det charmiga ordet – kärlek till hemmet, ljuvlig, solig, älskad. Doften av hemjorden stiger upp, vandraren sprider glädje över att känna hemjorden under sina fötter; han är bunden till den med blodsband.

Hemkänslan är känslan av trygghet, och från den blommar den fina blomman av kärlek till hemmet. Staten och nationen kan inte ha något finare mål än detta.

Det är större än en försiktig socialpolitik, än arbetslöshetsförsäkring, än bostadsprogram, även om att ha ett eget hem faktiskt är ett av de starkaste incitamenten för kärlek till hemmet.

Hemmet är mer än en 'kejserlig stat', som man tjänar, vare sig av entusiasm eller under tvång.

Det är mer än en administration, mer än försvaret av ens egna intressen, mer än en krubba för boskap eller skydd för person och egendom. Alla dessa offentliga objekt måste tjäna uppfattningen om hemmet. Precis som idén om hemmet har en speciell charm hos barn i en ordentligt

Machine Translated by Google

en organiserad familj, då ett eget rum väcker helt andra känslor än ett rum på ett hotell eller en fängelsecell; hemmet är något outsägligt ömt och ändå kraftfullt, överlägset idén om en förening för ett syfte, vilket är den liberala – parlamentariska – demokratiska uppfattningen om den sociala staten.

Statens politik

Princip: Det tyska riket ska vara ett hem för tyskarna – inte för judar, ryssar (kommunister), socialdemokrater, som inte har något fosterland som heter Tyskland (Crispien), inte heller för alla utlänningar som vistas längre eller kortare på tysk mark.

Vi motsätter oss skarpt och fundamentalt Weimarförfattningen, som endast talar om "tyska medborgare", men ignorerar begreppet "tysk" i nationell, eller snarare raslig, bemärkelse.

(a) Utrikespolitik.

1. Skapandet av en solid nationalstat, som omfattar alla grenar av den tyska rasen.

   Allt tyskt blod, oavsett om det lever under fransk, dansk, polsk, tjeckisk eller italiensk suveränitet, ska förenas i ett tyskt rike. Vi kräver varken mindre eller mer än vad som krävdes av våra fiender – tyskarnas rätt att bestämma sig för att tillhöra sitt moderland, den tyska staten.

   Vi gör anspråk på alla tyskar i Sudetentyskland, Alsace-Lorraine, Polen, Förbundskolonin Österrike och de stater som efterträdde det gamla Österrike. Detta krav utesluter emellertid uttryckligen varje tendens till imperialism; det är det enkla och naturliga krav som varje stark nationalitet ställer som sitt naturliga krav.

2. Stark representation av tyska intressen utomlands är en ytterligare och nödvändig följd av detta.
   av punkt a.

   Det är vanligtvis de bästa, mest flitiga och våghalsiga – ingenjörer, upptäcktsresande, professorer, köpmän, läkare – som ger sig ut i främmande länder och bär med sig tysk kultur. De är medlemmar av den stora tyska nationalfamiljen, till vilken de aldrig får gå förlorade. De har rätt att förvänta sig beskydd hemifrån när de är utomlands. De bör inte bara vara kulturspridare, utan den medvetna förtrupp för den germanska idén i världen; inte "mänsklighetens apostlar", utan bärare av den nordiska idén.

   De som representerar Tyskland utomlands bör inte tillägna sig utländska föreställningar utan hålla fast vid sin överlägsna tyska karaktär. Vårt utrikesministerium måste sopas rent med en järnkvast. Vi måste sluta med undergivenheten mot utlänningen på Erzbergers och Stresemanns sätt, och det kommer att visa sig att en stark representation av tyska intressen kommer att respekteras på ett helt annat sätt, och att uppmärksamhet på tyska önskningar istället för förakt kommer att bli resultatet.

(b) Raspolitik.

3. Uteslutning av judar och alla icke-tyskar från alla ansvarsfulla positioner i det offentliga livet.

   Detta krav är så naturligt för oss nationalsocialister att ingen ytterligare förklaring behövs; men det är inte möjligt att ge övertygande argument i korthet till dem som inte tar till sig principerna i vår raslära.

Machine Translated by Google

Den som betraktar en jude som en "medborgare i den judiska religionens stat" – och inte som ett heterogent, segregerat folk, parasitiskt till sin karaktär, kommer att misslyckas med att inse vikten av detta krav. Om en man skulle säga eller tro att en kål som av en slump hade vuxit mitt i en jordgubbsplanta var en jordgubbsplanta, och att man kunde få goda jordgubbar från den, skulle han ha lika fel som om han trodde att en lejonunge som hade kommit in i en fårflock därigenom blev ett får. En tysk skulle inte vara bra som regeringstjänsteman i Kina eller Indien, och vi skulle inte vilja ha en kines eller en hottentott som finansminister eller borgmästare i en tysk stad.

Och ändå vore det bättre att ha en Enver Pasha eller en Chang Kai Chek vid makten i Tyskland än att ha en jude med fritt spelrum för sina sönderfallande rasegenskaper. Vad som är säkert är att revolutionen luckrade upp ordningens band i staten, och att de etablerade judiska bankirerna, liksom de judar från öst som nyligen invandrat till Tyskland, har berikat sig genom att utarma Tyskland. Vi har alla sett och upplevt detta; det har alltid pågått, denna upplösning av nordiska institutioner. "Det finns bara en väg öppen för detta listiga folk, - det har ingenting att hoppas på så länge ordningen upprätthålls." (Goethe på mässan i Plundersweilen)

Därför kräver vi:

4. Att invandringen av östjudar och andra parasitiska utlänningar ska stoppas, och att oönskade utlänningar och judar ska deporteras.

Vid den stora inflationen flockades judar från Galicien och Polen som ohyra in i Tysklands städer. Trots stor brist på bostäder fick de snart mycket välboende, medan tyskarna tvingades krypa ner i hålen. De började sin smutsiga verksamhet och köpte upp allt – pärlor, persiska mattor, diamanter, guld, silver, platina, krigslån, tusenmarkssedlar, koppar, bly, litteratur, teatrar, spannmål (Evaporator Company). De blev snabbt synbart rika – och antog rang som tyskar – i "vanliga tyskars" ögon.

Kompromisser är fullständigt otillåtna för att möta detta problem. Vi måste ha administratörer vars rasliga övertygelser är tydliga och orubbliga. Rasens hälsa måste återställas genom praktisk tillämpning av den antisemitiska behandlingen, och vår nation måste vändas norrut i den nordiska idéns mening.

Denna fråga hör kanske inte riktigt hemma i NSDAP:s "provisoriska program"; men vi måste alla tydligt förstå att inte mycket kan göras med den tyska nationen förrän den har "avbastardiserats".

Men vi kan här och nu konstatera att den fruktansvärda rasdekadensen bara – åtminstone i teorin – har hejdats på grund av det anmärkningsvärda intresse som i allmänhet väcks av rasfrågor och av att det finns ett antal böcker i ämnet; ingenting annat än gediget och kontinuerligt arbete kan dock tillåta oss att göra verkliga framsteg.

(c) Beträffande statsmedborgarskap kräver vi:

5. Att ingen utom tyskar, som tror på tysk kultur och det gemensamma ödet för alla tyskar skall åtnjuta en statsmedborgares rättigheter.

Machine Translated by Google

Även här måste gränser dras. Människor som, trots att de är tyskfödda, medvetet agerar på ett sätt som är skadligt för nationen och staten, och tar emot och lyder order utifrån – dvs. inte accepterar en del i det gemensamma ödet, får inte beviljas medborgarrättigheter; det finns många som vi kommer att behöva förvägra den höga äran att åtnjuta dessa rättigheter.

6. Icke-tyskar får endast uppehålla sig i den tyska staten som gäster och ska betraktas som som om de lyder under utländsk lag.

   Detta är en nödvändig princip, avsedd att för alltid sätta stopp för den eviga undergivenheten gentemot utlänningen. Men det betyder inte att vi inte ska välkomna medborgare i ett främmande land varmt och behandla dem väl som gäster så länge de uppför sig ordentligt; men

7. Tyskars rättigheter och intressen ska ha företräde framför en främmande nations undersåtars rättigheter och intressen.

   Våra ytterligare krav behöver inte inkluderas i detalj i vårt program. Till exempel kommer den form som lagarna som berör utlänningar antar att bli aktuell för lösning senare, liksom metoderna för att utesluta judarna. Ett principprogram kan inte förväntas vara ett handlingsprogram som ger taktiska detaljer om hur överhöghet ska säkras, etc. Jag är helt emot att fixera vårt program alltför stelt, ty i denna stora kamp måste vi först fastställa de principer som vi aldrig ska avvika från, och inte imitera de borgerliga och socialistiska partiernas metoder för att fånga röster.

Ekonomisk politik

Det är den nationella regeringens skyldighet att tillhandahålla livets nödvändigheter och inte att säkra högsta möjliga vinst för kapitalet.

Det kan slå enkla, rätttänkande människor att det är överflödigt att tillkännage detta uppenbara faktum som en princip. Det är vanligt för producenten, bonden, hantverkaren, tillverkaren att det han tillverkar antingen används eller konsumeras – av honom själv eller, som handelsvara, av andra.

I hans ögon är verksamhet som inte sysslar med produktion eller konsumtion löjligt, omöjligt, mot sunt förnuft.

Detta leder oss till en av de stora intellektuella svårigheterna i vårt rekryteringsarbete. Våra landsmän är tvungna att säga: – Naturligtvis är er naturliga känsla av att tänka på betydelsen och målen för arbete och ekonomi helt korrekt, men tyvärr svarar vår så kallade politiska ekonomi av idag inte på något sätt på detta naturliga anspråk. Om ni tittar närmare kommer ni att upptäcka de fruktansvärda egenskaper som står i fullständig motsättning till all nationell politisk ekonomis uppenbara plikt.

För hur är det med penninglånarna och profitörerna? Tänker dessa universella plundrare på att tillhandahålla livets nödvändigheter? Nej! Är de engagerade i att skapa värden, producerar de något? Nej! De är rånare och förrädare i ekonomisk mening, och samlar bara rikedom åt sig själva.

Vad händer med bankerna? De cirkulerar pengar och ger 'kredit'. Ja; men postkontoret gör detta, och billigare, snabbare och bättre; och till vem ger bankerna kredit? — Till

Machine Translated by Google

behövande, de arbetande massorna, som inte har något eget hem, eller för att bygga hus, för att tillgodose det skriande behovet av bostäder? Nej! Eller till bönderna, eller till dem som driver företag och som producerar och distribuerar de ekonomiska förnödenheterna? Inte gratis, och endast om säkerhet erbjuds, utöver det naturliga åtagandet att återbetala; dessutom tar de ut ränta. Bryr sig bankerna om huruvida producenternas kunder betjänas väl, billigt och snabbt, eller om ekonomiska förnödenheter tillhandahålls snabbt, billigt och med vederbörlig uppmärksamhet? Nej! Deras enda tanke är att göra sin vinst på räntan, provisionen eller vad bankprocessen att utnyttja penningmängden nu kallas. Vad producerar bankerna? Ingenting! Vad tjänar de? Enorma summor.

Således tillhandahåller penninglångivare, profitörer, banker, finansiärer inga nödvändiga varor, utan istället hämtar de enorma vinster från det rådande kapitalistiska systemet – i själva verket tyranniserar och utnyttjar de dagens antisociala ekonomiska system. Ekonomins huvuduppgift är att se till att räntan på lån är säker, dvs. arbetarna tvingas ge upp en del av sina inkomster till "staden". Vad gör fabriksägaren, eller som arbetarna kallar honom, "exploatören" och "blodsugaren"? Genom att betala lägsta möjliga löner, genom att använda sämre material, genom massproduktion, utjämning och höga detaljhandelspriser, försöker han göra största möjliga vinst för sig själv.

Han tänker inte på sina anställdas fattigdom; han bryr sig inte om hans varor snabbt måste kastas bort som skräp, – desto bättre, eftersom det innebär mer arbete och mer vinst för honom. De dumma människorna rusar gång på gång efter billigt skräp, om det bara visas upp på ett attraktivt sätt.

Avkastningen på hans kapital kommer först för honom, att försörja honom med livets nödvändigheter kommer i dålig andra hand.

Han gör dock något. Han tillhandahåller arbete.

Den sanne fabriksägaren är något helt annat, den som är medveten om sin höga uppgift som ekonomisk ledare. Han måste ha ett högt moraliskt värde – åtminstone i ekonomisk mening.
Hans uppgift är att upptäcka folkets verkliga ekonomiska behov – om han också är uppfinnare utför han detta pionjärarbete själv. Han måste hålla sina kostnader så låga som möjligt och fördela dem på bästa sätt, hålla nere priserna så låga som möjligt för att få ut sina varor på marknaden; upprätthålla både kvalitet och kvantitet i produktionen, betala sina anställda bra, så att de kan köpa varor fritt, måste alltid tänka på förbättringar och förnyelser av fabriks- och handelsmetoder. Om han sätter allt detta främst i sin verksamhet, 'försörjer han livets nödvändigheter' i bästa och högsta bemärkelse", och vinsterna kommer att komma av sig själva utan att han gör dem till sitt första mål. 'Det finaste och mest allmänt kända exemplet på denna typ av tillverkare är Henry Ford. Det finns andra namn inom våra egna tunga industrier som står lika högt, –

Krupp, Kirdorf, Abbe, Mannesmann, Siemens och många andra.

Sådana företags karaktär är helt annorlunda när de inte personligen kontrolleras av män med höga moraliska egenskaper som tillvaratar sina arbetares intressen, utan överlämnas till opersonliga aktiebolag.

Så länge som grundaren av ett företag också är huvudaktieägare och kan upprätthålla sina produkters kvalitet, kan allt vara bra; men så snart omvandlingen sker överväldigas den av de kapitalistiska aktieägarnas intressen. De tidigare ägarna, cheferna, är nu beroende av styrelsen, som representerar aktieägarna, för förbättringar av affärsmetoder och arbetsförhållanden, – och aktieägarna har inget intresse (utöver slavförarens) av arbetarnas välfärd och arbetets kvalitet, så länge

Machine Translated by Google

Utdelningarna som kommer ut av det är bra stora sådana. Införandet av egna aktier har haft en mycket förödande inverkan, för vilken slumpmässig spekulant som helst kan lägga beslag på aktierna och faktiskt bli ägare till stora industrianläggningar utan att veta någonting om dem. För börsen är aktier och andelar bara ett stort papper för dem att leka med. De är inte intresserade av produktions- och arbetsförhållanden, de flesta av dem kan inte säga vilka produkter eller villkor för marknadsföring, arbete, löner och underhåll är i den verksamhet som de äger enligt lag. (!) Och ägare är de faktiskt, bara för att de råkar ha lagt beslag på aktierna i den ena eller andra fabriken på marknaden.

Låt oss nu undersöka detta tillstånd i ljuset av dess inverkan på den politiska ekonomin, för att inse det kapitalistiska systemets korrupta karaktär.

Idag söker företag bara avkastning på kapital.

De stora butikerna använder olika metoder. De odlar "attraktionskraft", "bluff", 'medelvärdesbildning', 'lyxartiklar' och väcka begär efter icke-nödvändiga varor, som jag visade ovan.

Stora palats, byggda med all förfining, inbjuder till att köpa till synes billiga, men mestadels ganska värdelösa artiklar, och genom att erbjuda förmånliga betalningsvillkor lockar de sina kunder att spendera alla möjliga summor på ren lyx. Toaletter finns för att göra det möjligt för människor att tillbringa lång tid i butikerna, som därmed blir bara grogrunder för extravagans, för låt ingen inbilla sig att han får något i present. Riktigt välbärgade människor köper inte i stora butiker; de vet vad den fattigare inte vet – den som köper billigt köper dyrt. Inbillar sig folkmassorna som köper i dessa palats att de byggdes på annat sätt än med sina sparade slantar? Tror de att de slipper betala för rulltrapporna, hissarna, toaletterna, den älvliknande belysningen?

Inse också att de stora butikerna innebär ruin för de små butiksinnehavarna, att de utnyttjar hemarbetare och deras personal på det grymmaste sättet, att det som tillverkas mestadels är skräp. De bättre varorna är vanligtvis dyrare än i respektabla specialbutiker, ett faktum som rättfärdigar vår kamp mot de stora butikerna. Vi betraktar dem som en speciell form av den kapitalistiska idén i praktisk verksamhet, som inte tillhandahåller livets nödvändigheter, utan bara finns där i syfte att producera enorma vinster för aktieägarna.

Med tanke på denna ledande uppfattning om tillhandahållandet av livets nödtorft (som, bör vi observera, inte har något att göra med det kommunistiska ekonomiska systemet), har frågan den högsta betydelsen i vår inställning till privategendomen.

8. Nationalsocialismen erkänner privat ägande av egendom som en princip och skyddar den genom lag, – förutsatt att den förvärvas och används hedersamt. Vi kan inte diskutera det här, men alla som rätt förstår termen "arbete" kommer snabbt att se att produkten av "arbete" måste vara den som arbetars egendom. En producent kommer inte att förstå varför hans arbete, eller dess värde, ska vara en vag "gemenskaps" egendom, och han kommer inte heller lätt att erkänna att frukterna av hans arbete ska gå till en individ, kapitalisten. Därför leder en rätt förståelse av betydelsen av "arbete" naturligt till ett erkännande av privat ägande.

   Slutligen finns det ytterligare ett ämne – uppfattningen om hemmet. Hemmet är inte verklighet om det inte verkligen är en mans egen egendom, och hans eget hem hyser hans egen familj. En mans egen frukt och grönsaker från hans egen trädgård smakar bättre än en måltid som äts i ett fullsatt matställe. Den som inte känner längtan efter ägodelar eller glädjen i att äga, kommer att misslyckas med att förstå vikten av att erkänna privat ägande. En sådan man har inga rötter någonstans, det är märkligt att

Machine Translated by Google

Den rofande typen av människa är alltid avundsjuk, alltid på jakt efter något nytt att äga, medan den nordiske mannen, den solide mannen av jorden, är absolut blygsam i sina idéer. Han vill inte ha mer än han kan få ut av sitt arbete. En arbetare vill inte ha en fin villa som han aldrig skulle kunna förtjäna; han vill ha ett fint litet eget hus, inte ett hyrt hus som han under sitt liv skulle betala tre eller fyra gånger så mycket som huset kostade att bygga. Men juden, kapitalisten, – han vill inte vara bunden till någon tomt; hans ideal är ett stort kassaskåp fyllt med skuldebrev, pantbrev och skuldebrev. Rikedom, inte i egendom utan i andra människors intecknade egendom, är hans mål. Han arbetar inte, men han vilar inte förrän han har samlat buntar av obligationer som ger honom piskan över alla dem som han har lånat ut pengar till. Nästa krav i vårt program är utformat för att sätta stopp för detta.

9. Nationens välfärd kräver att en gräns sätts för ansamlingen av rikedom i individers händer.

Rikedom är inte skadlig i sig; tvärtom gör väl förvaltade ägodelar gott för alla som är förknippade med dem. Men återigen är det det kapitalistiska lånesystemet som har förvandlat rikedom från en välsignelse till en förbannelse; det är rån. Den stora massan av besittningslösa arbetare 40 och den skuldsatta medelklassen blir alltmer separerade från de rika; otaliga småägare är utmätta för skulder, och finansmännens makt, som inte känner något fädernesland, inget hemland, blir alltmer ondskefull, medan de sitter i sina moderna rånarbaronslott, bankerna. För att möta detta ska nationalstaten se till att:

10. Alla tyskar skall bildas till en arbetsgemenskap för främjandet av gemensam välfärd och kultur.

Denna idé om arbetsgemenskap innebär ett ekonomiskt omkullkastande av den universalistiska samhällsuppfattningen. Allt arbete och all produktion måste inkluderas i den högre idén om gemenskapens tjänst. Den står inte på något sätt i motsättning till personlig ansträngning och flit, men den betyder att individuella framsteg inte ska ske på bekostnad av ens medmänniskor. Följande punkt ger uttryck för detta krav.

11. Inom ramen för den allmänna arbetsplikt som åligger varje tysk, och med erkännande av privat ägande som princip, ska varje tysk vara fri att förtjäna pengar på vilket sätt han vill och fri att förfoga över resultatet av sitt arbete.

Det föregående förkastar uttryckligen marxismens socialiserande system och även högfinansen. Staten ska omfatta största möjliga antal fria existenser som är sammanlänkade genom den sociala idén om tjänst. — Det är naturligtvis uteslutet att driva gruvor, masugnar, valsverk och skeppsvarv i liten skala, men hundratusen fria och oberoende skomakarmästare är bättre än fem monsterskofabriker.

De stora godsägarna i norra och östra Tyskland är mer produktiva genom att drivas i stor skala än om de förvaltas av små fria jordbrukare. Små fria jordbruk trivs bäst om de ligger inom bekvämt räckhåll från städer och byar. Vår nästa punkt kräver att:

12. En sund kombination av företag av alla slag, stora som små, inklusive jordbruk, ska bibehållas.

13. Storföretag (syndikat, truster) nationaliseras. Detta krav överensstämmer med vår allmänna kamp mot den kapitalistiska idén. — Syndikaters och trusters första mål inom en viss produktionsgren är att förena sig med andra liknande företag.

Machine Translated by Google

i syfte att diktera priser. De styrs av ingen önskan att distribuera bra varor till ett billigt pris. Sådana "ringar" lockas särskilt av nya företag som går bra. Nya företag inom samma bransch köps upp och läggs ur vägen, ofta till ett mycket högt pris som kompensation. Utbudet regleras genom pooling, vilket innebär att de kan reglera priserna i enlighet med ett till synes genuint "utbud och efterfrågan". Det är det som berör aktieägarna, som inte har någon önskan att se priserna hållas nere av konkurrens. Nya idéer och uppfinningar ses med fientliga ögon och helst undertrycks om deras antagande skulle äventyra äldre fabrikers betalningsförmåga. Sådana företag, som drivs som enorma fonder från ett stort centralkontor, är uppenbarligen "mogna för socialisering", dvs. de har upphört att utföra någon av de tjänster för samhället som individuell konkurrens utför. De är paralyserade från början och tjänar bara kapitalismens girighet.

14. Ockerare och profitörer, och hänsynslös självberikelse på nationens bekostnad, ska straffas med döden.

Lagen, som den är nu, ger särskilt skydd åt individuell egendom. Små stölder bestraffas omänskligt, medan lagen inte ger något sätt att fånga storskaliga bedragare som rånar en hel nation med "kapitalistiska metoder". Vi hänvisar särskilt till dem som främjade och profiterade på inflationen. Det var första gången i historien som en hel flitig nation rånades på alla sina besparingar genom ett inflationsbrott i den enorma skala som hände i Tyskland.

Bankernas girighet efter stabiliseringen var värre än vägrån. Fler tyskar föll offer för "krigskompaniernas" metoder än för någon organiserad rånarliga.

När tiden är inne ska vi behandla dessa saker mer i detalj och måste hitta en juridisk formel för dem. Men alla kommer att hålla med om att "organiserat bedrägeri mot nationen" måste bestraffas lika strängt som, och ännu strängare, än små penningstölder eller bedrägeri.

15. Införande av ett obligatoriskt arbets- eller tjänstgöringsår för varje tysk.

Skyldigheten att tjäna genom arbete kommer att vara det synliga uttrycket för allmänheten för tjänsteplikten. Den är avsedd att vara utbildande och att ge varje tysk ett exempel på hur hela samhället arbetar tillsammans som en man. Den kommer att visa varje tysk välsignelsen av att strikt uppfylla plikten i att arbeta för nationens tjänst.

Finansiell policy

Att bryta intressets träldom.

Våra principer i detta ämne har så utförligt fastställts i andra kapitlet att vi ska här endast beskriva de åtgärder som är lämpliga för att uppnå vårt mål i praktiken.

16. Befrielse av staten, och därmed av nationen, från dess skuldsättning och från skyldigheten att betala ränta till de stora finanshusen.

Staten får inte skuldsätta sig – för den har ingen nödvändighet att göra det. Det finns ingen jämförelse mellan staten och den privatperson som då och då behöver lån och tvingas skuldsätta sig. Staten kontrollerar myntverket; det kan således tjäna pengar, vilket den privata personen inte kan! Den gjorde detta på ett galet sätt:

Machine Translated by Google

under inflationen. Den gjorde detsamma med Rentenmarken, och detsamma – efter att ha avstått från sin kontroll till den så kallade Reichsbank – med den så kallade Reichsmarken.

Staten skulle kunna utnyttja denna rätt att tjäna pengar mycket bättre, utan risk för inflation. — Men bara om man först:

17. Riksbanken och alla utgivande banker nationaliseras, och
18. Om det finns tillgång till pengar för alla stora offentliga objekt (vattenkraft, järnvägar etc.) inte genom lån, utan genom att bevilja räntefria statsobligationer, eller utan att använda kontanter.

Med andra ord: — Oförsiktig tryckning av sedlar, utan att skapa nya värden, innebär inflation. Vi upplevde det alla. Men den korrekta slutsatsen är att en utgivning av räntefria obligationer av staten inte kan producera inflation om nya värden samtidigt skapas.

Att stora ekonomiska företag idag inte kan sättas igång utan att lån tas till vara är ren vansinne. Här är det ett rimligt utnyttjande av statens rätt att producera pengar som kan ge de mest gynnsamma resultat.

Det måste vara uppenbart för alla att till exempel en stor elanläggning som använder vattenkraft mycket väl kan uppföras på följande ovanliga sätt:

Regeringen lägger fram ett lagförslag i lagstiftande rådet för att utnyttja vattenkraften i Bayern, Sachsen etc., genom att uppfylla alla ekonomiska krav. Den lokala riksdagen, eller annat organ, beslutar om byggandet och bemyndigar finansministern eller statsbanken att utfärda en serie sedlar, särskilt märkta för att visa att de är helt täckta av de nya arbeten som planeras. Dessa sedlar stöds av statens eller rikets kombinerade kredit. Ingen kan göra några invändningar mot inflationen. Byggandet sker med den ytterligare kredit som beviljas av rådet som representerar nationen, och sedlarna blir lagliga betalningsmedel liksom de övriga.

När arbetet är slutfört levereras nitrater eller elektricitet till kunderna mot dessa pengar, och inom några år kan utgåvan återkallas och förstöras. Resultat: Staten, nationen, har infört ett nytt verk, vilket säkerställer dem en stor ny inkomstkälla, och nationen blir rikare av det.

För att bevisa det nuvarande systemets dårskap, låt oss jämföra det föregående med vad som gäller på nu.

Ett lån tas upp. Några få kapitalister gör vad hela nationen, även om parlamentet kan rösta för det, inte kan göra; de låter staten låna pengar av dem. Istället för att använda sin direkta auktoritet till nationens fördel, åtar sig staten att betala permanent ränta för den summa som krävs för att slutföra ett visst arbete, och hänger därmed en kvarnsten runt halsen. Och, vad som är mest kostsamt av allt, den emitterar obligationer och skapar därmed "ny köpkapacitet". I balansräkningen spelar det ingen roll om det nya arbetet representeras av nya papperspengar eller nya obligationer.

Men samhället lider skada eftersom obligationerna innebär att det nya arbetet är pantsatt till kapitalet, vilket naturligtvis gör sig självt ganska säkert, dikterar priserna och tar vinsterna. Således är det egentligen finansiärerna som blir rikare genom utvecklingen av nationens vattenkraft; de är likgiltiga inför återbetalningen; de gillar att ha sådana monopol som permanenta mjölkkor. Befolkningen tvingas

Machine Translated by Google

att betala dyrt för elektrisk ström eller nitrater, och återigen omvandlas en del av den nationella egendomen i finansiärernas intresse.

Jag måste hänvisa läsaren till mina tidigare skrifter, särskilt Der deutsche Staat, som behandlar dessa frågor mer utförligt än vad som är möjligt i denna pamflett. Flera nummer i denna serie behandlar dessutom olika speciella aspekter av den kommande statens nya metoder för att skapa pengar.

19. Vi kräver införandet av en fast myntstandard. Vilken har vi visserligen nu, men rånet förblir detsamma som tidigare. Vi nationalsocialister hade allt redo, när vi väl var vid makten, för att omedelbart få slut på inflationsbedrägeriet och för att införa en ny garanterad myntstandard.

20. Inrättandet av en ny nationalbank för utveckling och ekonomi.

Detta krav förklaras uttömmande i pamflett 8 av Nationalsocialistiska biblioteket: Die Wohnungsnot und die Sociale Bau - und Wirtschaftsbank als Retterin aus Wohnungselend, Wirtschaftskrise und Erwerbs1osene1end. Det är anmärkningsvärt att vårt krav på finanspolitik har trängt djupt in i andra politiska kretsar än vår egen.

År 1921 lade jag fram detta krav för den bayerska regeringen i form av ett fullt utarbetat lagförslag. Till en början fanns det stor sympati för idén, men när "experterna" – bankkåren – väl hade samrått, avvisade regeringen "Federns utopi".

Efter det framgångsrika valet i Thüringen i februari 1921 arbetade vårt parti i landdagen där hårt för att inrätta en sådan bank och fann finansminister von Kluchtzner beredd att samarbeta; även den borgerliga delen sympatiserade. Genom majoritetsröstning i landdagen bemyndigades regeringen att inrätta en socialbank för utveckling och ekonomi. Varpå riksregeringen, under påtryckningar från riksbanken, förbjöd att folkets vilja verkställdes.

Under tiden hade jag lyckats få fram ett förslag i utkast till förslag i riksdagen, som föreskrev liknande banker i de olika delstaterna; under det korta parlamentsmötet under Dawes-året (1924) sköts det dock försiktigt upp av regeringspartierna till upplösningen hösten samma år.

Ett lagförslag om en bank låg till behandling i Mechlenburgs landdag. Resolutionen blev ogiltig på grund av den tysk-nationalistiska finansministerns tvekan, även på grund av de hinder som Reichsbank förväntades lägga i vägen.

Idén bakom utvecklingsbanken är inte mindre enkel än den ovan förklarade planen för att skapa pengar för stora allmänna ändamål.

En kombinerad ekonomisk korporation, såsom Banken för ekonomisk utveckling, borde ges rätt att ge ut pengar för utveckling (Baumark-Scheinen) täckta av värdet av de nybyggda husen. Dessa skulle sedan kunna uppföras fritt från den enorma räntebörda, som ensam idag gör det omöjligt att bygga i tillräckliga mängder.

Varje tysk med ett eget hem. Ett fritt folk på obehindrad mark.

Machine Translated by Google

21. Fullständig omformning av skattesystemet utifrån sociala, politiska och ekonomiska principer. Befrielse av konsumenten från bördan av indirekt beskattning och producenten från skatter som hämmar hans verksamhet.

Socialpolitik

Socialpolitik är favoritmottot för våra nuvarande politiska universalmedel. Det låter så fint, gör dem populära och lockar röster till det parti som lovar att göra allt rätt.

När varje parti lovar tjänstemannen, till exempel en löneökning, kallar de det socialpolitik.

Det är detsamma när de lovar att uppfylla kontoristernas och arbetarnas önskningar; eller när de gör lite för att underlätta för människor med små inkomster, eller krigsdrabbade, eller unga lärare, eller tyskar utomlands.

Och allt folket springer efter dessa politiska råttfångare när de spelar på sin 'sociala' flöjt2 .

Det måste först klargöras att socialpolitiken avser den allmänna välfärden som den högsta lagen, och att socialpolitik, som den nu förstås, i själva verket är en politik som syftar till egenintresse utan hänsyn till den allmänna välfärden. Alla möjliga slarviga löften ges, och de som ger dem måste från början veta att det är omöjligt att uppfylla dem.

Nu när Tyskland är så maktlöst politiskt, ekonomiskt och finansiellt – vilket först uttrycks i Daweslagarna och nu i Young-lagen, och i den så kallade uppfyllelsepolitiken som har lagt bördor på vår nation och gjort livet nästan omöjligt – är det både falskt och löjligt att tala om "socialpolitik". Nu när det tyska livet är så trångt, när varje man trampar på sin granne och försöker komma före honom och knuffa honom åt sidan, när de olika befolkningsklasserna är oeniga, löften om att gynna en grupp på bekostnad av en annan är inte "socialpolitik för det allmänna bästa", utan en politik som hetsar en klass mot en annan. De vet mycket väl att en tillfällig "förbättring" ogiltigförklaras av högre levnadskostnader och högre beskattning.

Socialpolitik betyder något helt annat – en beslutsamhet att lösa det sociala problemet.

De olyckligt lottade, de utnyttjade arbetarklasserna tror att deras rättvisa löner, deras rättmätiga en position i samhällsordningen undanhålls dem — därav ett klassiskt krig.

Det är uppenbart för alla att vårt ekonomiska liv lider av djupa skador; bitter orättvisa.
Och ändå är de slutsatser som marxismen drar med sin "klasskrig" och sina "sociala och ekonomiska krav" på "expropriering av expropriatören" och "socialisering" fullständigt felaktiga, ty det strider mot alla de sanna kraven på en genuin socialpolitik, vars högsta lag är den allmänna välfärden.

Den ledande principen för klasskamp – som en politisk princip – är hat. ”Expropriering av expropriatören” gör avund till en ekonomisk princip, och ”socialisering” innebär att slå ner personlighet i ledarskapet och sätta materialismen, massan, i stället för intellekt och effektivitet.

2 En anspelning på råttfångaren från Hameln.

Machine Translated by Google

Inget ytterligare behövs för att bevisa det fullständiga sammanbrottet av de marxistiska doktrinerna, med tanke på det kommunistiska ekonomiska systemets fullständiga bankrutt och det miserabla misslyckandet med den tyska revolutionen 1918.

Jag vill särskilt rikta mina läsares uppmärksamhet mot det faktum att denna pseudosocialism, född ur marxismen, inte är grundad på sunt förnuft eller på någon "social" idé, inte är konstruktiv, utan förblir sjunken i de djupaste djupen av politiskt tänkande, att den vilar på samma allmänna princip om grov och kaotisk individualism som vi alltid har vetat att den gör. Den tros endast av ett antal individer, förenade av känslor av hat och avund – inte av något konstruktivt syfte – mot den andra hälften av nationen. Kan vi bli förvånade över att den sociala frågan inte är, och inte kan, lösas på detta sätt, och att deras enda lösning är hat och begär efter byte; att en levande stat inte skulle kunna uppstå ur det marxistiska börsupproret, utan bara en ruinhög.

Återigen hittar nationalsocialismen rätt ord: Börsrevolt. Marxismen är ett uttryck för kapitalistiskt förräderi. Kapitalistisk, eftersom när ett samhälle grundat på individualism har fallit i kaos, faller det med nödvändighet under den store finansmagnatens inflytande.

De socialpolitiska teorierna, som utger sig för att vara "antikapitalistiska" (marxismen, kriget mellan klasserna) – socialpolitik som den förstås idag – är med nödvändighet kapitalistiska, eftersom de delar samma intellektuella princip. De har inte önskan att konstruera organiskt medlem för medlem, att med smärtsam omsorg sammanlänka de olika klasserna som arbetar under den höga uppfattningen om nationell enhet, utan deras strävanden är rent självska, deras önskan är att förbättra sin egen ställning utan hänsyn till andra.

Kapitalism och marxism är ett och samma! De växer på samma intellektuella stam.
Det är en hel värld av skillnad mellan dem och oss, deras bittraste motståndare. Hela vår uppfattning om samhällskonstruktionen skiljer sig avsevärt från deras. Det är varken en klasskamp eller klassjälviskhet, utan – vår främsta lag är den allmänna välfärden.

22. Stora framsteg inom åldersförsäkringen genom nationalisering av livräntor. Varje medlem av den tyska nationen ska vara säkerställd på tillräckligt för att leva på när hen uppnår en viss ålder, och före den åldern om hen blir permanent arbetsoförmögen.

Det är lösningen på det sociala problemet.

Det är inte så mycket direkt missnöje med löner, arvoden och inkomster som orsakar sociala spänningar, som osäkerhet, en mans oro inför sina senare år, av rädsla för att han ska kastas ut på gatorna. Det är denna känslomässiga oro som driver de olika yrkena att gå samman i skensociala organisationer av marxistisk och kapitalistisk typ och förbittrar fiendskapen mellan arbetsgivare och arbetstagare. Den släpper lös de lägsta instinkterna på båda sidor, och ömsesidig fiendskap blir resultatet. Arbetarens egentliga mål i livet bleknar bort i kampen för en tillfällig löneökning, och han inser aldrig vad det stora målet med socialpolitiken borde vara ordentlig försörjning för äldre.

åldras.

Vi noterar återigen hur staten upptäckte en god och berömvärd lösning när det gäller tjänstemannaklassen, genom att försörja dem efter pensioneringen. Det är den riktiga och lyckliga lösningen för det kapitalistiska inkomstidealet, nämligen att omvandla det till den sanna statens försörjningsideal, baserat på personligt arbete och effektivitet.

Machine Translated by Google

Det kommer att vara nationalsocialismens högsta och ädlaste mål att förverkliga denna standard för allmän välfärd.

23. Vinstdelning för alla.

NSDAP identifierar sig med detta krav. Det är i själva verket ett rent socialistiskt krav i ordets egentliga bemärkelse; likväl kommer det till oss som en attraktiv men korrumperande gåva från kapitalismen.

Delning av vinster som uppstår genom andras arbete faller under rubriken "oförtjänt inkomst", vilket attackeras skarpast av nationalsocialismen. Delning av vinster från en mans eget arbete är ett krav så naturligt och socialt så rättvist att ingenting kan framföras mot det som princip.

Det är i genomförandet av det som svårigheten uppstår, det vill säga att begränsa storleken på den andel som beror på arbetarens produktion, skicklighet och flit, och av den som beror på uppfinnarens, revisorns, köpmannens, ledningens och andra omständigheter i samband med verksamheten.

Det är naturligtvis mycket viktigt att de parter som ökar värdet på en produkt inte lämnas utanför beaktande. Även under det nuvarande systemet skulle en del av det byte som kapitalet hoppas få ut av ett företag kunna återvinnas till arbetaren.

Vi skall inte här diskutera frågan om hur den nationalsocialistiska staten senare ska lösa problemet.

Personligen ansåg jag att en allmän prissänkning, samtidigt som lönerna bibehölls på nuvarande nivå, skulle vara det bättre och mer praktiska sättet att tillgodose kravet på att fördela vinsterna från hela vår nationella produktion.

Det är emellertid möjligt att den nationalsocialistiska staten kommer att lösa problemet på ett långt mer omfattande sätt än vad som idag uppfattas av hjärnor med en marxistisk och kapitalistisk tendens. Det nuvarande kravet på vinstdelning härrör antingen från en vinstbegär (i huvudsak kapitalistiskt) eller från avund (i huvudsak marxistiskt).

Endast i idealstaten, så som vi uppfattar den, är den berättigad, eftersom vi, när vi ska lösa den, måste undvika den kapitalistiska metoden att bevilja en liten andel i verksamheten, vars enda syfte är att säkra de större aktieägarnas rätt till utdelning, och även den marxistiska idén om avund, eftersom den förnedrar den personliga faktorn och skadar allmänheten.

Vi ger några exempel för tydlighetens skull.

Det gynnar inte de "vinstdelande" arbetarna i en skofabrik att få några aktier i verksamheten eller en liten bonus eller ett par skor till självkostnadspris, om de måste betala lika dyrt för sina skjortor, kostymer, strumpor, mat och dryck, eftersom skräddarna, bagarna och bryggarna täcker klädarnas, bageriernas och bryggeriernas girighet med sin egen "vinstdelning".

Prissänkningar är den tröst som måste ge varje medlem av nationen en andel i den nationella produktionens vinster.

Machine Translated by Google

Det kommer inte att tillfredsställa en genuin nationalsocialists känsla av social rättvisa om gatusopare, daglönare, järnvägsarbetare, brevbärare, transportarbetare, sjukhusarbetare – för att bara nämna några –, jordbruksarbetare, gruvarbetare, byggarbetare, arbetare, ska uteslutas från vinstdelning, helt enkelt för att dessa klasser inte bidrar till att öka värdet. Även om jordbruket (där inte bara detaljerna i jordbruket måste beaktas, utan också de miljoner som är engagerade i andra därmed sammanhängande verksamheter) måste det sägas att det "lönar sig" under år då skörden är god; även inom den tunga industrin ger gruvorna bara en knapp vinst på grund av trycket från den globala konkurrensen.

Kan vi hävda att dessa miljoner arbetare och anställda, som ofta är verksamma inom de viktigaste industrigrenarna, men som på grund av omständigheterna inte kan hoppas på en direkt andel i vinsten, ska få mindre ersättning än den talrika klassen, som kanske arbetar som tvättare eller bärare på en nattklubb eller ett turkiskt bad, eller i en optisk eller kemisk fabrik som åtnjuter monopol och förser hela världen? Om de senare ska dela på vinsterna och utdelningen på lyxproduktionen, ska de då göra det alltmer omöjligt för majoriteten av nationen att uppnå dessa fördelar?

Vi föreställer oss gärna en dusch av utdelningar, bonusar och julklappar som össas ut över arbetare och tjänstemän som har utfört ett fantastiskt arbete för ett företag i åratal. Sådana ambitioner av socialpolitisk natur behöver inte diskuteras och argumenteras i denna avhandling om allmänna principer. Kravet, som det ser ut nu, är ett viktigt krav, och ett som borde locka anhängare. "Vinster" beror huvudsakligen på den allmänna affärssituationen och på ledningens tekniska skicklighet och försäljningsförmåga; misslyckanden kan komma genom felaktig konstruktion eller ett misstag i beräkningarna. Hur skickliga arbetarna än må vara, hur flitiga de än må vara, kan de ha liten eller ingen inverkan på resultatet av årets arbete, eller på vinster eller förluster.
Deras effektivitet rättfärdigar att de kräver en skälig och tillräcklig lön, men det finns inga moraliska eller ekonomiska skäl för att de ska göra anspråk på en andel av vinsten. De skulle med rätta motsätta sig förslaget att de ska täcka eventuella förluster under verksamhetsåret med sina besparingar; de skulle med rätta motsätta sig att förväntas kompensera, genom sänkta löner, för dålig ledning eller extravagant leverne från styrelseledamöternas sida. Men "vinstdelning" är endast berättigad om det finns förmåga och beredskap att dela risker och förluster, eller om särskild effektivitet motiverar det.

Här är en aspekt av generell vinstdelning.

Varför skulle till exempel Tysklands stora färgerier, med sin dominerande monopolställning, fortsätta att bara vara en kapitalistisk mjölkko för aktieägarna i IG Farbenindustrie, och i bästa fall, genom att höja priserna, ge en andel av vinsten till sina arbetare och tjänstemän?

Det blir den nationalsocialistiska statens uppgift att se till att enorma monopolistiska vinster ställs till allmänhetens förfogande genom en ytterst generös prissänkning.

Det är uppenbart att problemet inte är en fråga om socialpolitik utan är nära sammankopplat med den nuvarande kapitalistiska samhällsordningen (aktieägarnas anspråk).

Machine Translated by Google

Vi vill tillämpa dessa kortfattat uttryckta principer och vägledas av dem i vårt mål att genomföra vinstdelning i så stor utsträckning som möjligt i alla verksamheter där vinsterna uteslutande går till professionella finansiärers fickor.

24. Expropriering av alla vinster som inte gjorts genom hederligt arbete, utan genom kriget, revolutionen – och vidare – stabiliseringen och omvärderingen av marken; även egendom som tillhör penninglånare och rövare.

Detta är ett mått på straff och rättvisa som inte kräver någon förklaring enligt någon princip.

25. Avhjälpande av bostadsbristen genom omfattande byggnation i hela riket med de medel som anges i nr 20 (utvecklingsbanken). Detta avslutar listan över socialpolitiska krav. Om den tekniska finansiella frågan kan inte mycket sägas i denna pamflett, eftersom det är ett mycket stort specialämne, och ett som, verkar det som, bara finansiella sinnen förstår, och som faktiskt måste genomföras av dem. Pamflett 8 i NS-biblioteket behandlar ämnet utförligt.

Religion och konst

Det är inte möjligt att i detta ämne ange mer än ett fåtal ledande principer inom ramen för ett program. Det har redan gjorts. För övrigt måste det vara vår princip att inte dra in frågor om religion i uttalanden om allmän politik; även om vi mycket väl kan behandla det korrumperande inflytandet av judendomens hemliga läror som ett objekt för offentliga uttalanden och attacker.

Detsamma gäller alla dumma attacker mot kristendomen. Uttryck som "kristendomen har bara orsakat skada" visar bara att mannen som säger dem varken har mänsklig eller politisk intelligens.

Man kan mycket väl klandra kyrkan för att den lägger sig i politiken, och alla goda kristna kommer att ogilla de grymheter som inkvisitionen utövade i korsets namn och rättegångar för häxkonst, men det är fel att i allmänna termer missbruka det största fenomenet i mänsklighetens historia för individers misstag och förfall. Den kristna religionen har uppfostrat och uppbyggt miljoner och åter miljoner och fört dem till Gud genom lidande.

Medeltidens kultur stod upp i korsets tecken; prestation, uppoffring och modiga tron har sina rötter i kristendomen. Därför måste vi vara noga med att skilja kristendomens inre andliga kärna från de olika former av utväxter som har uppstått på den under dess gång genom historien.

Vårt parti står på grundval av positiv kristendom.

Detta är inte rätt plats att diskutera alla problem, förhoppningar och önskningar kring huruvida den tyska nationen någon gång kan upptäcka någon ny form för sina religiösa övertygelser och erfarenheter; dessa är frågor som ligger helt bortom gränserna för ett program som nationalsocialismens.

Det är av brådskande vikt att ställa oss emot alla de störande inflytanden som skadar vår nation inom konstens, litteraturens, vetenskapens, teaterns, filmernas och framför allt inom hela pressens område. Vårt principprogram – de 25 punkterna –
går så långt in på detaljer att det är onödigt att säga mer om detta ämne.

Machine Translated by Google

Militära och andra reformer

Den nationella armén, handelskamrarna, reformen av rösträtten och lagen är så omfattande frågor som påverkar allmänhetens liv att de inte kan avfärdas i några få meningar. De ledande idéerna anges i själva programmet, men uppgiften att tänka och utarbeta dem och framför allt att ympa in dem i det historiska förflutna kommer att bli det stora problemet under de kommande åren, när vi hoppas att den politiska makten ska bli vår, och när vi har utrustades med den styrka och kunskap som krävs för att ta över statens affärer.

Här har vi ett rikt forskningsfält under nationalsocialismen.

Nationalsocialismens betydelse visas av det faktum att den inte lämnar någon del av det nationella livet oberörd; ty den skapar en helt ny grund på vilken vi måste bygga upp det livet.

Machine Translated by Google

5. Vad vi inte önskar

För att förstärka den positiva sidan av vårt program är det klokt att snart konstatera vad vi inte önskar.

Vi önskar inte att historiens hjul ska snurra bakåt eller att dynastier som tynat bort och knappt lämnat ett spår av sig själva – på grund av sitt eget fel – ska återupprättas. Inte heller vill vi återupprätta de klasser som har störtats i sina tidigare privilegierade positioner.
Officersklassen och tjänstemännen är egentligen inte högre eller bättre än någon annan yrkesklass, i den mån de verkligen arbetar i linje med vår idé att tjäna nationen först och främst.

Det är inte uniform eller guldspets, utan prestation, som gör en man.

Vi önskar inte ensidig preferens eller artificiell upphöjning av arbetarklassen, inte heller någon form av proletär diktatur. Ingen människa får övertala sig själv att tro att någon klass, enbart på grund av att ha blivit förtryckt tidigare, kan göra anspråk på att få makt. Sådana strävanden, när de omsätts i verklighet, leder oundvikligen till fruktansvärda konsekvenser, såsom de som följde med börsupproret i november 1918. Hittills är det inte den "förtryckta" delen av befolkningen som ligger på topp, utan en skara politiska bedragare, giriga äventyrare, profitörer, pratmakare och dårar, som har tagit kontroll över den politiska maskinen och administrationen. Proletariatets utlovade diktatur har förvandlats till...

'Profitariatets' diktatur.

Även en ny statsordning under nationalsocialismen kunde inte ha något hopp om framgång om den inte förfogade över en mycket grundligt utbildad stab av beslutsamma män, fullständigt genomsyrade av principerna i vårt program, seriösa män med energi och erfarenhet. Även hos oss skulle alltför många rena demagoger armbåga sig in och skörda fördelar under den nya ordningen.

Det är mycket lättare att kritisera bristerna i en kollapsande samhällsordning än att arbeta konstruktivt med den.

Vi behöver inte bara ett nytt parti, som sakta men säkert får fotfäste i parlamentet och administrationen, och sedan kanske accepterar en eller två poster i ett koalitionsministerium, bara för att till slut få ryggen bruten – för då skulle vår roll i historien vara utspelad, precis som dagens socialdemokrati är underkastad som politisk och intellektuell kraft i Tyskland. Detsamma gäller de tyska nationalisterna, som redan har gått tillbaka från sina huvudprinciper för att få platser i regeringen.

Vi vill inte ha ministrar som tillträder sina ämbeten enbart för sin positions skull eller för maktens skull, men vi ska betrakta varje sådan position som ett steg mot vårt stora mål. Mellan oss och resten finns alltid vår världsteoris flammande svärd.

Å ena sidan staten; eller snarare den falska staten, med liberal-demokratisk-parlamentarisk prägel, tvingad av nödvändighet att maskera finansmännens tyranni, och vid dess fötter en sjudande pöbel av judiska lägerföljare och platsjägare, som kämpar för att försörja sig på systemet.

På vår sida, kampen för vårt folks befrielse och rening, tills vi uppnår det sanna tillståndet av social rättvisa och nationell frihet.

Machine Translated by Google

6. Slutsats

Uppgiften för denna första pamflett från NS-biblioteket är att lära nationalsocialisten vad han bör veta om partiprogrammet. Vi har gång på gång sett den enda huvudprincipen som löper genom alla våra argument likt en scharlakansröd tråd: Nationalsocialismen är en världsteori som står i skarp motsättning till kapitalismens nutida värld och dess marxistiska och borgerliga satelliter.

Vårt liv är en kamp i denna mäktiga idés tjänst, en kamp för ett nytt Tyskland.

Vi nationalsocialister viftar med vår stormbaner inför världen. Alltid unga, lysande och glittrande i solen reser sig Krokkorset, symbolen för det återväckande livet.

Machine Translated by Google

Manifestet för avskaffandet av Intressets träldom

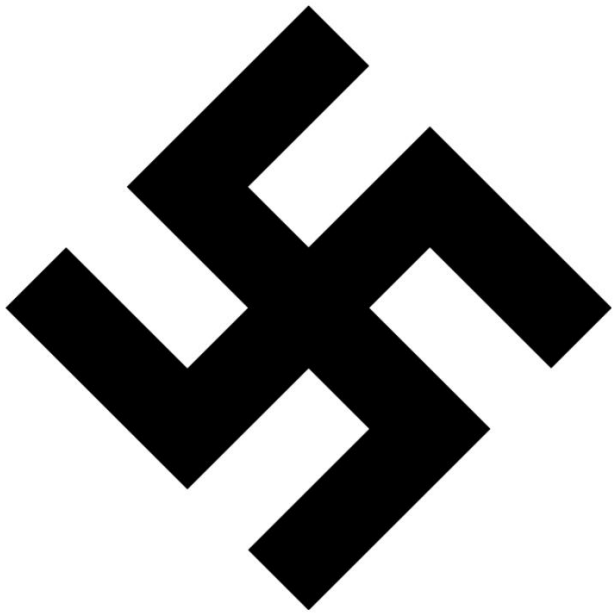

Machine Translated by Google

Mammonismen är den tunga, allomfattande och överväldigande sjukdom som vår samtida kulturella sfär, och faktiskt hela mänskligheten, lider av. Det är som en förödande sjukdom, som ett förtärande gift som har gripit tag i världens folk.

Med mammonism ska förstås:

å ena sidan de överväldigande internationella penningmakterna, den överstatliga finansmakten som tronar över all folkens självbestämmanderätt, det internationella storkapitalet, den rena Guldinternationalen;

å andra sidan ett tankesätt som har fått fäste i den bredaste kretsen av folk; den omättliga vinningsbegären, den rent världsligt inriktade livsuppfattningen som redan har lett till ett skrämmande förfall för alla moraliska begrepp och bara kan leda till mer.

Detta tankesätt förkroppsligas och når sin höjdpunkt i internationell plutokrati.

Mammonismens främsta kraftkälla är den ansträngningslösa och oändliga inkomst som produceras genom ränta.

Ur den fullständigt omoraliska idén om ränta på lån föddes Guldinternationalen.
Den mentala och moraliska konstitution som vuxit fram ur räntebegär och profiterande av alla slag har lett till en skrämmande korruption hos en del av borgarklassen.

Idén om ränta på lån är den djävulska uppfinningen av stort lånekapital; den ensamma möjliggör det lata, slöa livet för en minoritet av magnater på bekostnad av de produktiva folken och deras arbetspotential; den har lett till djupa, oförsonliga skillnader, till klasshat, ur vilket krig mellan medborgare och bröder föddes.

Det enda botemedlet, det radikala sättet att läka den lidande mänskligheten är

avskaffandet av ränteslaveri.

Avskaffandet av slaveriet under ränta på pengar innebär den enda möjliga och slutgiltig befrielse av produktivt arbete från de dolda tvångsmässiga penningmakterna.

Avskaffandet av slaveriet under intresset innebär återställandet av den fria personligheten, människans återlösning från slaveri, från den förbannelse varigenom mammonismen har bundit hennes själ. Den som vill bekämpa kapitalismen måste avskaffa förslavandet under intresset.

Var måste avskaffandet av ränteslaveriet börja? *Med lånekapitalet!*

Varför?

Eftersom lånekapitalet, jämfört med allt industriellt storkapital, är så övermäktigt att de stora penningmakterna endast kan bekämpas effektivt genom avskaffandet av ränteslaveriet. 20:1 är förhållandet mellan lånekapital och industriellt storkapital. Det tyska folket måste årligen samla in mer än 12 miljarder i ränta för lånekapitalet i form av direkta och indirekta skatter, hyra och de stigande levnadskostnaderna, medan även under krigets högkonjunkturår summan av alla utdelningar som de tyska aktiebolagen delade ut endast uppgick till 1 miljard.

Den *lavinliknande tillväxten* av lånekapital överträffar all mänsklig beräkningsförmåga, genom eviga, oändliga och ansträngningslösa inkomster från ränta, och från ränta på ränta.

Vilken välsignelse medför avskaffandet av ränteslaveriet för det arbetande folket?
av Tyskland, för proletärerna i alla länder på jorden?

Avskaffandet av ränteslaveriet ger oss möjlighet att sträva efter *att alla direkta och indirekta skatter avskaffas.* Hör detta, ni värdeskapande människor i alla länder, alla stater och kontinenter: alla statliga intäkter som flödar från direkta och indirekta källor hälls ständigt ner i det stora lånekapitalets fickor.

Machine Translated by Google

Vinsterna från statligt ägda företag, inklusive posttjänster, telegraf, telefon, järnvägar, gruvor, skogar och så vidare, räcker helt och hållet för att finansiera alla väsentliga statliga åtaganden för skolor, universitet, domstolar, förvaltningsorgan och social välfärd.

Således kommer ingen sann socialism att ge mänskligheten någon välsignelse så länge vinsterna från offentliga företag är fortfarande underställda stort lånekapital.

Därför kräver vi följande som en grundläggande statslag, först för de tyska folken, sedan som en grundläggande lag för alla de besläktade folk som önskar ingå med oss i ett folkförbunds kulturella gemenskap:

1. Krigsobligationer, tillsammans med alla andra skuldebrev från det tyska riket, tillsammans med alla andra skuldebrev från de tyska delstaterna, särskilt järnvägsobligationer, såväl som debenturobligationer från alla lokala myndigheter, förklaras, med upphävande av ränteskyldigheten, vara lagliga betalningsmedel för nominellt värde [eller snarare ska omvandlas till bankkredit].

2. För alla andra papper med fast ränta, säkerställda obligationer, industriella obligationer, bolån etc. ersätts ränteskyldigheten av skyldigheten att återbetala kapitalet; således återbetalas det utlånade kapitalet efter 20 eller 25 år, beroende på räntesatsen, och skulden amorteras.

3. Alla fastighetsskulder, inteckningar etc. ska betalas av i avbetalningar av samma belopp som hittills krävts, i enlighet med de i fastighetsregistret registrerade fordringarna. Fastigheter i hus och mark som på detta sätt befrias från skuld blir delvis statens eller den lokala regeringens egendom. [På detta sätt får staten bättre förutsättningar att kontrollera och sänka hyrorna.]

4. Hela det monetära systemet bör lyda under statens centralbank. Likaså alla privata banker; postcheckbanker, sparbanker och kreditföreningar, alla ansluts som filialer.

5. All kredit för fastigheter beviljas endast genom statens bank. Personlig kredit och kommersiell kredit är obligatorisk för privata banker enligt en koncession från staten.
   Denna eftergift beviljas baserat på behovsbedömning, med förbud mot att etablera filialer för vissa distrikt. Avgiftsskalan fastställs av staten.

6. Aktier betalas av på samma sätt som papper med fast ränta med en årlig ränta på 5 %. Överskottsvinster betalas delvis ut till aktieägarna som kompensation för "riskerat" kapital (i motsats till papper med fast ränta och myntbaserade värdepapper), medan det återstående överskottet, genom arbetskraftens suveräna rätt, antingen fördelas socialt eller används för att sänka produktpriserna.

7. För alla personer som av fysiska skäl (hög ålder, sjukdom, fysisk eller psykisk arbetsoförmåga, extrem ungdom) inte är i stånd att försörja sig, fortsätter ränteinkomsterna från befintliga kapitaltillgångar att betalas ut som pension på samma, och så småningom till och med förhöjda, nivåer, i utbyte mot leverans av värdepapper.

8. För att minska den nuvarande inflationen av papperspengar införs en universell, starkt graderad skatt på krigsobligationer och andra skuldebrev från riket och staterna. Dessa papper ska förädlas.

9. Genom intensiv upplysning av folket ska det klargöras för folket att pengar är och inte bör vara något annat än en kupong för utfört arbete; att medan varje högt utvecklad ekonomi naturligtvis har behov av pengar som medel för

Machine Translated by Google

utbyte, upphör också pengarnas funktion med det, och pengar bör under inga omständigheter lånas ut en överjordisk kraft att växa av sig själva med hjälp av ränta, på bekostnad av produktivt arbete.

Varför har vi inte redan gjort allt detta, som är så självklart, vilket måste betraktas som som Columbusägget för den sociala frågan?

För i vår mammonistiska blindhet har vi avlärt oss att tydligt se att läran om räntans helgd är ett monstruöst självbedrägeri, att evangeliet om låneräntan som ensam gör en salig har intrasslat hela vårt tänkande i den internationella plutokratins gyllene väv. För att vi har glömt och medvetet hålls i förvirring av de allsmäktiga pengamakterna om det faktum att – förutom när det gäller ett fåtal rika människor –

Det intresse som verkar så ljuvligt och är så älskat av de tanklösa, kompenseras helt av skatter. All vår skattelagstiftning är och förblir, så länge vi inte befrias från ränteslaveri, endast en tributförpliktelse till storkapitalet, och inte, som vi skulle kunna föreställa oss, ett frivilligt offer för utförandet av arbete för samhället.

Därför är befrielse från förslavandet under räntan på pengar det tydliga mottot för den globala revolutionen, för befrielsen av produktivt arbete från de överstatliga penningmakternas kedjor.

Implementeringar och motivering

Vi står mitt uppe i en av de svåraste kriser som vårt utarmade folk har fått utstå i sin smärtsamma historia. Allvarligt sjukt är vårt folk; allvarligt sjuk är hela världen.
Hjälplöst stammar nationerna; en passionerad längtan, ett rop om försoning går genom de dystra massorna. Med skratt och dans, med film och prakt försöker folket glömma sitt eget beklagliga öde – att glömma sina desillusionerade förhoppningar, den djupa inre smärtan,
om den fruktansvärda besvikelsen över vad man så gärna skulle kalla ”revolutionens vinster”.
Men hur kunde vi föreställa oss allt annorlunda? Hur kunde alla de fina löftena fungera annorlunda? Allt vi hoppades vinna i nattens mörker, i mörkret av vårt militära sammanbrott, verkade vara glittrande guld, men nu, när den grå dagen lyser upp fyndet, är det bara ruttna träbitar.
Nu står vi här rådlösa. För dessa ruttna träbitar som glänste så fint i natten har vi kastat bort allt som dittills varit kärt och värdefullt för oss och fyllt alla våra fickor med denna beklagliga skattkammare. Inte undra på att förtvivlans raseri griper tag i just de fattigaste av de fattiga, och att de rasar i meningslös vrede mot sina egna bröder och i sin djupa längtan efter återlösning söker förgöra allt som står i vägen.

Detta tillstånd måste leda till fullständig vansinne, om samvetslöshet och dumhet driver folket ytterligare.

Och vart denna galenskap leder, ser vi i bolsjevikiska Ryssland. Nationalisering, som socialisering kallas i Ryssland, har visat sig vara ett misslyckande, förklarar en oberörd Lenin. Ekonomin är förstörd, pengarnas köpkraft är nedbruten, intelligentsian dödad, arbetaren utan bröd. Förtvivlan hos hela folket; endast blodig terror baserad på kinesiska och lettiska legosoldater kan skydda de röda diktatorerna från det förrådda folkets hämnd. Även bland oss kommer utvecklingen att följa denna kurs, om internationella spekulanter, besatta partifanatiker, representanter för den mest hårt belastade borgarklassen och medlemmar av en ras som är djupt främmande till sin natur för det tyska folket, fortsätter att tillåtas i regeringen.

Machine Translated by Google

Vad var det egentligen för vackra, vackra ord som någon viskade i vårt öra? Förhandlat fred, Nationernas Förbund, parlamentarism, folkets suveränitet, demokrati, proletariatets diktatur, socialism, kapitalismens förintelse, befrielse från militarism och andra sådana vackra slagord. Ett nytt fritt folk skulle uppstå, vilket skulle bestämma sitt eget öde. Inget av detta har gått i uppfyllelse, har kunnat gå i uppfyllelse eller någonsin kunna gå i uppfyllelse, om vi inte med största moraliska allvar undersöker alla dessa uppenbarelser, alla dessa slagord – om vi inte samvetsgrant testar sjukdomens symtom likt en intelligent, engagerad läkare och noggrant diagnostiserar den sjukes nuvarande tillstånd, utan att spara någon möda för att fastställa varifrån denna allvarliga kritiska sjukdom uppstår.

卐卐卐卐卐

Vår tids sjukdom kallas mammonism.

Vad är mammonism?

Mammonismen är de stora internationella pengamakternas ondskefulla, osynliga, mystiska välde. Mammonismen är emellertid också ett tankesätt; det är dyrkan av dessa pengamakter från alla de som är infekterade med det mammonistiska giftet. Mammonismen är den obegränsade hypertrofin av den – i sig hälsosamma – mänskliga förvärvsdriften. Mammonismen är penningbegäret som vuxit till en galenskap, som inte känner något högre mål än att stapla pengar på pengar, som med oöverträffad brutalitet försöker tvinga alla världens krafter i sin tjänst, och måste leda till ekonomisk förslavning, till utnyttjande av alla världens folks arbetspotential. Mammonismen är det tankesätt som har lett till en nedgång för alla moraliska begrepp. Mammonismen betraktad som ett världsomfattande fenomen ska likställas med brutal, hänsynslös egoism hos människan. Mammonismen är girighetens anda, den gränslösa längtan att härska, den mentalitet som är helt inriktad på att beslagta världens varor och skatter; den är i sin kärna religionen hos den rent världsligt orienterade människotypen.

Mammonismen är socialismens direkta motsats. Socialism, uppfattad som den högsta moraliska idén, som idén att människan inte är i världen bara för sig själv, att varje människa har plikter gentemot samhället, gentemot hela mänskligheten, och att hon inte bara är ansvarig för sin familjs, sin stams och sitt folks tillfälliga välbefinnande, utan att hon också har orubbliga moraliska skyldigheter gentemot sina barns och sitt folks framtid.

Mer konkret måste vi se mammonismen som den medvetna samverkan mellan makthungriga storkapitalister av alla folk. Anmärkningsvärt i detta har alltid varit mammonismens dolda ankomst.

De stora magnaten lurar sannerligen som den yttersta drivkraften bakom den världsomfattande angloamerikanska imperialismen; inget annat. De stora pengamakterna finansierade sannerligen världskrigets skrämmande massmord. De stora pengamakterna har sannerligen, som ägare till alla stora tidningar, vävt världen in i ett nät av lögner. De har med tillfredsställelse piskat upp alla lägre passioner, flitigt främjat tillväxten av nuvarande tendenser och genom skicklig presspropaganda fått den franska revanschismen att koka upp. De närde omsorgsfullt den panslaviska idén, den serbiska föreställningen om att vara en stormakt och dessa staters behov av pengar, till den grad att världsbranden måste bryta ut.

Även bland oss i Tyskland, den mammonistiska andan som bara ville veta mer om exportsiffror, nationell rikedom, expansion, stora bankprojekt och internationella finansavtal,

Machine Translated by Google

ledde till en kollaps av den offentliga moralen, till en nedgång i vår härskande krets till materialism och hedonism, till en ytlighet i vårt nationella liv, alla faktorer som delar skulden för den fruktansvärda kollapsen.

卐 卐 卐 卐 卐

Med förvåning måste vi fråga oss varifrån mammonismen, varifrån det internationella storkapitalet får sin oemotståndliga makt.

Det får inte förbises att de stora penningmakternas internationella samarbete representerar ett helt nytt fenomen. Vi har ingen motsvarighet till detta i historien. Internationella förpliktelser av monetär natur var praktiskt taget okända. Först med den stigande globala ekonomin, med den allmänna globala handeln, etablerade sig idén om internationell intresseekonomi, och här berör vi den djupaste roten, här har vi träffat på den innersta källan till styrka från vilken den Gyllene Internationalen hämtar sin oemotståndliga kraft.

Räntan, det obehindrade och oändliga inflödet av varor baserat på enbart ägande av pengar utan tillsats av arbete, har fått de stora penningmakterna att växa. Låneräntan är den djävulska princip ur vilken Guldinternationalen föddes. Lånekapitalet har fast fäst sin blodtratt absolut överallt. Liksom en anemons armar har det stora lånekapitalet snärjt alla stater, alla världens folk.

Statliga lån, statsobligationer, järnvägsobligationer, krigsobligationer, inteckningar, säkerställda obligationsförpliktelser – kort sagt, låneinstrument av alla de slag har på sätt och vis snärjt hela vårt ekonomiska liv, så att hädanefter alla världens folk slingrar sig hjälplöst i de gyllene näten. För ränteprincipens skull, i enlighet med en fullständigt galen politisk vanföreställning att varje slag av besittning medför rätt till inkomst, har vi underkastat oss förslavandet av ränta på pengar. Inte ett enda verkligt, giltigt moraliskt skäl kan anföras till varför enbart innehav av pengar skulle medföra rätt till eviga räntebetalningar.

Denna inre motsättning till ränta, och till inkomster av alla slag utan förekomst av produktivt arbete, sträcker sig genom alla folks och tiders själsliv. Men aldrig har detta djupa inre motstånd mot pengarnas makt blivit så medvetet för nationerna som i vår tid.

Aldrig har mammonismen förberetts på ett sådant världsomfattande sätt för att börja världsherravälde. Aldrig har den ännu ställt all låghet, maktbegär, hämndlystnad, girighet, avund och lögn i dess tjänst på ett så skickligt dolt och ändå brutalt påträngande sätt som nu. Världskriget är i sin innersta kärna ett av de största besluten i mänsklighetens evolutionära process i kampen för att avgöra om den mammonistiskt-materialistiska världsbilden eller den socialistiskt-aristokratiska världsbilden i framtiden ska avgöra ödet för ...

världen.

卐 卐 卐 卐 卐

Ytligt sett har den mammonistiska angloamerikanska koalitionen utan tvekan initialt segrat. Som en reaktion mot den uppstod bolsjevismen i öst, och om man vill se en stor idé i bolsjevismen är det utan tvekan den position som står i diametral motsats till den mammonistiska världsbilden. De metoder som bolsjevismen försöker använda för detta är emellertid Dr. Eisenbarths misslyckade botemedel. De är försöket att hjälpa någon som är sjuk av inre förgiftning med en skalpell, genom att amputera hans huvud, arm och ben.

Machine Translated by Google

Mot detta bolsjevismens härjningar, mot detta meningslösa omkullkastande, måste vi presentera en fungerande ny idé som med enande kraft förenar alla arbetande klasser, för att driva ut det gift som har gjort världen sjuk.

Jag ser detta som innebörden av avskaffandet av slaveriet under ränta på pengar.

Det finns tre faktorer som gör räntan på lånekapital iögonfallande som den genuina och sanna orsaken till vår ekonomiska misär.

För det första, den monstruösa oproportionerligheten av lånekapital med fast ränta, alltså av kapital som växer av sig självt utan kreativt arbete, och faktiskt växer för evigt.
Bland oss i Tyskland har detta lånekapital redan nått en nivå som vi inte anser vara alltför hög, nämligen 250 miljarder. I motsats till denna enorma summa uppgår det industriella rörelsekapitalet för hela vår tyska industri till endast 11,8 miljarder. Dessutom finns det 3,5 miljarder i kapital för de 16 000 industriella aktiebolagen [GmbH], så att vi sammanlagt bara har cirka 15 miljarder i industrikapital att tabulera. 20:1 är det första grundläggande resultatet3 .

Denna bedömning innebär att i finansiella problem av största betydelse måste alla åtgärder som rör lånekapital visa sig vara 20 gånger så effektiva som åtgärder riktade mot det industriella storkapitalet.

För det andra: räntebetalningarna på ovanstående lånekapital, uppskattade till 250 miljarder, betraktade i sin helhet för alla tider, uppgår till cirka 12½ miljarder årligen. Däremot uppgick summan av alla industriella utdelningar som utbetalades år 1916 år 1915 till cirka en miljard mark. Under de föregående decennierna var detta antal i genomsnitt cirka 600 miljoner. Under krigets två sista år [1914-1918] kan det mycket väl ha ökat avsevärt men kommer att uppvisa en desto större krasch för innevarande år [1919].

Den genomsnittliga lönsamheten för alla tyska aktiebolag var 8,21 %; alltså endast cirka 3½ % högre än den genomsnittliga avkastningen på lån med fast ränta.

Således, sammanfattar jag, kommer det tyska folket i framtiden att behöva betala omkring 12,5 miljarder [årligen] för de olika eviga räntekostnaderna för storlånekapitalet, medan avkastningen från industrikapitalet under det största boomåret var 1 miljard, och i tider av ostörd välstånd endast 0,6 miljarder. Således ser vi här återigen en proportion i storleksordningen 20:1 till 12:1.

Den tredje och farligaste faktorn är den enorma tillväxten bortom förståelsen av stort lånekapital genom ränta och genom ränta på ränta. Jag måste här avvika lite mer och hoppas genom en liten utflykt in i högre matematik kunna förklara problemet. Först några exempel.

Den charmiga historien om schackspelets uppfinning är välkänd. Den rike indiske kungen Shihram beviljade uppfinnaren, som tack för uppfinningen av det kungliga spelet, uppfyllelsen av en önskan. Den vise mannens önskan var att kungen skulle ge honom ett vetekorn på den första rutan i schackspelet, två på den andra, fyra på den tredje, och därmed alltid på varje ruta dubbelt så många som på den föregående. Kungen log åt den vise mannens till synes blygsamma önskan och beordrade att en säck vete skulle hämtas så att vetekornen kunde fördelas för varje ruta. Som vi alla vet var uppfyllandet av denna önskan omöjligt ens för världens rikaste prins. Alla världens skördar på tusen år skulle inte räcka till för att fylla schackbrädets 64 rutor.

[3] Självklart är 17:1 mer korrekt, men kanske Feder tar hänsyn till sannolikheten att andelen kommer att öka.

Machine Translated by Google

Ett exempel till: många minns fortfarande från sin skoltid tortyren av att beräkna sammansatt ränta; hur det öre som investerades vid Kristi födelse multipliceras med sammansatt ränta så att det fördubblas vart 15:e år. År 15 efter Kristi födelse har öret vuxit till 2 öre, år 30 e.Kr. till 4 öre, år 45 e.Kr. till 8 öre och så vidare. Väldigt få kommer ihåg vilket värde detta öre skulle representera idag: en volym guld motsvarande jordens, solens och alla planeternas volym tillsammans skulle inte vara tillräckligt för att representera värdet av detta öre investerat med sammansatt ränta.

Ett tredje exempel: Huset Rothschilds, den äldsta internationella plutokratins, förmögenhet värderas idag till cirka 40 miljarder. Det är välkänt att den gamle borgmästaren Amschel Rothschild i Frankfurt omkring år 1800, utan någon nämnvärd rikedom, lade grunden till sitt hus gigantiska förmögenhet genom reservlån av de miljoner som greve Wilhelm I av Hessen hade anförtrott honom för förvaring.

Om penningtillväxten genom ränta och ränta på ränta hos Rothschild hade lyckats endast i en blygsam takt per öre, skulle kurvan inte ha stigit så brant som den har gjort. Men om man antar att Rothschilds kollektiva förmögenhet endast ökade i en takt per öre, skulle Rothschilds förmögenhet år 1935 vara 80 miljarder, år 1950 160 miljarder, år 1965 320 miljarder, och därmed skulle den redan vida överstiga den totala tyska nationalförmögenheten.

Från dessa tre exempel kan en matematisk lag härledas. Kurvan som representerar uppgången av Rothschilds förmögenhet, kurvan som kan härledas från antalet vetekorn för schackbrädet, och talet som multiplicerar penny

producerar vid sammansatt ränta, är enkla matematiska kurvor. Alla dessa kurvor har samma karaktär. Efter en initialt blygsam och gradvis ökning blir kurvan allt brantare och närmar sig snart praktiskt taget att vara tangentiell till oändligheten.

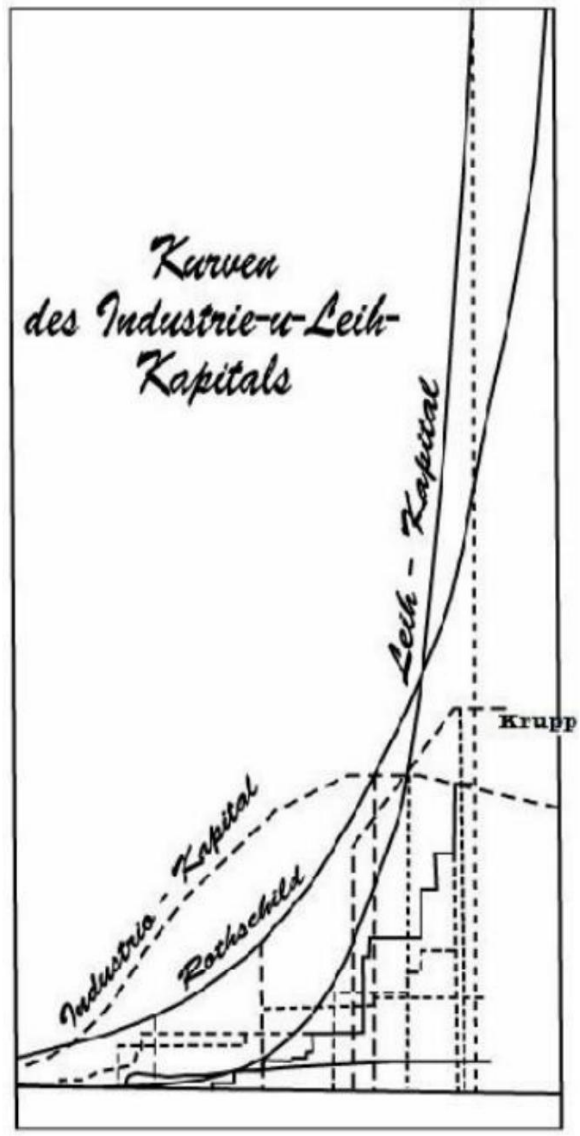

Helt annorlunda förlöper dock industrikapitalets tillväxtkurva.
Likaså, mestadels sprunget från små början, uppträder snart en stark eskalering av kurvorna, tills en viss mättnad av kapitalet uppnås.
Sedan blir kurvorna flackare, och i vissa branscher kanske till och med något nedåtgående, om nya uppfinningar har lett till devalvering av befintliga fabriker, maskiner och så vidare. Jag vill bara välja ett exempel här, utvecklingen av Krupp-fabrikerna. År 1826 dog den gamle mannen Krupp nästan utan tillgångar. År 1855 fick Alfred Krupp sin första beställning på 36 kanoner på uppdrag av den egyptiska regeringen.

År 1873 hade Krupp redan 12 000 anställda. År 1903 sålde Frau Berta Krupp hela fabriken och fastigheten till Alfred Krupp.

Machine Translated by Google

aktiebolag för 160 miljoner. Idag uppgår aktiekapitalets totala värde till 250 miljoner. Vad betyder namnet Krupp för oss tyskar? Höjdpunkten av vår industriella utveckling. Världens första tillverkare av [stål]kanoner. En enorm summa av den mest ihärdiga, målmedvetna, intensiva produktivitet. För hundratusentals av våra folkkamrater har Krupps strävan inneburit bröd och arbete. För vår nation, vapen och försvar – och ändå är den en dvärg jämfört med Rothschild-miljarderna. Vilken betydelse har Krupps förmögenhets tillväxt under ett sekel jämfört med Rothschilds förmögenhets tillväxt genom obehindrad och oändlig tillväxt från ränta och ränta på ränta?

De två kurvorna ritade med fetstil representerar låneräntan och den övre kurvan visar utvecklingen av Rothschilds förmögenhet och den nedre kurvan, först platt och sedan snabbt stigande, visar på ett mycket generellt sätt den karakteristiska utvecklingen för alla sådana kurvor, där en liten ökning på den horisontella axeln kan ge en fördubbling av värdet på den vertikala axeln. Den streckade linjen visar utvecklingskurvan för vår totala industri under de senaste 40-50 åren. De olika streckade fina linjerna visar utvecklingen av flera slumpmässigt utvalda stora industriföretag från vilka den allmänna karaktären av den streckade kurvan för industrikapital härleds.

Det måste uttryckligen påpekas att lånekapitalets kurvor visas starkt komprimerade. Sålunda måste till exempel Rothschild-förmögenhetens kurva sättas 80 gånger så högt som Krupp-kurvan. Syftet med att visa kurvorna är naturligtvis endast att demonstrera den fundamentalt olika karaktären hos de två typerna av kapital. Lånekapitalets kurvor visar till en början en ganska gradvis stigande utveckling; utvecklingen går sedan snabbare tills den, allt vildare och med allting i behåll, höjer sig långt bortom mänskliga begrepp och strävar mot oändligheten.

Industrikapitalets kurva däremot förblir ändlig! Hur starka avvikelser ett spår än kan visa i detalj, kommer den industriella utvecklingens grundläggande karaktär överlag alltid att vara sådan att efter en stark initial utveckling följer en viss period av mognad, av mättnad, varefter förr eller senare nedgången inträder.

卐 卐 卐 卐 卐

Ingenting visar oss tydligare den djupa, väsentliga skillnaden mellan lånekapital och industrikapital. Ingenting kan göra skillnaden tydligare för oss mellan lånekapitalets förödande effekter och de affärsvinster (utdelningar) som det affärskapital som satsas och riskeras i stora industriföretag ger oss än denna jämförelse.

Det kan inte nog betonas att insikten om de matematiska lagar som lånekapital och industrikapital följer, ensamt visar oss den tydliga vägen varifrån hävstången ska användas för att rätta till vår förstörda finansekonomi. Vi inser tydligt att inte den kapitalistiska ekonomiska ordningen, inte kapitalet i sig och som sådant, är mänsklighetens gissel. *Det stora lånekapitalets omättliga räntebehov är hela den arbetande mänsklighetens förbannelse!*

Kapitalet måste finnas! Arbetet måste finnas! Arbetet ensamt kan göra föga. Kapitalet ensamt kan inte göra någonting!

Kapital utan arbete kan bara vara sterilt! Därför är det viktigaste kravet, revolutionens ädlaste uppgift, den mest förnuftiga innebörden av en världsrevolution, avskaffandet av förslavandet under räntan på pengar.

Huset Rothschild värderas idag till 40 miljarder. Miljardärerna inom amerikansk finans, herrarna Cahn, Loeb, Schiff, Speyer, Morgan, Vanderbilt och Astor, värderas tillsammans.

Machine Translated by Google

på minst 60-70 miljarder. Vid en ränta på endast 5 % innebär detta en inkomst för dessa åtta familjer på 5-6 miljarder, vilket enligt Karl Helfferichs forskning är ungefär 75 % av den årsinkomst som alla skattebetalare i Preussen hade år 1912. (Det fanns vid den tiden cirka 21 000 000 skattebetalare, 75 % av det skulle vara cirka 15 000 000. För varje skattebetalare finns det i genomsnitt 1,56 släktingar; alltså 23 miljoner släktingar.)

Omkring 38 000 000 tyskar har således varit tvungna att leva på vad de tidigare nämnda miljardärerna har i årsinkomst. De amerikanska miljardärerna är förvisso inte rena lånekapitalister i samma bemärkelse som Rothschilds hus och så vidare. Jag bryr mig inte alls om att diskutera huruvida de amerikanska miljardärerna verkligen är "100-miljonersdollarsmiljonärer" eller "1000-". miljonmiljardärer"; i det förra fallet skulle man bara behöva räkna med ett eller två dussin ytterligare Krösuser. Eller låt oss helt enkelt acceptera Rathenaus ”300”; då kommer vår inventering säkerligen att vara i ordning. Här är det inte viktigt att ange ett exakt antal, men det erkända förhållandet 300 till 38 000 000 öppnar våra ögon för det internationella lånekapitalets brutala välde.

Låt oss därför kasta av oss dessa fruktansvärda bojor som bara kan strypa allt energiskt arbete; låt oss slita ifrån pengarna makten att bära ränta, och för alltid att bära ränta tills hela mänskligheten har blivit helt skyldig att betala ränta till det internationella lånekapitalet.

Således är det dessa tre punkter som för första gången klargör för oss var ensam spaken kan effektivt tillämpas för att lindra vår interna ekonomiska nöd.

För det andra inser vi att hela den socialistiska idévärldens angrepp på industrikapitalet har varit helt fel, eftersom även en avsedd fullständig reglering eller socialisering av all entreprenöriell vinst – förutsatt en oförsvagad ekonomi –
skulle ge en löjligt ynklig summa, jämfört med de enorma ekonomiska bördorna av vårt riks och vår stats budgetar.

Genom avskaffandet av förslavandet under räntan på pengar kan hela den finansiella oron elimineras med ett slag. Genast känner vi oss återigen ha fast mark under fötterna; genast måste och kommer det att bli uppenbart för oss att vi bara har bedragit oss själva på det mest groteska sätt med denna usla obligationsekonomi.

För vad är lånekapital annat än skulder? *Lånekapital är skulder!* Man kan inte upprepa det nog ofta. Vilken form av galenskap är det när det tyska folket i sin helhet har lånat 150 miljarder till sitt krig? När det till och med har lovat sig självt ett belopp på 7½ miljarder i ränta för detta och nu känner sig försatt i den obekväma situationen, oundviklig från början, att försöka driva in dessa 7½ miljarder från sig självt i form av helt fantasifulla skatter?

卐卐卐卐卐

Det tragiska med detta självbedrägeri är under tiden mindre dumheten i hela denna krigsobligationsekonomi, som vi alltid har utnyttjat så mycket bättre än resten av världen, än det faktum att endast ett relativt litet antal storkapitalister drar enorm nytta av den, medan hela det arbetande folket, inklusive de medelstora och mindre kapitalisterna, såväl som näringslivet, handeln och industrin, måste betala räntan. Och här kommer den politiska sidan av hela idén fram i ljuset. Här kan de inse att i själva verket är det stora lånekapitalet och endast detta [dvs. inte industrikapitalet] hela den arbetande mänsklighetens förbannelse. Man kan vrida och vända på saken som man vill, men alltid måste massan av alla hårt arbetande människor i slutändan bära kostnaden för räntebetalningarna på lånekapitalet. De medelstora och mindre kapitalisterna har ingenting att visa upp för sina vackra räntebetalningar; kan inte ha något att visa upp, för summorna av

Machine Translated by Google

Ränta måste beskattas helt och hållet. Vare sig det är i form av direkta skatter eller indirekt i form av indirekta skatter, frimärken, tullar eller andra bördor på handeln, är det hårt arbetande folket *alltid slyngeln* och *storkapitalet* den som gynnas. Det är nu ganska förvånande att se hur Marx och Engels socialistiska idévärld

Det är nu ganska häpnadsväckande att se hur Marx och Engels socialistiska idévärld, från Kommunistiska Manifestet till Erfurtprogrammet (särskilt Kautsky), och till och med de nuvarande socialistiska ledarna, skonar lånekapitalets intressen som på befallning. Räntans helgd är tabu; räntan är det allra heligaste; ingen har ännu vågat ifrågasätta den. Medan egendom, adel, personlig och egendomssäkerhet, kronans lagar, privilegier och religiös övertygelse, officerarnas heder, fäderneslandet och friheten är mer eller mindre förbjudna, är räntan helig och oantastlig. Konfiskering av rikedom och socialisering, alltså rena lagöverträdelser som bara är något försockrade, i den mån de begås skenbart i samtliga individers namn, är dagens ordning: allt detta är tillåtet, men ränta, räntan är noli *me tangere,* "rör-mig-inte".

Räntebetalningen på rikets skuld är alfa och omega i statsbudgeten. Dess gigantiska tyngd släpar statsskeppet ner i avgrunden och ändå ... är det allt ett stort bedrägeri ... monstruöst en självbedrägeri, som endast och uteslutande främjas till de stora penningmakternas fördel.

Här vill jag kortfattat beröra invändningarna mot småpensionärer, vilka kommer att diskuteras senare, så att man inte hänger upp sig i att fundera över dem. I behandlingen av de allra stora frågorna beaktas dessa inte, men det säger sig självt att dessa ersättningar kommer att tillhandahållas genom den bredaste utbyggnaden av sociala välfärdstjänster.

Bedrageri, sa jag! *Intressebedrägeri!* Ett starkt ord. Men om detta ord har rättfärdigande, vilket under kriget kanske var det mest använda ordet i fält och hemma, så har det mest rättfärdigande i fråga om intressebedrägeriet.

Men hur är det med krigsobligationerna? Med de första 5 miljarderna tog riket ur folkets fickor de besparingar som faktiskt fanns. Pengarna flödade tillbaka igen. Sedan kom det nya lånet för att suga upp pengarna igen, och med det de sista återstående besparingarna. Och återigen kom pumpen och sög upp miljarderna, och återigen ebbade de tillbaka igen, tills riket glatt, efter att detta charmiga spel upprepats nio gånger, hade dragit på sig 100 miljarder i skuld.

I utbyte höll folket naturligtvis 100 miljarder i fint tryckt papper i sina händer – först föreställde vi oss att vi hade blivit så mycket rikare – men sedan kommer staten och säger: ”Jag står inför konkurs.”

Ja, men varför? – Jag kan verkligen inte själv gå i konkurs, även om jag då och då tar en hundramarkssedel från den övre högra fickan och lägger den i den vänstra. Det vore sannerligen den största dårskapen av alla om vi fortsatte vår krigsobligationsekonomis dårskap genom att förklara oss konkurs4 .

Låt oss bryta slaveriet under räntan på pengar! Låt oss förklara krigsobligationer som lagliga betalningsmedel med räntan avskaffad, och mardrömmen om statsbankrutt kommer att smälta bort från oss som marssnö under solen.

4 Feder betraktar här den tyska nationen som en enhet snarare än bara en samling individer: de pengar som har överförts från vissa tyskar till andra tyskar stannar kvar inom den tyska nationen, vilket innebär att det ligger inom den tyska regeringens makt att justera fördelningen, kanske till omedelbar nackdel för vissa individer men för nationens bästa som helhet.

Machine Translated by Google

Folk säger till mig; inställandet av räntebetalningar är en förtäckt statsbankrutt.
Nej, det är inte sant! – Spöket om statsbankrutt är egentligen bara en saga och ett spöke som uppfunnits av mammonisterna.

Franz Röhrs bok, Was jeder vom Staatsbankerott wissen muß [Vad alla borde veta om statskonkurs], är helt fast i mammonistiska tankesätt.
Även om författaren i allmänhet ganska tydligt inser de ekonomiska problem som hotar oss genom socialiseringen, och även om han eftertryckligt och korrekt råder att i slutändan bara en återuppbyggnad av vår ekonomi kan rädda oss – kan han inte befria sig från den vidskepliga tron på intressets helgd, och därför skildrar han statsbankrutten helt i enlighet med mammonismens intresse, som en fullständigt skrämmande katastrof.

Det är intressant att observera att Röhr, trots bättre historisk kunskap, inte kan befria sig från den mammonistiska synen och i sina avslutande ord noterar: "Om den förödande ekonomiska katastrofen inte avvärjs, kommer ingen att skonas av den", medan han på sidan 81 medger att konsekvenserna av den offentliga finansiella misskötseln delvis har vänts mycket snabbt, och på sidan 68 säger han att det i vilket fall som helst inte borde råda något tvivel om att Ryssland (under det senaste århundradet) övervann dessa valutakriser utan bestående problem. På sidan 76 säger han, medan han undersöker effekterna av statskonkurser, att även om djupgående ekonomiska problem etc. naturligtvis har inträffat, så ledde i stort sett varken till statens eller dess ekonomiska styrkas förstörelse. *Tvärtom har en snabb återhämtning av den nationella ekonomin och en återhämtning av de offentliga finanserna observerats tillräckligt ofta.* När författaren sedan fortsätter i ytterligare tre rader och säger att statskonkurs absolut innebär ekonomisk katastrof och orsakar oändligt elände, beklagar jag att jag inte kan följa denna logik.

Men tillbaka till vårt specifika fall! Vilket vore ärligast? Att tala fariséiskt om krigsobligationers oantastlighet samtidigt som man förtrycker folket med en flagrant skattebörda?
Eller, om en finansminister hade modet att öppet närma sig folket och förklara: ”Jag kan inte betala räntorna på krigsobligationerna, eller jag kan bara göra det om jag samlar in exakt samma belopp i skatt från er.”… Men på den tiden under kriget behövde jag absolut pengar; inget smartare (se England) föll mig in, och därför gjorde jag lurendrejeriet med krigsobligationerna med hög ränta. Ni måste förlåta mig, kära folk; det var i slutändan allt för er, men om vi inte vill leka kurragömma längre… ska jag, staten, inte betala mer ränta, och ni, skattebetalarna, behöver inte betala skatt för att täcka dessa räntebetalningar… Det förenklar våra transaktioner avsevärt; vi undviker den enorma skattebyråkratin och likaså den enorma räntebetalande byråkratin, vilket bevarar en enorm mängd pengar och arbetspotential.”

Jag har dröjt länge med att avslöja detta bedrägeri, men jag anser det vara absolut grundläggande. här får man aldrig tappa helhetsbilden ur sikte.

卐 卐 卐 卐 卐

Enligt bayerska skattedeklarationer är kretsen av personer som skulle drabbas – låt oss säga just de som enligt sina skattedeklarationer fick över 30 000 mark i räntebetalningar – 822 personer, vilket bara är 0,4 % av de skattskyldiga (Bayr. St-Z. 1913) i hela Tyskland, alltså ungefär 10 000. (De övre 10 000!)

Låt oss nu så kortfattat som möjligt klargöra för oss själva de viktigaste aspekterna av detta revolutionära krav, och låt oss faktiskt först betrakta frågorna ur vårt nationella perspektiv.

Machine Translated by Google

För detta behövs först en tydlig granskning av vår nuvarande situation. Statssekreterare Eugen Schiffer har i sitt stora tal i Berlins handelskammare förklarat att det är "omöjligt att ignorera". Det är bara delvis korrekt. Det är möjligt att ignorera den enorma skuldsättningen i vår nationella ekonomi och den exempellösa devalveringen av vår valuta –
kort sagt, det faktum att vi har blivit ett fattigt folk över en natt.

De bördor som påförs oss genom fredsavtalet kan emellertid inte ignoreras. De nuvarande skuldbevisen uppgår, som vi har sett, till cirka 250 miljarder. Låt oss först anta att ententen påför oss ytterligare 50 miljarder i krigsskadestånd i någon form: det blir en total skuld på cirka 300 miljarder.

Hur hårt det än må anstränga de snäva ramarna för denna avhandling, måste ändå några ord sägas om den tyska nationalförmögenhetens omfattning. Helferrichs och Steinmann-Buchers undersökningar uppskattar den tyska nationalförmögenheten till cirka 350 miljarder. Man kan endast tillskriva ett mycket begränsat värde sådana resultat, hur noggrant de än må ha härletts. De är giltiga endast för tider av ostörd ekonomisk aktivitet. Men de är också ganska missvisande eftersom statliga och kommunala fastigheter ingår, alltså till exempel även vägreparationer, vattenvägsändringar och så vidare. Det är tydligt att även om produktionen av sådana verk kan ha kostat enorma pengar, har de ändå strängt taget inget inneboende värde. Ett bättre mått på nationalförmögenhet är så kallad beskattningsbar förmögenhet som den framgår av skattedeklarationerna för försvarsbidraget eller krigstidsförmögenhetsskatten. För detta blir en summa på 192 miljarder, alltså betydligt mindre än Helfferichs siffra. Till denna summa kan dock erfarenhetsmässigt läggas cirka 10 % för de lagligt skattefria små förmögenheterna, och ungefär ett lika stort belopp för "tysta reserver " .5

I vilket fall som helst förefaller det mig överoptimistiskt att tala om en nationell förmögenhet på mer än 250 miljarder. Men även detta antal har bara en mycket begränsad betydelse. Det mest korrekta vore att helt bryta sig loss från idén om en nationell förmögenhet som överhuvudtaget är numeriskt begriplig, och att tränga in till insikten att nationell förmögenhet finner sitt uttryck uteslutande i hela nationens mentala och fysiska arbetspotential, och därmed tillhör storleksordningar som inte har någon relation till det snävare begreppet kapital. Visserligen måste vi fortfarande se en ytterligare källa till nationell förmögenhet i närvaro av mineraltillgångar, skogens rikedomar och bördig jord, men dessa saker kan inte heller förstås numeriskt, eftersom deras värde fluktuerar mellan noll och oändlighet, beroende på om mineraltillgångarna ligger outnyttjade, eller, baserat på en geologisk rapport, kan beräknas till miljarder ton kol och

så vidare.

Låt oss inte glömma att Tyskland verkligen är ett fattigt land. När det gäller monopol har det nästan inga. I fråga om rikedom på mineraltillgångar står det långt efter de flesta av sina grannar, för att inte tala om de oöverträffade mineraltillgångarna i de kinesiska, indiska och amerikanska imperierna. I fråga om jordens bördighet når det inte upp till de välsignade fälten i Rysslands svarta jord och i jämförelse med de obehindrat produktiva områdena av tropiskt och subtropiskt land. Därför har vi i slutändan alltid bara vårt folks potential och vilja att arbeta, såväl som tillgången på tillräckligt arbete, och vi måste tydligt förstå att det i detta tillstånd inte kan bli tal om säkrade skulder, om säkerhet för våra skuldinstrument…

5 ”Tysta reserver” är resultatet av att positiva värden underskattas och negativa värden överskattas i redovisningen, så för att skapa sken av lägsta möjliga nettoförmögenhet.

Machine Translated by Google

Vare sig det är räntebärande krigsobligationer eller räntefria rikssedlar, bakom dem står endast och enbart hela folkets skattepotential – och vad är skattepotential annat än en funktion av den totala arbetande befolkningens arbetskraft?

卐卐卐卐卐

Vi måste nu klargöra för oss själva ytterligare ett relevant komplex av frågor, och naturligtvis de viktigaste inslagen i våra statliga inkomstkällor och utgifter. Det finns en anmärkningsvärd kontrast mellan det stora utrymme som omsorgen om att tjäna pengar upptar i våra privatliv, och den uppmärksamhet vi ägnar de stora frågorna om vår statliga ekonomiska förvaltning, och ändå finns det ingen väsentlig skillnad alls mellan individuell ekonomi och nationalekonomi.

De viktigaste posterna för statens intäkter är: för det första, nettovinsterna från postkontoren och järnvägarna; för det andra, vinsterna från gruvorna, skogsbruksförvaltningarna och andra statliga företag; för det tredje, vägtullar och indirekta skatter; och för det fjärde, direkta skatter.

För att inte ge upphov till rent teoretiska diskussioner i sådana ytterst praktiska frågor vill jag belysa de enskilda posterna från den bayerska statsbudgeten för år 1911 i deras storleksordning. Post, telegraf och järnvägar inbringade 120 miljoner; skogar, gruvor etc. cirka 40 miljoner; indirekta skatter 53 miljoner; direkta skatter 60 miljoner. Ytterligare 67 miljoner kom från stämpelskatter, avgifter, arvsskatter, fastighetsskatter, inkomstöverföringar från riket och så vidare.

Hur är det med utgifterna? Här finner vi i första hand räntebetalningarna på statsskulden inklusive järnvägsskulderna med 85 miljoner. För kungahuset, 5 miljoner; rättsväsendet, 27 miljoner; intern administration, 40 miljoner; kyrkor och skolor, 51 miljoner; finansiell administration, 13 miljoner; utgifter för riksrelaterade ändamål, 50 miljoner; pensioner, 36 miljoner. Diverse utgifter 5 miljoner. Då, under detta lyckosamma år för bayerska finanser, lämnade den årliga budgeten ett inkomstöverskott på 27 miljoner.

Inom ramen för vår tanke berör oss emellertid endast de utgifter som kan utelämnas genom avskaffandet av ränteslaveriet. Här står räntebetalningarna på statsskulden naturligtvis i första hand med 85 miljoner mark; lägg därtill den största delen av våra betalningar för finansförvaltningen på cirka 10 miljoner; vidare är en stor del av betalningarna för riksrelaterade ändamål, varav låt oss lägga hälften, 25 miljoner, och slutligen de 5 miljoner i betalningar för kungahuset nu borta: totalt 125 miljoner.

Försvinnandet av dessa poster innebär möjligheten att avstå från att införa *alla direkta och indirekta skatter,* vilka, som vi såg, inbringade 53 respektive 60 miljoner mark, totalt 113 miljoner mark!

Vi anser nu inte alls att man helt bör avskaffa direkta och indirekta skatter; utan tvekan, inom rimliga gränser, tjänar de å ena sidan till att utbilda, å andra sidan till att reglera. Det är sannerligen inte mer än rättvist och rättvist att vinsterna från egendom som ägs fritt och oförbehållet förblir föremål för en måttlig, graderad skatt, eftersom staten naturligtvis också måste upprätthålla ett säkert ägande hos sina polismyndigheter. Det förefaller lika lämpligt att handeln och industrin åläggs att betala skattebidrag motsvarande deras arbetsvinster, eftersom staten också måste ta hand om underhåll och utveckling av offentliga handelsvägar för dem. En motsvarande lägsta ombudsskatt för varje röstberättigad medborgare är likaledes en...

Machine Translated by Google

krav på rättvisa, eftersom omsorg om personens och dennes egendoms säkerhet också krävs från statens sida.

Inom området indirekta skatter har en kraftig utökning av alla rena lyxskatter en reglerande effekt i ordets rätta bemärkelse, medan alla enkla livsmedel och förnödenheter för folket bör hållas skattefria!

Resultatet av en sådan skattepolitik skulle i mindre grad återfinnas i höga intäkter – vilket det inte kan talas om, eftersom beskattningen för den stora massan av befolkningen inte borde vara en verklig börda utan endast en påminnelse om att personen inte bara är en individuell essens utan också en medborgare i staten, och att hen utöver medborgerliga rättigheter också har medborgerliga skyldigheter.

Skatteintäkter borde vara mindre nödvändiga för att betala av skulderna hos statligt ägda företag, vars nettovinster, som vi har sett, räcker till att täcka statens normala utgifter för skolor, universitet, rättsväsende, intern administration etc. Skatteintäkter borde användas för att främja statens särskilda kulturella uppgifter för vilka tillräckliga resurser aldrig funnits tillgängliga inom ramen för den normala statsbudgeten. Här tänker jag främst på barnhem, institut för blinda och handikappade, daghem, vård av blivande mödrar, kampen mot tuberkulos, alkohol och könssjukdomar, samt byggandet av trädgårdsstäder och bosättningar, särskilt för boende och human vård av våra krigsdrabbade.

卐 卐 卐 卐 卐

Vår syn vidgas. Vi ser jungfrulig mark. Skulle avskaffandet av ränteslaveriet kunna innebära att alla skatter avskaffas? Det skulle betyda det, om vi hade kommit ut ur denna gigantiska kamp som ett segrande folk. Som det ser ut nu, låt oss inte fira för tidigt; de bördor som våra fiender ålägger oss kommer att se till att vi inte gör det. Men i vilket fall som helst ser vi jungfrulig mark baserat på det faktiskt ganska enkla exemplet i vår bayerska statsbudget som vi just använde…

I allmänhet finner vi ganska liknande förhållanden i de andra tyska delstaterna, och det är inte för mycket att säga att från överskotten från de statligt ägda företagen, järnvägarna, postkontoren, telegraferna, skogarna, gruvorna och så vidare, skulle alla statliga utgifter för hela rättskipningen, för all intern administration, inklusive statliga byggnadsprojekt, alla utgifter för skolor och universitet, liksom för kulturella ändamål, utan svårighet kunna täckas. Således ett fullständigt idealiskt förhållande.

Varför är det inte så? Räntan har smugit sig in. På grund av räntebetalningarna blir befolkningens livsmedel dyra; på grund av räntan belastas socker och salt, öl och vin, tändstickor och tobak och otaliga andra dagliga förnödenheter med indirekta skatter.
På grund av räntor måste direkta skatter höjas, vilka är uppdelade i markskatter som förs vidare i form av högre priser på spannmål, husskatter som driver upp hyrorna, företagsskatter som
tynga produktivt arbete, inkomstskatter som oundvikligen sänker levnadsstandarden för tjänstemän och personer med fasta löner, och slutligen i slutändan, blygsamt i givandet men omättligt i mottagandet, betalar lånekapitalet skatt på kapitalutdelningar. Enligt skattedeklarationerna för år 1911 betalades av 253 miljoner i kapitalutdelningar som mottogs i Bayern hela 8,1 miljoner i statliga skatter.

Vi har sett att alla kapitalutdelningar, all ränta på kapital, i slutändan måste uppbringas genom hela folkets arbete. Vi har sett att räntebetalningarna på offentliga skulder

Machine Translated by Google

utgör den största posten i vår statsbudget, och vi har sett att de som är skyldiga att betala skatt på räntebetalningar endast bidrar i extremt begränsad utsträckning till statens intäkter.

I relativ storleksordning betalade kapitalisten 8 miljoner av totalt 60 miljoner i direkta skatter, vilket bara är en åttondel till en sjättedel av de direkta statliga skatter som betalades i Bayern år 1911. Direkta skatter utgör dock bara ungefär en femtedel av statens totala intäkter. Därför bidrar lånekapitalet bara med ungefär en trettiondel till en fyrtioåttondel av statens totala behov.

Det bör inte förnekas att skattelagstiftningen under kriget, särskilt under de senaste åren, införde en högre skatt på kapitalutdelningar, men en högre indirekt beskattning har mer eller mindre hållit jämna steg med den, så att den relativa storleken knappast har förändrats.

Bilden blir dyster när vi betraktar rikets budget. Här är proportionerna i sig redan mycket mindre gynnsamma. Riket har inte samma skattekällor som de enskilda delstaterna. Direkta skatter är förbehållna delstaterna; rikets företag är begränsade till rikets postkontor och järnväg (observera att detta inte inkluderar de preussiska statsjärnvägarna), och följaktligen återstår endast vägtullar och indirekta skatter.

Storleksordningarna för rikets inkomstkällor *(se Statistisches Jahrbuch für das Deutsche Reich för åren 1917 och 1918)* var år 1915 1 miljard i indirekta skatter, 0,8 miljarder i särskilda inkomster (krigsbidrag, studieavgifter) och så vidare. Även här samma bild igen. Mer än en tredjedel, 1,3 miljarder för att vara specifik, slukades redan år 1915 genom betalning av räntor på rikets skuld. Även här trängde sig lånekapitalet in igen. Även här kräver det alla direkta skatter för att tillgodose det. Socker betalar 163 miljoner, salt 61 miljoner, öl 128 miljoner, tobak, snaps, mousserande vin, lampbränsle, tändstickor, spelkort och otaliga andra varor måste beskattas för att skrapa ihop en miljard mark som sedan helt och hållet flödar ner i kapitalisternas fickor.

Idag är det en gåta hur man ska betala räntan på rikets skuld. Enbart räntebetalningarna slukar 8 miljarder [årligen], baserat på 100 miljarder i krigsobligationer plus andra krigskrediter. Intäkterna från post och järnväg kan knappast ökas ytterligare. En ytterligare höjning av vägtullarna kommer knappast att tolereras; därför återstår förmodligen bara en fem- eller tiofaldig ökning av indirekta skatter – en omöjlighet! – eller den klara insikten att endast och enbart avskaffandet av slaveriet under räntan på pengar kan ge oss frälsning. Ett enormt självbedrägeri är vad hela krigsobligationsekonomin var. Den tyska nationen lånade hundra miljarder av sig själv för sitt krig. För det lovade den sig själv 5 miljarder i ränta; den måste därför betala 5 miljarder i skatt. All nytta går till storkapitalisten, som tar ut så mycket i kapitalutdelningar att han omöjligt kan använda upp det, och ändå tas bara en ganska blygsam procentandel bort genom skatten på kapitalutdelningar, som vi har sett.

卐卐卐卐卐

Jag hoppas nu, genom huvuddragen i min presentation, ha skingrat den mänskligt begripliga skräck som många läsare kan känna för att så småningom förlora ränteintäkterna från sina fina certifikat. Låt det bara kortfattat demonstreras med ett exempel att hela ränteekonomin är ett stort självbedrägeri, och utöver det vill jag titta på en övre nivå av solid medelklassinkomst.

Antag att hushållets överhuvud har en arbetsinkomst på 10 000 mark, och därutöver ytterligare 5 000 mark från kapitalutdelningar. För det första kommer cirka 1 500 mark av detta att betalas i direkta skatter; sedan kommer minst 1 000–1 200 mark i form av höga hyror att betalas.

Machine Translated by Google

skalas bort för evig ränta. Ytterligare 1000 mark kommer sannolikt att dräneras bort i form av indirekta skatter för en familj på fem eller sex personer, och redan nu inser man att det inte finns mycket kvar av de vackra kapitalutdelningar som de små och medelstora kapitalisterna åtnjöt under de gynnsamma skattesatserna under tidigare år. Faktum är att det redan idag inte kan talas om "överskott" längre; tvärtom, om man idag själv granskar de nuvarande fantastiska skatteförslagen, kommer betydligt mer arbetsinkomst förmodligen att beskattas bort.

Naturligtvis verkar situationen vara helt annorlunda för storkapitalisten, som, låt oss säga till exempel, bara uppbär 1 miljon i kapitalutdelningar. (Sådana personer är ganska många i Tyskland idag.) Av skatten på kapitalutdelningar betalar denna lyckliga man högst 50-60 tusen mark. Av indirekta skatter betalar han inte heller mer än familjefadern i föregående exempel. Med sin budget kan han trots allt fortfarande leva ganska bekvämt med 40-50 tusen mark, även i den nuvarande dyra eran. Om ungefär nätt och jämnt 900 000 mark återstår för honom, kommer han för det med 5 % ränta på lån att få ytterligare 45 000 mark nästa år, och det enligt lag på bekostnad av den arbetande befolkningen.

Den lille pensionären som bara lever på sin ränta skulle utan tvekan skadas. Om han kan arbeta, måste han naturligtvis besluta sig för att tjäna pengar genom arbete. Med det positionerar han sig då mycket bättre än de miljoner av hans folkkamrater som inte har något annat än sin fysiska eller mentala arbetspotential. Om han inte vill det, måste han äta av sin rikedom. I slutändan har han 20 år på sig att gnaga på den gång på gång, om han fortsätter att konsumera den årliga summa som han har fått med 5 % ränta. För personer som inte är i stånd att arbeta, eller är försvagade av sjukdom eller ålder, måste uppenbarligen en lämplig försörjning ordnas genom utveckling av social välfärd för alla delar av befolkningen.

Jag ser på social välfärd så här:

Låt oss anta att en äldre dam, en änka, som hittills varit tvungen att leva på räntan från en kapitalinvestering på 60 000 mark, genom det lagligt proklamerade avskaffandet av ränteslaveriet berövas sin inkomstkälla. Här skulle, genom den mest omfattande utvidgningen av pensionssystemet, möjlighet ges den tidigare nämnda personen att ta ut en pension motsvarande sitt kapital, varigenom den årliga pensionen till och med skulle kunna ökas i förhållande till den tidigare ränteavkastningen, för att också ge en viss kompensation för penningvärdets minskade värde även till denna krets av människor. Sålunda skulle till exempel, i utbyte mot de avstående 60 000 marken i rikets, delstaternas eller i säkerställda obligationer, en årlig livslång pension på 4 000 mark kunna ges. Om änkan har barn och hon vill testamentera en del av förmögenheten till dem, kan det tillåtas henne att endast 40 000 mark omvandlas till pension, medan de återstående 20 000 skulle behållas för barnen. Av de 40 000 marken kan, beroende på pensionssökandens ålder, upp till 1/12 av det mottagna kapitalet ges årligen. Vidare bör det noteras att med avskaffandet av tryckande skatter till följd av avskaffandet av ränteslaveriet kommer änkans levnadskostnader att minskas avsevärt.

Det skulle vida överskrida ramen för denna uppsats att i detalj undersöka de personliga intressena hos varje befolkningsskikt. Ett sådant revolutionärt krav kan inte handla om personliga intressen; likväl, allt eftersom idén träder i kraft, kommer man att upptäcka att de hälsosamma konsekvenserna personligen gynnar varje individ i slutändan.

Just genom det problem som redan isolerats ovan, hur man ska uppnå befrielse från ränta på krigsobligationer, har jag redan försökt klargöra att småkapitalister – med vilket jag menar alla de hundratusentals som har framkallats genom en hyperamerikansk reklam-

Machine Translated by Google

kampanja för att använda sina besparingar för teckning av krigsobligationer — inte bara får de ingen nytta av räntan, eftersom de naturligtvis måste betala för den själva med skatter, utan måste, med skattelagstiftning skräddarsydd för att skydda storkapitalet, stödja räntebetalningar för teckningar på miljonmark.

Det förefaller mig som att, bortsett från dessa omedelbara överväganden, en vädjan till alla för deras barns välbefinnande i sig måste övertyga den orolige obligationsinnehavaren att acceptera det som helt naturligt att avstå från evig ränta från rikets skulder. Vad förlorar egentligen patrioten, som har gett 10 000 mark till sitt fosterland i yttersta nöd, i detta fall, annat än ett ockerkrav på att få 50 000 mark i ränta inom hundra år, utan att ens minska kapitalbeloppet? För evigt måste hans barn och barnbarn arbeta, bara för att betala all ränta.

卐卐卐卐卐

Frågan om återbetalning av de utlånade beloppen kan lösas på olika sätt. I mina kortfattat angivna huvudtankar om det aktuella problemet, som jag lade fram för regeringen i folkstaten Bayern [under Kurt Eisner] den 20 november förra året [1918], föreslog jag helt enkelt att återbetalningen skulle ersätta räntebetalning med en räntesats på 5 % årligen i 20 år. Jag tror att jag i det följande till och med kan lägga fram ett mycket bättre förslag, som på grund av sin enkelhet verkligen förtjänar att föredra: "Krigsobligationscertifikaten kommer vid annullering av ränta att förklaras vara valuta." Det är Columbusägget. Fördelen med denna åtgärd är för det första att ingen egentligen känner något av den. Krigsobligationscertifikaten ligger fortfarande vilande i depåerna; men inga ungdomar får dem, lika lite som en bok, ett skåp eller något annat användbart föremål som någon skulle låna ut till sin vän.

Om man behöver pengar, så tar man helt enkelt fram en krigsobligation och betalar med den. Krigsobligationssedlar har trots allt lika mycket skönhet och värde som våra andra 10-, 20-, 100- och 1000-markssedlar. Det kan sannerligen inte vara tal om att marknaden kommer att översvämmas med valuta i en sådan obehindrad övergång från ränteekonomin till den räntefria nationella... ekonomi. Alla krigsobligationscertifikat är faktiskt redan väl skyddade och förvarade i bankvalv eller andra gömställen som folket anser säkra, såsom en yllestrumpa eller en gödselhög. Det kan faktiskt inte förnekas att vår utgivna pappersvaluta, så mycket som cirka 40 miljarder, inte heller är i omlopp utan för det mesta hamstras på det sätt som beskrivits ovan. Vårt behov av valuta under tiderna av ekonomisk högkonjunktur före kriget var också bara cirka 4-6 miljarder, och det är otänkbart att vi skulle behöva mer än dubbelt så mycket idag i den alltmer vanliga kontantlösa ekonomin .

卐卐卐卐卐

Ränteavskrivningen ska göras på exakt samma sätt för alla tillgångar med fast ränta. För dessa tillgångar, precis som för utdelningstillgångar, rekommenderas den ursprungligen föreslagna "återbetalningen" i form av 20- eller 25-åriga pensioner, särskilt för bolån.

Avskaffandet av ränteslaveriet för bolån innebär utan tvekan lösningen på bostadsproblemet, befrielsen från orimliga hyror. Det är inte alls uppenbart varför innehavaren

---

6 I ett senare avsnitt anger Feder att han har beslutat att det inte är rätt att bara låta krigsobligationscertifikat användas som valuta. bästa idén. Han föreslår att de istället ska omvandlas till bankkredit.

Machine Translated by Google

av ett inteckningslån skulle ha den eviga fördelen av ränta från en en gång utlånad summa, varför ett obehindrat och oändligt inflöde av varor skulle beviljas honom, varför den stora massan av ett folk, enbart för denna ohälsosamma ränteprincip, skulle betala höga hyror år ut och år in. Låt det mycket kort insinueras att det självklart inte kan vara tal om en fullständig avskrivning av hyran, eftersom förvaltning och underhåll av hus naturligtvis kräver ständigt arbete och pengar. En sänkning av hyrorna kan således bara ske i den mån den är ett resultat av egen kraft genom fullständig återbetalning av inteckningar.

Endast en sak bör skarpt betonas, att avskaffandet av ränteslaveriet inte har det minsta att göra med vårt totala värdeskapande arbete, i den mån inga hinder på något sätt uppstår för företagarandan, för produktivt arbete, för tillverkning av varor, för förvärv av rikedom. Tvärtom, som vi har sett, befrias hela arbetande folk från en kvävande, orimlig, tung börda; vårt själsliv renas från ett berusande gift.

卐 卐 卐 卐 卐

Vi kan se hur korrekt intresseproblemets fruktbarhet har insetts under historiens gång, genom det faktum att sinnen i alla tider och hos alla folk har sysselsatt sig med det ...

I olika avsnitt i Gamla testamentet, såsom 3 Moseboken 25 och 5 Moseboken 15, finner vi bestämmelser om räntans upphörande i form av att det sjunde året alltid ska vara en acceptans eller ett jubelår, då alla skulder för folkkamraterna ska avskrivas.

År 594 f.Kr. avskaffade Solon skuldslaveri genom lagstiftning. Denna lag kallades den stora Seisachtheia (avskakning av bördor).

I det antika Rom förbjöd *Lex Gemicia* från år 332 f.Kr. plötsligt romerska medborgare helt att ta ut ränta.

Under Justinianus infördes ett förbud mot sammansatt ränta, med regleringen att ingen ytterligare ränta alls skulle krävas när förfallen ränta hade ackumulerats till nivån för det ursprungligen utlånade beloppet.

År 443 utfärdade påven Leo I (den store) ett generellt förbud mot att ta ut ränta; fram till dess hade endast präster haft förbjudits att kräva ränta på lån. Ränteförbudet var nu en del av den kanoniska rätten och även en bindande bestämmelse för lekmännen. Även den sekulära lagstiftningen överensstämde gradvis med de kanoniska synsätten och hotade till och med med straff för att ta ut ränta. Vi finner detta i det heliga romerska rikets polisförordningar för åren 1500, 1530 och 1577.

Naturligtvis möttes sådana lagar nu av starkt motstånd och kringgicks ofta, och i denna ganska korta historiska tillbakablick kan det bara nämnas som ett häpnadsväckande historiskt faktum att även om ränteuttag var förbjudet för kristna enligt den kanoniska rätten från 1100- till 1600-talen, var det tillåtet för judar.

Det vore oerhört charmigt att i varje enskilt fall undersöka vilka ekonomiska tumörer som lett till dessa kraftfulla avskaffanden av bördor. Det vore särskilt värdefullt att se vilka makter och krafter som gång på gång har brutit mot ränteförbuden.

Under medeltiden gjordes det ofta korta räkningar på ockrare; bönderna eller medborgarna, som hade blivit uttömda från blod, gick samman och misshandlade profitörerna till döds. Idag har vi

Machine Translated by Google

har gått in i en helt annan fas av intresseproblemet. Sådana pogromer ogillas djupt.

Det handlar inte längre om individuella, lokalt begränsade sjukdomssymptom som skulle kunna bekämpas genom att avlägsna varfickan; det som händer är en allvarlig sjukdom för hela mänskligheten.

卐卐卐卐卐

Det bör med eftertryck betonas att just vår samtida kultur, just de ekonomiska relationernas internationalitet, gör intresseprincipen så mordisk.
Den föregående historiska tillbakablicken bör inte heller betraktas som en analogi för dagens omständigheter. När babylonierna besegrade assyrierna, romarna karthagerna, tyskarna romarna, då fanns det ingen fortsättning på förslavandet under räntan; det fanns inga internationella världsmakter. Krigen finansierades inte heller genom lån utan med skatter som ackumulerats under fred. David Hume ger en mycket bra översikt över detta i sin Essay on Public Credit. Endast den moderna eran med sin kontinuitet i ägandet och sin internationella rätt tillåter lånekapital att eskalera till oändligheten. Det öre som investerades mot ränta vid Kristi födelse existerar inte längre, eftersom alla äganderätter sedan dess har fått ge vika för våld flera gånger; däremot finns det öre som gamle Rothschild investerade mot ränta fortfarande, och kommer att existera, om det finns internationell rätt, i all evighet.

Dessutom bör man beakta att stora delar av jorden först i modern tid har övergått från naturlig ekonomi till penningekonomi. Det är särskilt viktigt i detta sammanhang att först i mitten av 1800-talet avskaffades alla restriktioner för ränteuttag, och likaså alla förbud mot ränta: sålunda England år 1854, Danmark 1856, Belgien 1865, Österrike 1868.

Således är dagens uppfattning om ränta som oskiljaktig från innehavet av pengar inte mycket äldre än ett halvt sekel. Men just detta räntebegrepp har för första gången fått pengar att förvandlas till den demoniska kraft av sådan universell tvångskraft som vi har lärt känna.

Staternas begynnande och sedan ständigt ökande skuldsättning till kapitalisterna dateras likaledes först till mitten av 1800 -talet. Först sedan dess ser vi staten degraderas från att vara folkets förvaltare till att vara förvaltare av kapitalistiska intressen. Denna utveckling har nått sin höjdpunkt i krigsobligationer, som vi möter i alla länder, vilka uteslutande, som vi har insett, tjänar endast mammonistiska intressen, vilka borde krönas med den gigantiska kreditbyggnaden av ett världslån.

卐卐卐卐卐

Dessa korta tillbakablickar borde göra det lättare för oss att slutligen bryta oss loss från antagandet att lånekapitalet måste få den överjordiska kraften att växa evigt och oändligt från sig självt. Begåvat med en skrämmande potential att uttömmas. Vi måste bryta oss loss från uppfattningen att lånekapitalet, opåverkat av världsliga gärningar och missgärningar, ska kunna trona över molnen, opåverkat av förgänglighet, opåverkat av förstörelsens krafter, opåverkat av skotten från våra jättekanoner. För om även hus och hyddor, järnvägar och broar som krossas av granater skulle sjunka ner i damm och aska, kommer inteckningarna fortfarande att finnas kvar;

Machine Translated by Google

Järnvägsobligationerna och de offentliga skuldebreven utplånas inte därigenom. Om byar och städer, hela provinser, skulle falla offer för krigets vansinniga förstörelse, vad blir då resultatet? Nya skuldebrev är vad det betyder. Med ögon som blinkar av girighet betraktar Guldinternationalen, som tronar ovanför molnen, mänsklighetens galna rus. Och inte långt borta är den tid då hela mänskligheten slutligen endast skall tjäna som intresseslavar under mammonismen.

Idén är internationell; den måste befria hela världen. Heja den nation som först vågar det djärva steget. Snart kommer andra att följa.

Frågan som ofta ställts till mig, om idén överhuvudtaget är nationellt genomförbar, svara ja. Vi är internt skuldsatta.

Mot utländska räntekrav är vi naturligtvis maktlösa för tillfället; dessa måste helt enkelt betalas. Överdrivet kapitalutflöde måste blockeras i möjligaste mån, men lika lite som lagstiftaren avstår från att utarbeta lagar mot mord, dråp, bedrägeri etc., eftersom det fortfarande alltid skulle finnas skurkar, lika lite bör ett folk i sin helhet avhålla sig från att vidta ett steg som erkänts som nödvändigt för att återställa sina offentliga finanser, just på grund av att inte precis de bästa delarna av folket försöker föra sitt byte i säkerhet utanför landet. Om vi antar att hundratals miljoner, till och med miljarder i krigsobligationer skulle spenderas utomlands, skulle inte ens detta kunna vara en betydande drivkraft för att inte avskaffa ränteslaveriet; ty proportionellt sett, av de mer än 250 miljarder marken i inhemska investeringstillgångar med fast ränta, måste den överlägsna majoriteten fortfarande finnas i landet.

Låt oss återigen kortfattat sammanfatta. – Avskaffandet av ränteslaveriet är det radikala medlet för en slutgiltig och permanent läkning av våra offentliga finanser. – Avskaffandet av intressegemenskapen innebär möjligheten att avstå från förtryckande direkta och indirekta skatter, eftersom de statligt ägda företagen, särskilt efter socialiseringen av ytterligare lämpliga sektorer (inlandssjöfart, elektricitet, flygtrafik etc.), kommer att ge tillräckliga överskott till de offentliga kassorna för att stödja alla statens sociala och kulturella uppgifter.

Bortsett från denna ekonomiska hänsyn kommer avskaffandet av intressegemenskapen att ge produktivt arbete inom alla verksamhetsområden den prioritet det förtjänar. Pengar återigen återigen till den roll som är lämplig för dem, för att tjäna vår nationalekonomis kraftfulla drivkraft. *De kommer återigen att bli vad de är, en kupong för utfört arbete,* och därmed banas väg för ett högre mål, för att avstå från vår tids rasande penningbegär.

Tanken pekar mot upprättandet av en enhetsfront av hela den arbetande befolkningen: från den egendomslösa arbetaren som, som vi sett, är mycket hårt belastad med indirekta skatter för att tillfredsställa lånekapitalet, genom hela den borgerliga klassen av tjänstemän och anställda, av jordbrukar- och småföretagarmedelklassen, som får känna av pengarnas skoningslösa tyranni i form av usla bostäder, jordbrukshyror, bankräntor och så vidare, hela vägen upp till de ledande cheferna, uppfinnarna och direktörerna för vår storindustri, som alla mer eller mindre är fastklämda i det stora lånekapitalets klor, för vilka den första uppgiften i livet alltid är att arbeta för pensioner, utdelningar och räntor för de penningmakter som spelar bakom kulisserna. Inte mindre tillhör alla kretsar inom intelligentsian – konstnärer, författare, skådespelare, akademiker såväl som andra oberoende yrkesverksamma – denna grupp.

Även om storlånekapitalet, som grupp av fysiska personer eller som personifieringen av ränteprincipen, medvetet eller instinktivt försöker dölja sin gränslösa kontrollbegär, och även om hela vår rättstradition, baserad på romersk rätt, alltså på rätt som tjänar till att skydda en plutokrati, ständigt har betonat skyddet av egendom och därmed genomsyrat vårt folks rättskänsla, så är *avskaffandet av ränteslaveri...*

Machine Translated by Google

Pengar måste komma, som den enda vägen ut ur Guldinternationalens hotande ekonomiska förslavning av hela världen, som ett av sätten att driva ut mammonismens gift med dess korruption och kontaminering av vår tids mentalitet.

Omvandlingen av krigsobligationer till bankkredit

Kravet i §1, om omvandling av krigsobligationer etc. till lagliga betalningsmedel, har vid ett flertal tillfällen bemötts med invändningen att det skulle innebära att marknaden överdrivet översvämmas med valuta. Denna invändning är i sig själv helt felaktig. Inflation uppstår genom blotta existensen av krigsobligationer.

Det är emellertid sant att oron kring den fysiska närvaron av dessa papper som deklarerats vara valuta, trots sin felaktiga natur, inte försvinner, och därför, trots att den är orealistisk, kan denna oro ge upphov till olyckliga biverkningar, som om en ny inflation faktiskt hade ägt rum. Därför kräver vi, genom ändring av § 1, efter att skyldigheten att betala ränta lagstiftats bort, att krigsobligationer, tillsammans med andra offentliga skuldebrev, [inte till valuta utan] omvandlas till bankkredit.

Denna formulering har den stora fördelen att den fysiska existensen av krigsobligationer som papper skulle upphöra; krigsobligationscertifikaten skulle levereras till Reichsbank av banker, bankirer, sparsamhetsinstitut etc., och skulle förstöras efter att en kreditnota för det nominella värdet utfärdats. Därmed skulle nästan varje person i Tyskland få en bankkredit, ett öppet bankkonto som han kunde använda.

Ett sådant förfarande skulle också ha den stora fördelen att det inte skulle vara möjligt att behålla större investeringar i privat ägo, eftersom de olevererade certifikaten efter utgången av en viss tidsfrist skulle förklaras ogiltiga.

Dessutom skulle det åtminstone vara möjligt att kontrollera hur mycket krigsobligationer som spenderas utanför landet [vilket påverkar Tysklands handelsbalans]. Den sista punkten får dock inte på något sätt hindra uppfyllandet av avskaffandet av ränteslaveriet. Eftersom vi verkligen känner oss för svaga jämfört med utlandet, måste vi tillfredsställa (endast) de räntekrav som möter oss utifrån. Personligen är jag helt av den uppfattningen att vi också bör upprätthålla annulleringen av räntor även för utländska obligationsinnehavare. Vi behöver inte frukta att utländska räntekrav skulle drivas in med vapenmakt, eftersom det har gjorts så stora framsteg i att återgå [från krigsvansinne] till något som liknar självmedvetenhet, och aldrig i historien har en krigisk aktion vidtagits mot en stor stat på grund av ekonomiska åtgärder som drabbar privatpersoner.

Man borde inte heller kunna föreställa sig att ens det franska folket skulle ställa ett ultimatum till Tyskland på grund av herrarna Mayers, Schulzes och Cohns intresseanspråk från Tyskland, baserade på deras tyska krigsobligationer som förts över gränsen.

Utöver detta skulle det vara möjligt, för att undvika ens intrycket av en statsbankrutt för resten av världen, att genomföra ett lotteri av krigsobligationen, som sedan naturligtvis lätt skulle kunna riggas baserat på statistik som erhållits genom den obligatoriska leveransen av certifikat, så att till en början bara de nummer som förmodligen tillhör personer utomlands skulle dras och betalas ut i rikssedlar.

En tredje sak vore den välkomna fastställelsen av utdelningen av krigsobligationer, och den därmed sammanhängande möjligheten som fortfarande finns till en utomordentligt enkel uppbörd av förmögenhetsskatten, medan stipendierna naturligtvis bara skulle behöva instruera Reichsbank-kontoren att belasta herr NN:s konto med så och så många mark i skatt. På detta sätt beskattas-

Machine Translated by Google

betalningar skulle vara betydligt smärtfriare – även om skattebetalarnas rätt att överklaga naturligtvis skulle fortsätta att finnas kvar i sin fulla omfattning.

Med en sådan omvandling (konvertering) av krigsobligationer till bankkrediter skulle en viss social utjämning också kunna åstadkommas, i den mån mindre investeringar i krigsobligationer, alltså alla små insättningar från alla dem för vilka insättningen av krigsobligationer verkligen ska räknas som en patriotisk handling; låt oss säga upp till 5 eller 10 tusen mark, skulle betalas ut till pari, medan alla större insättningar skulle kunna krediteras till en kurs som senare fastställs. Krediterna för alla andra statliga papper skulle hanteras på exakt samma sätt.

Särskilda kommentarer om efterfrågan på lag i Manifest

Angående § 1 Det är fullständigt oundgängligt att alla statliga och kommunala skuldteckningar behandlas på samma sätt, eftersom endast en sådan enhetlig storskalig reglering av hela vårt monetära system, hand i hand med avskaffandet av ränteslaveriet, kan genomföras.

Om § 2

Det är redan klart att avskaffandet av ränteslaveriet måste tillämpas samtidigt på alla andra fasträntepapper, för att inte orsaka en absurd boom i dessa papper, vilket uppenbarligen skulle inträffa om enbart de offentliga papperen förklarades räntefria. Minskningen av skulden som sådan skulle åstadkommas genom årlig återbetalning, varigenom en konstant och konsekvent skuldsättningsavskrivning av alla skuldtyngda objekt skulle genomföras.

Om § 3

Denna paragraf är mycket nära besläktad med de föregående, liksom med kravet på nationalisering av hypotekslån i § 5. Bonden eller husägaren som är belastad med hypotekslån fortsätter, efteråt som tidigare, att betala det belopp som han var tvungen att betala till sina fordringsägare, men inte längre som evig ränta, utan som återbetalning. Således kommer äganderätten till mark och hem att vara befriad från skuld efter 20, 25 eller 30 år, beroende på den tidigare existerande räntan. (Hypoteksbanken kan för sin del naturligtvis likaledes endast under denna tid fortsätta att på motsvarande sätt betala ränta på säkerställda obligationer till innehavare av säkerställda obligationer.) Hand i hand med denna befrielse från skuld uppstår samhällets äganderätt till den fastighet som är befriad från hypotekslån.

Ett universellt bostadsregister, eller snarare en fastighetsregistrering, skulle behöva komma först; eftersom skuldfritt fastighetsägande naturligtvis också har rätt till återbetalning av investerat kapital, och även ett permanent anspråk på en del av hyran, att betala alla avgifter, utgifter och så vidare som följer med fastighetsägandet, samt lämplig ersättning för arbete som ägaren själv utför7 .

Låt oss betrakta detta i stora drag med exemplet på ett lägenhetshus i stadskärnan.
Huset har ett värde på 100 000 mark. Mot detta redovisas en hypoteksbanks investering på 50 000 mark till 4 % i position 1, en icke-företagsinvestering på 20 000 mark till 5 % i

7 Sambandet mellan bostadsregistret och skuldfria ägares rättigheter är förbryllande, såvida inte tanken är att hantera tillväxten av hyresfastigheter så att de hålls rimligt lönsamma.

Machine Translated by Google

Position 2, och 30 000 mark är det belopp som husägaren själv har betalat. Hyresintäkterna är 7 000 mark. Från detta måste betalas 2 000 mark för det första inteckningen, 1 000 mark för det andra inteckningen och 1 000 mark för utgifter, utlägg och så vidare: totalt 4 000 mark. Således återstår 3 000 mark för husägaren som räntebetalning [så att säga] för hans eget investerade kapital på 30 000 mark.

Efter genomförandet av det lagliga avskaffandet av ränta på pengar är situationen efter tio år följande: 1:a inteckningen 30 000 mark, 2:a inteckningen 10 000 mark. Husägaren har helt återfått sin kapitalinvestering, men å andra sidan finns det en ny, offentlig äganderätt på 50 000 mark. Därmed börjar statens rätt att säga till om ytterligare hyresintäkter och att bestämma hyresbeloppet8 .

Det vore orättvist att nu, vad gäller återbetalning, sätta husägaren på samma nivå som bolån. Hans kapital är nämligen inte rent lånekapital i den snävare bemärkelsen som borde påverkas av avskaffandet av ränteslaveriet; här talar vi om "riskkapital", närmare bestämt om pengar som omvandlats till en värdefull vara, närmare bestämt ett hus. Det är därför upp till husägaren att avgöra om han vill bevilja en längre betalningstid eller en motsvarande procentandel som permanent ingår i husets driftskostnader.

Det kan inte vara syftet här att lägga fram några bindande förslag; här ges endast förslag på hur en friktionsfri övergång från ränteekonomin till den räntefria ekonomin skulle kunna ske även inom fastighetsområdet.

För att komplettera exemplet, låt oss anta att läget efter 25 år är följande: vid den tidpunkten är alla inteckningar avbetalda; endast de permanenta utgifterna är desamma eller, på grund av husets högre ålder, ökade från 1000 mark till kanske 1500 mark. Låt avkastningen som husägaren får från denna summa också vara cirka 1000 till 1500 mark; det verkar följaktligen som att omkring 3000 mark av hyresintäkterna går till att täcka icke-förhandlingsbara kostnader, medan de återstående 4000 av de ursprungliga 7000 i hyresintäkter skulle vara fritt disponibla. Staten har således möjlighet att sänka hyrorna med mer än hälften; den kommer att göra detta t.ex. i arbetarbostäder, eller staten kan sänka hyrorna med endast 20, 30 eller 40%, och därmed vinna en enorm inkomstkälla från skillnaden för andra offentliga behov, framför allt naturligtvis för offentligt bedrivet husbyggande. För herrgårdar sänks inte hyrorna, eller sänks inte särskilt mycket, varigenom mycket stora ytterligare medel blir tillgängliga även för bättre byggande av bostäder eller för speciella sociala ändamål. Detta framtida tillstånd avslöjar emellertid – och jag anser detta vara en mycket fruktbar framtidsutsikt – det inre rättfärdigandet för samhället (staten) redan nu att delta i att bestämma hyresbeloppet på det sätt som jag skisserade ovan, med en sänkning av hyran för arbetarbostäder.

I statens växande rätt att delta i fastighetsägande ligger också grunden för en sund emissionsbank och kreditgivning till bolånegivare.

Om § 4 och 5

Dessa stycken kräver socialisering av hela monetära systemet. Pengar är endast och uteslutande en kupong för utfört arbete som utfärdas av en gemenskap som har sin egen

8 Feder anger inte hur han kommer fram till siffran 50 000 mark: det är hälften av värdet på lägenhetshuset, men också lika med beloppet på företagsinteckningen. Det viktigaste faktum är förmodligen att det inte är mer än det belopp som är skyldigt i inteckningar, och därför inte orsakar husägaren någon smärta. Med tanke på den betoning som Feder lägger på en smärtfri övergång, om det belopp som är skyldigt på huset var mindre än hälften av värdet, skulle staten enligt Feders plan fortfarande inte göra anspråk på en ägarandel som är större än vad som är skyldigt i inteckningar.

Machine Translated by Google

staten. Att ge ut penningpoäng är en av statens suveräna grundläggande rättigheter. Förfalskning av statens penningpoäng är föremål för de strängaste straff; *det är därför ett ganska kraftfullt socialt krav att det monetära systemet ska ställas under kollektivets kontroll.* Kollektivets arbetskraft är det enda substratet för penningpoäng, och endast underlåtenheten att inse detta grundläggande faktum har i allmänhet lett till en försämring av våra offentliga finanser och till fullständig anarki i det monetära systemet i allmänhet.

Med avståendet från personlig och kommersiell kredit av privatbankirer, som föreslås i § 5, görs ett djupare snitt i det totala kreditsystemet. För det statliga kreditsystemet, såväl som för kommunal och även fastighetskredit, måste man hålla fast vid avskaffandet av ränteslaveriet med största stränghet och energi, eftersom det är den oundgängliga förutsättningen för samhällsstaten i allmänhet.

Situationen är annorlunda med personlig kredit. Vi kräver också, i och för sig, räntelöshet hos personlig kredit; men detta krav har inte samma enorma och principiella betydelse. Vi minns de 250 miljarderna i fasträntelånekapital jämfört med
de enda 12 miljarderna i utdelningsaktier.

Alla sådana krediter, aktier, andelsbevis, gruvandelar, aktieinnehav och så vidare är riskkapital. Avkastningen på detta kapital beror på den yrkesmässiga och effektiva förmågan hos de personer som pengarna anförtrotts. Här spelar således risk- och förlustfaktorn en roll, tillsammans med frågan om personligt förtroende. För detta framstår en viss kompensation av ett särskilt slag fortfarande som oumbärlig. Ägaren av aktier och så vidare kompenseras eller gynnas inte på något sätt om det företag som han anförtrott sina pengar till inte tjänar någonting. Han förlorar sina pengar helt och hållet om företaget kollapsar.

Det är annorlunda med till exempel ägaren av obligationer från Reicheisenbahn.
Rikets järnvägar [i Elsaß-Lothringen] går helt förlorade i och med förlusten av Elsaß-Lothringen. Ändå fortsätter innehavaren av järnvägsobligationer att få sina räntebetalningar. Från vem? Från kollektivets skatter. Järnvägarna kan arbeta med ett underskott av vilken storleksordning som helst, precis som i Preussen och Bayern förra året; ändå får obligationsinnehavarna sina räntebetalningar lika mycket. Från vem? Från tribut som betalas ut ur den arbetande befolkningens arbetspotential och konsumtion.

Man skulle bara vilja göra denna grundläggande skillnad fullständigt tydlig, för att slutligen att inse var det är som vampyren suger från människors arbetspotential.

Således bör personlig kredit förbli, eller snarare återigen allokeras, till personlig handel via privatbanken. Kreditsökarens personliga effektivitet, som bankiren är personligen bekant med, bör återigen bli den avgörande faktorn för personlig kredit. De avgifter som staten fastställer kommer att reglera sig själva, i enlighet med pengarnas flytbarhet som i vilket fall som helst kommer att börja med avskaffandet av ränteslaveriet.

Om § 6

Huvudpoängen i § 5 gäller även för utdelningstillgångar i synnerhet. I den sociala statsgemenskapens intresse måste det krävas att en återbetalning av det utlånade kapitalet försöks även för de stora industriföretagen – för att här åstadkomma en minskning av de enskilda industriföretagens skuldsättning gentemot dem som endast är investerare.

Ty i själva verket upprepar sig det vi kunde observera i lånekapitalets förhållande till alla folk här i mindre skala. Även här utnyttjar kapitalisten arbetaren,

Machine Translated by Google

förmannen, ingenjören, entreprenören, alla lika mycket, eftersom tvånget att behöva tjäna utdelning prioriteras .

Om vi emellertid uppnår befrielse av industrier och företag från den eviga räntesugaren, då är vägen öppen för sänkning av produktpriserna och för leverans och distribution av mervärde, dels till samhället, dels till arbetarna, mellanledningen och styrelserna i de enskilda företagen, alltså till dem som verkligen ensamma skapar tillverkning och värden.

Om § 7

I detta stycke kommer naturligtvis hela försäkringsområdet också in i bilden, vilket kan konstrueras på en analog räntefri basis. De betalda premierna kan inte växa genom påslag av ränta; snarare kommer försäkringsbolagen att bli sparsamhetsinstitut; med andra ord, risken och fördelarna med försäkringen behålls. För detta måste den politiska gemenskapen vara ansvarig.

Om § 8

Beträffande devalveringen av våra pengar, som endast har uppstått genom den enorma mängden av våra otaliga skuldbevis, kräver vi en starkt graderad förmögenhetsskatt. Vi lägger tonvikten i detta på "starkt graderad".

En [platt] förmögenhetsskatt [i syfte att] minska antalet sedlar och så vidare skulle inte vara något annat än ett självbedrägeri genom att kasta sand i ögonen på folket. För om jag också konfiskerar hälften av all förmögenhet överallt och tar emot betalning i obligationer och förädlar dessa, så är allt som verkligen uppnås därigenom en minskning av mängden papper, medan en omvandlingsfaktor i gengäld kommer att öka det fiktiva värdet av hela mängden cirkulerande papper till samma nivå som tidigare. Det verkliga värdet tillhör alltid endast varor för konsumtion och varor för användning, aldrig papperskuponger för utfört arbete.

En annan fråga är om växelkursen för vår markvaluta kan förbättras. Men även denna förbättring av växelkursen är återigen i slutändan endast beroende av arbetspotential och produktion, med andra ord produktionsmöjligheterna för vår totala nationalekonomi.

Invändningarna och deras vederläggning

Aldrig tidigare har en idé kunnat etablera sig utan motstånd, minst av allt en idé som gör en så radikal avvikelse från de länge etablerade antagandena om intressets helgd och okränkbarhet. Med de invändningar som redan framförts och de som förväntats finns det alltid en tvåfaldig observation att göra: man måste fråga sig, för det första, vilken del av de invändningar som görs som bygger på en avsiktlig förvrängning av idén om avskaffandet av intresseslaveriet, och för det andra, vad bör sägas som svar på alla uppriktiga och faktabaserade farhågor?

Den vanligaste invändningen är påståendet: utan ränta kommer ingen att låna ut pengar.

9 Detta är ett problem för aktiebolag. Företag som ägs fritt och helt av familjer, vilket är vanligt i Tyskland, inte har denna egenskap.

Machine Translated by Google

Vi vill faktiskt inte längre att någon lånar ut hans pengar. Kredit var tricket, var det fälla, i vilken vår ekonomi hamnade, och i vilken den nu är hjälplöst snärjd.

Om folket verkligen akut behöver mer kapital, får det de nödvändiga pengarna räntefritt från statskassan, med endast återbetalning som krävs. Så småningom kommer det att ge ut nya sedlar. Varför skulle det ge ut räntebärande certifikat?! Huruvida sedlarna bär ränta eller inte spelar ingen roll! Dess enda och enda stöd är folkets arbetspotential och skattepotential. Varför belasta varje offentlig utgift från början med den blytunga tyngden av evig ränta?

Ja, men hur ska staten fullgöra sina kulturella arbeten för samhället? Den behöver fortfarande pengar och kan endast vara rättvisa i denna uppgift genom lån som tar ränta.

Detta påstående är baserat på ett helt och hållet mammonistiskt tankesätt. Det skulle behöva vara avsiktligt beräknat för vilseledande efter en grundlig läsning av detta manifest; för för det första har vi bevisat att efter avskaffandet av ränteslaveriet kan alla statens kulturella och sociala uppgifter täckas av statligt ägda företag, av intäkterna från postväsendet, järnvägen, gruvorna, skogarna och så vidare, utan något ytterligare. För det andra har den suveräna folkstaten [Volksstaat] makten att när som helst ta hand om speciella kulturella uppgifter genom utfärdande av räntefria värdebevis i stället för de räntebärande certifikat som förklarats vara regel i den mammonistiska staten. Det är fullständigt omöjligt att se varför staten skulle göra speciella kulturella uppgifter, t.ex. järnvägs-, kanal- och vattenkraftsbyggnation, dyrare för sig själv med ett evigt löfte om ränta som är helt onödig. Om den inte kan betala byggkostnaderna från intäkterna från sina nuvarande statligt ägda företag, finns det ingen anledning att se varför staten inte skulle skapa pengarna; Det suveräna folket måste visserligen betala för det, medan det erkänner just dessa pengar som ett betalningsmedel. Varför skulle då folket, med hela sin arbets- och skattepotential, stå bakom ytterligare en papperslapp (det räntebärande lånet), som påför folket i sin helhet endast en evig ränteförpliktelse till kapitalistens fördel!? Bort med denna besatthet av den mammonistiska staten!

Kapitalisterna kommer då bara att ta upp de utfärdade papperssedlarna och samla på sig papper pengar.

Detta motbevisas på två sätt. För det första skulle kravet att enbart penninginnehav skulle göras olönsamt då naturligtvis redan vara uppfyllt, och avskaffandet av ränteslaveriet frivilligt åtagit sig av kapitalisterna själva, eftersom kapitalisten avstår från ränta av egen fri vilja om han samlar sina papperssedlar hemma. För det andra gör kapitalistens rädsla för sina pengar det osannolikt; man behöver bara föreställa sig de sömnlösa nätterna hos valutasamlaren som förvarar stora summor pengar uppstaplade hemma och ständigt måste se sin besittning hotad av tjuvar, rånare, inbrottstjuvar, husrannsakningar, brand och översvämning. Jag är övertygad om att den rättrådige medborgaren inom kort skulle tröttna på dessa bekymmer och snart skulle hitta vägen till statsbanken. Statsbanken utfärdar ett kvitto och är nu juridiskt ansvarig för kontot, men inte för några räntebetalningar. Annars står naturligtvis en tredje möjlighet fortfarande öppen för alla, nämligen att arbeta med sina pengar, att skapa värden och tillverka varor, att delta i industriella företag, att göra sitt liv allt rikare och finare, att stödja konst och vetenskap, kort sagt att göra ett nyttigt bruk av sina pengar samtidigt som man förkastar Mammonkulten.

Det kan dock fortfarande hända att privata behov av kapital för vissa ändamål akut uppstår, t.ex. för testning av uppfinningar, grundande av företag av unga, kompetenta hantverkare eller affärsmän, etc.

Machine Translated by Google

Till att börja med har detta ingenting alls att göra med avskaffandet av ränteslaveriet!
För det första måste man logiskt anta att kapitalisten, som efter ränteslaveriets avskaffande naturligtvis inte längre har möjlighet att investera sina pengar bombsäkert och förvänta sig sysslolös räntekonsumtion, snarare, liksom i en tidigare tid, kommer att vara benägen att riskera sina pengar för sådana ändamål, så att en brist eller ett behov i denna riktning därför kommer att förekomma mycket mindre än hittills. Eller har man inte tvärtom gång på gång hört från de effektiva affärsmännen, från de smartaste uppfinnarna, just klagomålet om hur svårt det är att få pengar i den mammonistiska staten för sådana ändamål om inte en "utdelning" kunde garanteras? För det andra måste det vara den kommande statens uppgift att främja varje kompetent kraft genom generöst stöd. Det fanns visserligen redan tidigare början på detta i den gamla byråkratiska staten, men så trångsynta att istället för en stimulans uppstod en hämning och motvilja på grund av de trakasserande regleringar som följde med beviljandet av offentligt stöd. För det tredje bör det noteras att med tilldelningen av flera miljoner mark kunde enormt mycket uppnås. Arbetsglädjen, fliten och envisheten hos den tyske uppfinnaren, ingenjören, hantverkaren etc. är så stor att utgifterna, genom statens rätt att delta i resultaten av lyckosamma uppfinningar, högst sannolikt skulle belönas rikligt (England som exempel).

Avskaffandet av ränteslaveriet leder oundvikligen till uttömning av rikedomen.

Åh! Vem påstår det? Men visst! Den som har anpassat sitt liv till konsumtionen av sina räntebetalningar på kapital och inte kan bestämma sig för att arbeta, med honom är det förvisso sant: genom att konsumera 5 % årligen kommer han att ha helt uttömt sin förmögenhet på 20 år. Visst, men det är verkligen helt i sin ordning! Vad vi vill är just avskaffandet av ränteslaveriet; vi vill att det att leva på pension ska upphöra att vara medborgarens högsta ideal. Vi vill avsluta denna mammonistiska dekadens; ja, vi vill inte längre tolerera att en, att många, kan leva bekvämt permanent endast på räntebetalningar på lån – med andra ord på andras bekostnad!

Jag upprepar: det är inte heller sant alls att avskaffandet av ränteherravälde skulle leda till att rikedomen eliminerades och uttömdes. Tvärtom skulle avskaffandet av ränteslaveriet främja skapandet av rikedom baserat på arbete som tillverkar varor och producerar värde, obelastat och befriat från eviga ränteutgifter. Avskaffandet av ränteslaveriet leder, som vi har sett, till en omfattande sänkning av kostnaderna i hela livet; det befriar oss från beskattningens alltför höga tyngd så att för varje arbetande man måste möjligheten att ackumulera besparingar vara större i framtiden än hittills. En sak till! Det varu- och värdeproducerande nationalekonomiska arbetet inom industri, handel och handel hindras inte på något sätt, utan främjas till det yttersta genom avskaffandet av ränteslaveriet.

Vad får arbetaren om kapitalisterna inte får några fler räntebetalningar?

Den här frågan borde verkligen inte dyka upp längre! För det första var det naturligtvis arbetarnas ständiga stridsrop att kapitalisterna skulle utnyttja arbetarna; för det andra har vi verkligen tydligt och tydligt sett att det är arbetaren mer än någon annan som är skyldig att betala räntan på lånen. [Med andra ord, vad arbetaren får är lägre skatter och lägre levnadskostnader.]

Familjebanden försvagas och skadas om man inte kan lämna någon rikedom efter sig. barnen.

Ja, hur är verkligheten här? Generellt sett tror jag att pengar har lite eller inget att göra med familjekänslan. Eller har man hört att barn till rikare föräldrar håller fast vid

Machine Translated by Google

sina föräldrar mer än fattiga föräldrars? Eller älskar rika föräldrar sina barn mer än de mindre besuttna? Vad är sannolikt viktigare för barnen, att deras föräldrar ordnar bästa möjliga uppfostran för dem och lär dem lite disciplin, uppfostrar dem till flitiga, friska och modiga människor, eller att de lämnar efter sig största möjliga penningpung?

I särskilda fall måste en berättigad strävan att säkra barnens ekonomiska framtid utan tvekan erkännas. Denna strävan, och därmed föräldrarnas sparsamhet med sina barn, kommer inte på något sätt att påverkas negativt av avskaffandet av ränteslaveriet; tvärtom. Möjligheten till besparingar kommer att bli större när vår nationalekonomi befrias från ränteslaveriets allomfattande tryck.

Vi har sett av exemplet med mannen med en inkomst på 10 000 mark och en pensionsinkomst på 5 000 mark att alla medelstora och mindre förmögenheter i själva verket berövas all positiv effekt genom den omväg som direkta och indirekta skatter på bostadshyror och så vidare innebär. Jag kan inte nog upprepa: ränta på obligationer för innehavare av små och medelstora förmögenheter är ett bedrägeri, ett självbedrägeri, ett cirklar, men storkapitalet har genom sin hängivna press helt djävulskt propagerat och förkunnat i hela världen tron på räntans helgd och okränkbarhet. Det låter till synes alla delta i den ljuvliga, bedövande konsumtionen av ränta, för att vagga in det dåliga samvete som oundvikligen måste följa med sysslolös, arbetslös konsumtion av ränta – och för att rekrytera kamrater till kampen, till försvaret av detta högsta goda inom mammonismen.

Tjänstemannen, statsmannen, kommer att säga: staten kan inte avsäga sig den förpliktelse den har åtagit sig gentemot sina fordringsägare.

Vad betyder ”förpliktelser”? Är det på något sätt moraliskt att ingå förpliktelser som staten från början måste veta att den bara kan uppfylla om den tar räntan från borgenärerna genom direkta och indirekta skatter med exakt samma belopp? Var finns moralen i det? Eller är det kanske inte ärligare att erkänna: ”Jag kan bara betala räntan om jag får lika mycket i skatt – men under kriget var jag absolut tvungen att ha pengar, och för det gjorde jag lurendrejeriet med krigsobligationen; ni måste förlåta mig, kära vänner; det var ytterst för er, och nu vill vi inte leka mer kurragömma; jag, staten, betalar ingen ränta och ni, skattebetalarna, behöver inte betala skatt för räntan; det kommer att förenkla våra transaktioner avsevärt. Således kommer vi att klara oss utan den enorma skattebyråkratin och likaså den extraordinära intressentjänande byråkratin. Eller hur? Har vi en överenskommelse?” Och ni, herr Scheidemann, sätt inte återigen upp ert namn på varje reklampelare som den gamla komprometterade regeringens statssekreterare mitt bland dumma uttalanden om krigsobligationens säkerhet och okränkbarhet. Ni skämmer bara ut er själva: fördelen med hela svindeln har verkligen bara och uteslutande gått till storlånekapitalet.

Finanstjänstemän och bankproffs förklarar att avskaffandet av slaveriet under ränta på krigsobligationer och offentliga skulder är omöjligt eftersom det är synonymt med offentlig konkurs.

Ni får förlåta mig: enligt era uttalanden är vi faktiskt offentligt bankrutta ändå, eller måste bli det. En öppen förklaring av offentlig bankrutt skulle dock vara den största dumhet vi kunde begå: till de nuvarande makthavarnas faktiska inkompetens skulle det i förtid lägga till den historiska bekräftelsen av denna inkompetens.

Varför ansöka om konkurs? Om jag har lagt 3 mark från höger byxficka i vänster,
Jag får ändå inte för den skull förklara den högra byxfickan för konkurs!

Machine Translated by Google

Det var verkligen inte annorlunda med krigslånet! Riket tog ur folkets fickor de första faktiskt närvarande miljarderna, sedan flödade pengarna tillbaka igen; sedan kom det nya lånet och återigen strömmade pengarna tillbaka; återigen kom pumpen och sög miljarderna och återigen ebbade de tillbaka, tills staten, efter att spelet hade upprepats nio gånger, glatt hade genererat 100 miljarder i skuld. För det hade folket 100 miljarder i fint tryckt papper i sina händer. Först föreställde sig folket att det hade blivit så mycket rikare; sedan kom staten och sa: "Det är hemskt; jag har 100 miljarder i skuld och står inför konkurs." – Ja, men varför? Det är i vilket fall som helst bara ett självbedrägeri! Jag själv kan verkligen aldrig bli bankrutt om jag då och då tar mina pengar från den ena fickan och lägger dem i den andra. Därför kan vi vara lugna när det gäller statsbankrutten vad gäller våra interna krigsobligationsskulder. Därför behöver vi verkligen inte gå i konkurs och vi kan verkligen bespara oss det gigantiska arbetet med de dumma räntebetalningarna och de stora, men ännu dummare, skatterna.

Låt oss äntligen befria oss från att lyda det stora lånekapitalets befallningar! Endast det stora lånekapitalet gynnas av detta skattebedrägeri med låneräntor, eftersom en vackrare guldklump blir över för det och arbetarna betalar detta överskott i form av indirekta skatter; under tiden jagar dock den små och medelstora kapitalisten helt enkelt sin egen svans.

Den globala ekonomiska tjänstemannen säger: Avskaffandet av ränteslaveriet är inte möjligt för oss att genomföra ensamma i Tyskland; det måste göras internationellt; annars förlorar vi all kredit, kapitalet flödar iväg, och vi måste fortfarande uppfylla våra ränteförpliktelser gentemot resten av världen.

Jag erkänner att jag själv länge var rådvill i denna fråga. Det är den svåraste frågan eftersom den rör vår relation till resten av världen; samtidigt har saken två sidor. Å ena sidan är idén om avskaffandet av ränteslaveriet alla produktiva folks stridsrop mot internationell förslavning av räntor; å andra sidan är det det radikala botemedlet mot vår inre ekonomiska nöd. Men det finns egentligen ingen anledning att avstå från att använda ett botemedel bara för att den lika sjuka grannen inte använder det samtidigt. Det skulle emellertid vara ytterligare en dumhet om vi i Tyskland fortsatte att gå i en galen cirkel och betala skatt och ränta när vi tydligt har insett att denna löjliga verksamhet bara gynnar storkapitalisterna och ingen annan. Låt oss därför föregå med vårt befriande exempel; låt oss befria oss från förslavningen av räntor, och vi ska snart se att kraften i denna segerrika befriande idé kommer att stimulera världens folk att följa oss.

Jag är faktiskt övertygad om att vårt initiativ – om detta initiativ inte undertrycks av Tyska mammonister – kommer att sopa med sig de andra folken av oemotståndlig nödvändighet.

Spartakisten säger: Hela idén går bara ut på att skydda kapitalet; det är fortfarande förblir då som det var: den fattige har ingenting och den rike består.

Ja, min vän; det är i allmänhet mycket svårt att föra en diskussion med dig – om du verkligen innerst inne är kommunist och därför faktiskt kommer att hävda att ”allt tillhör alla människor”10 , och om du dessutom verkligen är bekant med de stora bolsjevikledarnas faktiska idéer i Ryssland, särskilt Lenin, och anser dem vara korrekta, och följaktligen anser att de nästa uppgifter för sovjetrepubliken som Lenin utsett, "universell redovisning och kontroll av all produktion och distribution", är mänskligt möjliga.

10Peter Kropotkin, Brödets erövring

Machine Translated by Google

Om ni emellertid är helt klara över att denna uppgift egentligen bara är genomförbar, om ens alls, under ett fruktansvärt tyranni, och ni fortfarande innerst inne är en övertygad kommunist eller spartacist och så vidare, låt oss då inte diskutera mer med varandra; vi förstår helt enkelt inte varandra och talar olika språk, och framtiden får avgöra, antingen för den tvångströjestat som slutligen kan bli resultatet av bolsjevismens kaos, eller den nya stat som jag hoppas på, med en nationalekonomi befriad från intresseslaveri.

Men om du innerst inne i ditt kommunistiska hjärta – om du ska vara ärlig – fortfarande tänker på, längtar efter hustru och barn, efter en mänsklig själ som står dig närmare än en eskimå eller en zulukaffir, om du under fabriksarbete under sovjetdirektörens kommando tror att det fortfarande vore trevligt att äga din egen lilla stuga, en liten trädgårdstäppa, om det verkligen i djupet av din själ inte skulle ge någon sann tillfredsställelse att du skulle ha rätt att som en hund på gatan använda varje horan som korsar din väg, om du vill kalla någon din hustru, om du bara tänker på att spara något från din lön, som då borde tillhöra dig ensam, då är du redan inte längre kommunist; då har du redan i ditt hjärta brutit med ditt så högljudda slagord: "Allt tillhör alla människor"; då är just det du inte vill att allt ska tillhöra alla människor; du vill att just det du önskar dig själv – hustru, barn, hus, gård, besparingar – oavsett om du redan har det eller bara hoppas få det, även då ska tillhöra dig ensam.

Och ser du, min vän, om du bara i ditt hjärta misstänker att det skulle kunna göra skillnad för dig, om någon slumpmässig individ kom och helt enkelt tog dina besparingar ifrån dig i "allas" namn, och om han tog med sig ett annat barn åt dig och tog med sig ditt eftersom alla barn tillhörde "alla", då min vän, låt oss inte fortsätta att tala helt förbi varandra.

Kanske skulle jag kunna be dig fundera över om det kommunistiska budskapet att allting ska tillhöra alla människor inte nödvändigtvis skulle innebära *slutet för varje kultur,* eftersom avsaknaden av varje begrepp om ägande med övertygande logik måste tvinga ner människan till odjurets nivå.

Om allting tillhörde alla människor, om en utbetalning av räkenskaper och kontroll över all ovanjordisk produktion och distribution i Lenins mening kunde framtvingas, då skulle i bästa fall en myrkoloni bli resultatet. Men i så fall kan vi också klara oss utan språk, själ och tanke; tyst och instinktivt kan vi utföra vårt tvångsarbete. *Människans slut är där.11*

Men nog nu, vän Spartacus. Låt denna grundläggande övervägande sjunka djupt in i ditt huvud och hjärta. Ett mer exakt svar på din fråga kommer sedan att framkomma under samtalet med de andra parterna.

Och nu, ni kamrater med de två socialistiska inriktningarna, moderata och oberoende!

Jag kan inte föreställa mig att allvarliga motsägelser eller invändningar mot avskaffandet av intresseslaveriet skulle komma från din sida, och ändå måste jag behandla dig kategoriskt, tillsammans med hela den socialistiska idévärlden, från Marx upp till de nuvarande ledarna Ebert, Scheidemann, Kautsky och så vidare.

1. Den socialistiska viljan: *arbetarklassens upphöjelse* är en idé som ovillkorligen kommer att segra; *så långt är vi överens.*

---

11 ”Människans slut” är från Hesekiel. Där betyder det människans syfte, men här kan det ha en dubbel betydelse. Människans syfte under kommunismen blir tanklöst slaveri, vilket är människans förintelse.

12 Feder syftar här på det socialdemokratiska partiet och dess pacifistiska utlöpare, det oberoende socialdemokratiska partiet.

Machine Translated by Google

2. De vägar som trampats för att uppnå detta stora mål är nästan helt felaktiga, eftersom de

3. är baserade på felaktiga antaganden.

4. Den [marxistiska] socialistiska idén om staten leder oundvikligen till kommunism, alltså till nedgång.

5. För att socialdemokratin, huruvida den har ett annat mål, att höja arbetarklassen, alla arbetande människor i allmänhet, står inför en fruktansvärd inre konflikt, eftersom marxismens logiska konsekvenser leder till den raka motsatsen till arbetarrörelsens praktiska mål.

6. Ur denna inre uppdelning uppstår den uppenbara osäkerheten i riktningen för regering.

7. För det stora praktiska målets skull (arbetarklassens upphöjelse) måste en skarpare linje dras mot Spartacus och den bolsjevikiska kommunismen, och deras metoder måste bekämpas med all vår kraft. Men socialdemokratin, organiserad genom fackföreningar, känner sig idag svag inför dessa radikala grupper, eftersom den har antagit marxistiskt tänkande som sin grundläggande princip för utbildning, och eftersom alla marxistiska tankesätt logiskt leder till kommunism.

Nu beviset: punkt 2 säger att de vägar som socialdemokratin har beträdt är nästan helt felaktiga.

Hela den agitation som förs över hela landet har lett till en djup splittring inom vår nations befolkning. De ständigt upprepade förtalen mot arbetsgivare av alla slag, ja, av alla borgerliga yrken, som utsugare och blodsugare av den till synes oassisterade manuella arbetaren, har lett till en oberättigad bitterhet och till arbetets högmod, vilket idag med nödvändighet finner sitt uttryck i kravet på "proletariatets diktatur" (Kommunistiska manifestet). Det väsentliga kravet i Erfurtprogrammet – överföringen av produktionsmedlen från privat ägande till samhällets ägande och drift – har idag komprimerats till ropet på "socialisering".

Det är fullständigt klart för varje seriös politiker att en fullständig socialisering av vår ekonomiska ruin skulle innebära fullständig statsbankrutt. Men man vågar inte erkänna detta öppet och frivilligt för folket.

Inte socialisering utan desocialisering skulle behöva vara mottot nu. Således försöker man kompensera för varje socialiserings uppenbara misslyckande genom vanföreställda skatteprojekt och på denna väg att "expropriera expropriatörerna" för andra gången. Allt detta betyder inget annat än att överge hela den nationella ekonomin till fullständig förfall. Istället för tillväxt (en fördubbling av produktionen, som hela den socialistiska litteraturen för perioden efter revolutionen utlovade, är utesluten) har det raka motsatsen inträffat.

Det värsta vore emellertid om den nuvarande socialistiska regeringen tänkte på att ta emot stora utländska lån. Med det skulle inte bara vår ekonomiska nedgång vara beseglad, utan vi skulle dessutom helt och hållet överlämna oss till ränteslaveri under ententen, från vilket det inte skulle finnas någon återvändo.

Det grundläggande misslyckandet, det grundläggande felet, som hela denna felaktiga kedja av fördrag, krav och löften till folket har konstruerats på, är en helt felaktig inställning till industrikapital och lånekapital. Kommunistiska manifestet, Erfurtprogrammet, Marx,

Machine Translated by Google

Engels, Lasalle, Kautsky har inte insett den radikala skillnaden mellan industrikapital och lånekapital.

På denna punkt måste hela socialdemokratin lära sig om; detta grundläggande fel måste tydligt erkännas och öppet erkännas utan förbehåll. Men då måste man också obevekligt dra de enda möjliga slutsatserna. Dessa innebär emellertid ett radikalt avsägande av det meningslösa, därför att det är helt felaktigt, raseriet mot industrin, mot arbetsgivaren. *Arbetare och arbetsgivare hör ihop;* de har samma mål - arbete, produktion; ty utan produktion, utan arbete, kan det inte finnas något liv, ingen kultur, inget framåt och inget uppåt. De självklara och oundvikliga motsättningar som finns mellan människor, just för att de är människor, är mycket mindre viktiga än det stora gemensamma intresset mellan arbetsgivare och arbetstagare. Dessa motsättningar är och har varit lösbara med hjälp av löneavtal och branschorganisationer till båda sidors ömsesidiga belåtenhet.

Men låt oss inte fortsätta med dessa frågor som är triviala inom ramen för vår avhandling om de största politiska maktlinjerna, utan låt oss bara betona att arbetets kollektiva intresse är fullständigt i linje med vår nationella industri, med vårt folks nationella ekonomi.

Den som lär något annat och framställer motsättningarna mellan arbetsgivare och arbetstagare som viktigare, visar sig vara oansvarig just i förhållande till arbetarna; ty han lägger därmed yxan mot rötterna på det träd som ger näring och stödjer arbetaren.

Socialdemokratin har emellertid gjort det, och därmed har den ådragit sig evig skuld inför det tyska arbetet; därmed har den fört outsägligt lidande över vårt folk, eftersom den inte kan hålla alla sina löften, *eftersom den inte kan ge oss den ömsesidiga förståelsens frid, eftersom den inte kan skapa arbete åt oss, eftersom den till och med måste sätta upp en väpnad styrka mot oss, eftersom den inte kan klara sig utan statstjänsten, eftersom den måste kräva arbetsskyldighet, eftersom allmän lika och direkt rösträtt för män och kvinnor över 20 år inte hjälper någon att försörja sig, eftersom utan statens garanti för personlig och egendoms säkerhet måste kaotiska omständigheter uppstå, eftersom utan individens integration och underordning i samhället är ingen vitalitet för staten möjlig.*

Således går en djup, förtvivlad våg av besvikelse genom hela folket. Om individer fortfarande inte förstår det, fortsätter ministrar, parlamentsledamöter och folkets delegater att glatt ljuga för varandra att "revolutionens vinster" måste försvaras mot "reaktion": vad dessa två termer betyder, om något, skulle ingen uppriktig statsman kunna säga folket tydligt.

Revolutionens negativa handlingar, *avsättningen av en rad föråldrade dynastier, avsättningen av officerare, avskaffandet av adeln, upplösningen av armén,* kort sagt, den "stora rivningen", är verkligen ingen "vinst".

Och reaktion?! Den bortspolade, ruttna läran om gudomlig rätt har inte någonstans i hela folket tillräckligt moraliskt stöd för att resultera i någon kraftfull handling; borgarklassen, vad gäller den verkliga borgarklassen, är alldeles för feg, alldeles för moraliskt korrupt, för att samlas mot klassmedvetet arbete: därför är det inte nödvändigt för arbetarnas härskande klass att oroa sig för en dynastisk eller borgerlig reaktion.

Men folkets djupa besvikelse över revolutionens så kallade framsteg, med andra ord över bristen på någon verklig förbättring av folkets situation, det är den stora faran. Denna besvikelse leder till att stora massor strömmar bort allt längre åt vänster, där de löften som redan givits överträffas med råge.

Machine Translated by Google

I slutändan kan man inte längre ge löften som "allt åt alla människor". Det är ren galenskap, men varje idé, varje fenomen, varje aktivitet som tänjs och överdrivs till det yttersta blir till slut galenskap och övergår sedan i sin motsats. Så är det också med den kommunistiska idén att allt ska tillhöra alla, för detta tar slutligen slut och löses upp i att alla ... inte har någonting. Hunger, förtvivlan, elände, sjukdom och nöd har anlänt till Ryssland; människor har förlorat den sista resten av mod och glädje i livet.

Jag upprepar: det enorma grundläggande felet i den socialistiska idévärlden kan ytterst spåras tillbaka till oförmågan att inse den djupa väsentliga skillnaden mellan industrikapital och lånekapital. *Ränteslukande lånekapital är mänskligheten gissel.* Det är den eviga, ansträngningslösa och oändliga tillväxten av storlånekapital, inte det produktiva, varuproducerande, industriella arbetskapitalet, som leder till utsugning av folken.

Jag kan här inte avstå från att undersöka frågan om varför denna väsentliga skillnad inte har erkänts; om den verkligen inte har erkänts, eller om den kanske har fördunklats till förmån för storlånekapitalet; om ledarna och ledaren i kampen mot kapitalismen, om författarna till Kommunistiska manifestet, Erfurtprogrammet och de nuvarande ledarna alltid har gått fram med nödvändig samvetsgrannhet.

Det är det allvarligaste och mest fruktansvärda när man tvivlar på en annans absoluta allvar och fasta övertygelse; det verkar desto allvarligare ju mer noggrant man söker efter orsakerna och sambanden som rör livets händelser. Jag vill därför inte heller ge något svar alls på denna fråga, utan bara anspela på stora, dunkla samband genom att citera ett uttalande av Disraeli, den största engelske premiärministern, Lord Beaconsfield. Detta skriver han i sin roman Endymion:

"Ingen människa kommer att behandla rasprincipen likgiltigt. Den är historiens nyckel, och anledningen till att historia ofta är så förvirrad är att den har skrivits av män som var okunniga om denna princip och all den kunskap den innebär." [Baron Sergius till Endymion]

Borgerskapet.

Borgaren, för vilken vila framstår som hans borgerliga plikt, blir sannerligen störd av varje nytt revolutionärt krav, liksom alltid med varje ny idé. Det innebär oro för honom; ty kanske skulle han till och med behöva tänka något på det. All förändring är avskyvärd för honom; han vill ha sin vila, och ve den som åtrår sin penningpung. Nu vill man ju ha av honom hans räntebetalningar, hans inkomster från hyra på hus, räntorna från hans säkerställda obligationer, den ränta han uppbär på hypotekslån; kort sagt, vad som utgör hans vila, hans tillfredsställelse och hans lycka.

Ändå måste vi fråga oss vad medlemmarna i de klasser som äger lånekapital har att säga. De utgör, förutom den sanna borgarklassen… Borgarklassen är en människotyp, med vilken inget ytterligare kan initieras; borgarklassen är en gren på mänsklighetens träd som bör huggas av, ju förr desto bättre. Dessa är de självbelåtna, självbelåtna Babbitterna med sina beklagligt snäva horisonter, som inte kan visa någon entusiasm. De fördriver sina dagar i evig monotoni med kaffe, morgontidning, morgondrink, middagstidning, lunch, eftermiddagslur, kupongklippning, eftermiddagsdrink, vänner på puben och ibland biografen. I brist på förståelse för allt som rör världen, allt som ungdomen längtar efter, allt som plågar folket, staten och samhället, obekymrade över krig och seger, vegeterar och förfaller de, samtidigt arroganta och underdåniga – men borgarklassen är en så bred klass att den inte kan ignoreras.

Machine Translated by Google

Genom avskaffandet av ränteslaveriet förstörs således sparsamheten; människor hamnar på fattighuset.

Att avskaffandet av ränteslaveriet helt generellt kan ha sitt inflytande på sparsamhet måste bestämt förnekas. Sparsamhet har lika lite att göra med rådande ekonomiska uppfattningar som till exempel slöseri. Sparsamhet och slöseri är mänskliga egenskaper som antingen är närvarande eller inte, likgiltiga för om en tidsålder godkänner eller ogillar idén om ränta.

I övergångstider kan kanske en ökning eller minskning av sparsamhet främjas. I det givna fallet lutar jag dock mycket mer åt uppfattningen att en rationell, ekonomiskt sinnad person kommer att säga till sig själv följande: "Jag kan inte längre räkna med att leva enbart på min ränta i framtiden. Jag vill emellertid leva i äldre år och samtidigt lämna något efter mig till mina barn; därför måste jag nu spara mer." Avskaffandet av ränteslaveriet måste enligt min mening utöva denna effekt på majoriteten av människorna. När det gäller de äldre kommer de naturligtvis att hänvisas till offentligt stöd.

Även här måste jag återigen eftertryckligt betona att med tanke på den nuvarande belastningen av direkta skatter på egendom och belastningen av indirekta skatter på varje livsstil, återstår ingenting av de ljuvliga räntebetalningarna, förutom när det gäller den person för vilken – och det är verkligen något orättvist och som bör bekämpas – alla inkomster endast härrör från eviga räntebetalningar. Därför är en nedgång i sparsamhet förmodligen inte att befara.

Är (det avskyvärda) storkapitalet verkligen så fullständigt ofruktbart? Har det inte också skapat medel för storskaliga framsteg som bär frukter för mänskligheten större än vad räntan på lånekapital förstör?

Nej! Att frågan ställs bevisar bara att mammonistisk fraseologi har grumlat vår klara syn.

Storkapitalet har inte skapat medlen för storskaliga framsteg; snarare har storkapitalet vuxit fram ur arbete! Allt kapital är ackumulerat arbete. Storkapital är i sig improduktivt, eftersom vanliga pengar i sig själva är en fullständigt ofruktbar sak. Från sinne, arbete och tillgängliga eller redan utvecklade råvaror eller mineralresurser produceras värden och varor tillverkas – genom arbete och endast genom arbete.

För om man lägger så mycket pengar på den bördigaste jordbruksmarken, på den rikaste kolgruvan, så bär jordbruksmarken därför inte spannmål, och kolgruvan spottar inte ut kol av sig själv! Låt oss slutgiltigt bekräfta detta.

Om människor har uppfunnit pengar, är de följaktligen ganska användbara och förnuftiga; ty i alla
I en komplex ekonomi behöver man denna (universellt erkända) ”kupong för fullbordat arbete”. Men att en potential skulle finnas i dessa ”pengaimperier” att för evigt växa från sig själva till enormitet – och pengar gör det, om de kan bära ränta – det är det som kärnan i vår varelse gör uppror mot; det är det som upphöjer pengar långt över alla andra jordiska manifestationer; det är det som gör pengar till en avgud. Och allt detta är verkligen bara mänsklighetens mest enorma självbedrägeri!

Ingenting, ingenting alls, kan komma från enbart pengar. Bord, skåp, kläder, hus, verktyg, kort sagt allt omkring oss har något värde; i slutändan kan man fortfarande använda en trasig möbel som ved för att värma sig, men med en tjugomarkssedel kan man inte göra någonting;
Jag kan inte ens linda in en bit ost i den. Först efter att människor på ett förnuftigt sätt har kommit överens om underlättandet av utbyte av varor för konsumtion, att skriva kuponger för utfört arbete, först med det får papperslappen mening och syfte, och det är mycket rimligt att bonden får pengar från kolgruveföretaget för sin spannmål; alltså en

Machine Translated by Google

kupong för annat utfört arbete, t.ex. högafflar, porslin, plog och lie. Men med det borde pengarnas makt ta slut.

Således har mänsklighetens storskaliga framsteg inte gjorts genom pengar utan genom människorna själva, deras djärva anda, deras stolta djärvhet, deras kloka sinne, deras händers styrka, deras gemensamma, därför sociala, flitiga arbete. Så stolt och så tydligt måste vi se. Männen var grejen, sannerligen inte de ynkliga papperslapparna som människor uppfann för att förenkla handeln.

Vidare program

Även om avskaffandet av intresseslaveriet inte är det slutgiltiga målet för den nya statskonsten, är det verkligen den mest skarpsinniga handlingen, den enda handling som kan förena alla folk till ett sant folkförbund, mot mammonismens tyranni som omfattar alla folk. Men det är inte slutet.
Tvärtom måste avskaffandet av intresseslaveriet leda till ytterligare steg, eftersom det, som vi har sett, griper tag i det globala onda vid roten, och faktiskt vid huvudroten.

Först när det grundläggande kravet på avskaffande av ränteslaveriet är uppfyllt, är vägen för första gången någonsin banad för den sociala staten. Detta måste tydligt erkännas, och det måste genomföras trots alla mammonistiska makter. Ropet på socialisering [medan ränteslaveriet består] är inget annat än ett försök att åstadkomma bildandet av ett förtroende inom alla industrier och att skapa gigantiska konglomerat överallt, över vilka storlånekapitalet, trots alla förmögenhetsskatter, naturligtvis också kommer att ha det avgörande inflytandet igen i framtiden. En socialistisk stat på en mammonistisk grund är en absurditet och leder till sin natur till en kompromiss mellan socialdemokratin, som redan är starkt besmittad av mammonismen, och storkapitalet.

Vi kräver däremot ett radikalt förkastande av den mammonistiska staten och en återuppbyggnad av staten enligt socialismens sanna anda, där den rådande grundidén är skyldigheten att ge näring – där ett gammalt grundläggande krav från kommunismen kan finna sin rationella och nyttiga tillfredsställelse – i form av att varje medlem av folket ska få sin tilldelade rätt till hemlandets jord genom statens tilldelning av de viktigaste livsmedlen.

Vi kräver vidare, som ett skelett för den nya staten, en representation av folket genom folkrepresentanternas kammare, som ska väljas på den bredaste basisen, och bredvid den en permanent arbetarkammare, det centrala råd där nationens arbetare har en röst i proportion till sin fördelning efter yrke och ekonomisk klass.

Slutligen kräver vi högsta möjliga ansvarsskyldighet för statens ledning. Denna nya statskonstruktion på socialistisk-aristokratisk grund kommer att behandlas i ett ytterligare verk.
som snart kommer att utkomma från samma förlag. Förutsättningen för all denna konstruktion förblir dock avskaffandet av ränteslaveriet.

Min orubbliga övertygelse, ja mer, min kunskap får mig att tydligt inse att avskaffandet av intresseslaveriet inte bara är genomdrivbart utan kommer och måste tas upp överallt med obeskrivligt jubel. Ty kom ihåg: i motsats till alla andra idéer och rörelser och strävanden, hur välmenande de än är, som syftar till att förbättra mänskligheten, vill mitt förslag inte försöka förbättra den mänskliga naturen; snarare riktar det sig mot ett giftigt ämne, mot ett fenomen som konstfullt – nej, djävulskt – uppfanns, helt i strid med människans djupaste känsla, för att göra mänskligheten sjuk, för att snärja mänskligheten i materialismen, för att beröva den det bästa den har, själen. Hand i hand bredvid den

Machine Translated by Google

går penningmakternas fruktansvärda, obarmhärtiga tyranni, för vilka människorna bara är ränteslavar, existerar bara för att arbeta för utdelningen, för räntan.

Djupt oroade inser vi den fruktansvärda klarheten och sanningen i de gamla bibliska ordspråken, enligt vilka judarnas gud Jahve lovar sitt utvalda folk: ”Jag vill ge dig att äga alla världens skatter; vid dina fötter skall alla jordens folk ligga och du skall härska över dem.”

Denna globala fråga ligger nu framför er alla. Globala frågor löses inte med en handviftning, men idén är klar som dagen. Och dådet måste flitigt spridas; vi måste tydligt förstå att vi står inför den mest formidabla fienden, de världsomfattande penningmakterna. All makt på den andra sidan, på vår sida endast rättvisa, den eviga rättvisan i produktivt arbete.

Räck ut era händer mot mig, arbetande människor i alla länder, förena er!

Machine Translated by Google

Den tyska staten på nationell nivå

Socialistiska stiftelsen

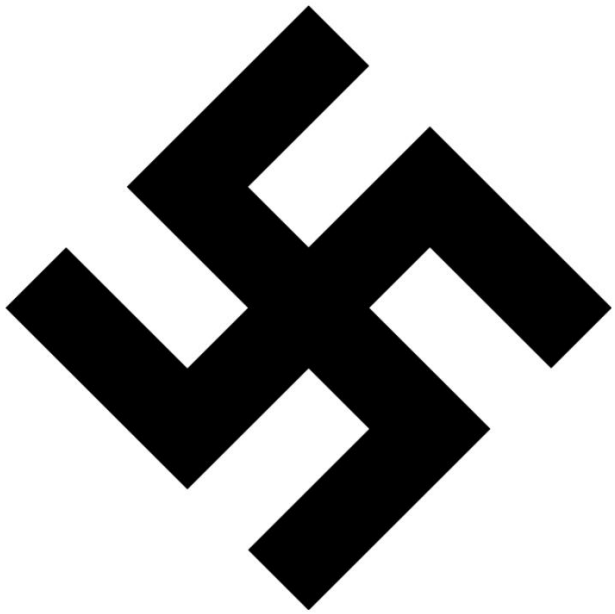

Machine Translated by Google

Förord

av
Adolf Hitler

Varje stor idé behöver två saker, viljan till makt och tydliga mål. Viljan till makt, till befrielse, ligger glödande och stark i våra hjärtan. Gottfried Feder har i sin bok *Den tyska staten på nationalsocialistisk grund* presenterat våra mål klart och enkelt och på ett sätt som är begripligt för alla. I den har miljoners hopp och längtan funnit form och ett kraftfullt uttryck. Vår rörelses litteratur har i den fått sin katekes.

München, 8 november 1923

Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Förord
till den femte upplagan

Här finns mitt verk, * *Den tyska staten på nationell och socialistisk grund*,* inom ramen för serien *Nationalsocialistiska biblioteket*. Texten har i huvudsak och i princip förblivit oförändrad, men de avsnitt som hänvisade till omständigheterna vid den tid då detta verk publicerades (1923) och lånade exempel därifrån har tagits bort och förklaringarna till den judiska frågan har förkortats, eftersom ett särskilt verk kommer att ägnas åt den senare.

Den nya utgåvan bör särskilt visa att ingenting alls ändrades i grundprogrammet.

Murnau, oktober 1931

Gottfried Feder

Machine Translated by Google

"Saliga är de människor som har en stark nöd"
påtvingar en hög politisk idé som,
att vara stor och enkel,
tvingar alla andra idéer i tiden i sin tjänst.

Heinrich von Treitschke

Machine Translated by Google

Introduktion
till den första upplagan

Vi blickar in i framtiden fulla av starkt hopp och längtan. Tyskland kommer att leva, Tyskland kan inte gå under. Tyskland skakas som av en ny tids överväldigande födslovåndor. Självskuldens hemska bojor, liksom de utländska plågoandarna, kommer att falla av och skakas av med en kraftfull axelryckning, och Tyskland kommer att marschera i spetsen för nationerna.

Om inte så mycket lidande och nöd vore förknippat med kollapsen och undergången, skulle vi med en viss känsla av lycka kunna delta i skapelsen av en ny tidsålder. Om vi kastar våra blickar på dagens förfall, på nutidens förvirring, ser vi överallt en kraftfull vilja, ett seriöst arbete, en inspirerad intuition. Den tyska själen lyfter sina vingar till en ny hög flykt.

Uppgifterna idag är mäktiga, större och svårare än någonsin i tyskarnas så smärtsamma historia.

Så det är nödvändigt att lösa den dubbla uppgiften – inte bara att "återuppbygga" staten och ekonomin – utan att ge dem en ny form. Och en ny form därigenom också för vårt folks kulturella och intellektuella liv.

Den gamla tyska längtan efter ett enat Tyskland måste äntligen bli verklighet, en ny ekonomisk lag kommer att uppstå och sopa bort den mardrömslika formen av räntekapitalistisk ekonomi.

Så omfattande och överväldigande är de uppgifter som väntar oss. Allvarlig och förmanande står det förflutnas anda bakom oss; fylld av vördnad inför det som historiskt sett har hänt, på den solida grunden av den bästa tyska traditionen, baserad på den tidigaste ariska visdomen, måste folket och staten, ekonomin och kulturen skapas på nytt.

Här måste arbetarna vara medvetna om sitt enorma ansvar, de bärs faktiskt av hela nationens hopp – mot frihet!

Men den nationalsocialistiska idén är mycket mer än bara en återgång eller en omväg till gamla uråldriga seder, den bryter den marxistiska stats- och ekonomiska formens kedjor, den, som den första och mest beslutsamma idén, utkämpar medvetet den hårdaste kampen mot de mammonistiska makterna, mot den alljudiska imperialismens världsomfattande makt, mot girighetens, självviskhetens och likgiltighetens anda.

Denna universella och stora tyska frihetsrörelse finner sin mest kraftfulla, viljestark och målmedvetna förkämpe i Nationalsocialistiska Tyska Arbetarpartiet. Partiet har skisserat sina mål i ett kort program som på ett koncist sätt sammanfattar rörelsens grundläggande krav i 25 punkter. Alfred Rosenberg, chefredaktör för Nationalist Observer13, det polemiska organet för den nationalsocialistiska rörelsen i Stortyskland, har på ett tackvärt sätt förklarat programpunkterna individuellt i ett kort verk14 .

13Volkischer Beobachter köptes 1920 av NSDAP som partiorgan och redigerades av Dietrich Eckart.
fram till sin död 1923, då den leddes av Alfred Rosenberg.

14Rosenberg publicerade först sin Wesen, Grundsdtze und Ziele der Nationatsozialistischen Deutschen Arbeiterpartei. Das Programm der Bewegung 1923.

Machine Translated by Google

På grundval av detta arbete är det åtminstone möjligt att säga till vänner och fiender vad det nationalsocialistiska tyska arbetarpartiet vill. Å andra sidan saknas det i nationalsocialismens litteratur ett heltäckande verk som skulle redogöra för de politiska och ekonomiska idéer från vilka nationalsocialismen utgår, vilka vägar den avser att skapa i fråga om nationell politik för att nå sitt slutgiltiga mål, det nationalsocialistiska tyska statsmålet, arbets- och prestationsläget. Föreliggande arbete avser att uppfylla denna uppgift.

Vi måste därför belysa nationalsocialismens utgångspunkt, väg och mål, vi ska visa var den tyska nationalsocialistiska staten väsentligt kommer att skilja sig från den befintliga staten, vilka områden som i huvudsak kommer att förbli orörda, på vilka områden det kommer att ske väsentliga reformer, och var i huvudsak nya vägar måste slås in.

Vi måste söka och uppenbara nya vägar för det offentliga livet, särskilt för den nationella finanspolitiken, för behandlingen av rasfrågan och de frågor som är förknippade med den. Vi måste vidare i grunden ta itu med fientliga invändningar, förvrängningar och lögner som redan har blivit högljudda.

Den uppgift vi har ställt oss är oerhört stor och ändå bara en liten del av hela omfattningen av Tysklands förnyelse.

All ansträngning skulle vara förgäves om en beslutsamhet in i döden och en ohämmad vilja

Ledaren arbetade inte för idéernas effektivitet.

Den starkaste vilja skulle vara förspilld i onödan om vi inte orubbligt bar i våra hjärtan en klar bild av hur denna tyska stat – Tyskland, våra fäders och barns land – borde se ut *i enlighet med vår vilja – efter vår seger!*

Machine Translated by Google

1. Grunderna

De moraliska grunderna

Grunden för nationalsocialistisk statskonst är fullständigt ansvar gentemot folket och gentemot sig själv.

"Allmänintresset före egenintresset" är nationalsocialismens första lag.

Det kan verka märkligt att en sådan princip måste vara allmänt etablerad för en stat, för vi känner från historien igen perioder då helhetens välfärd var i härskarna som grunden för deras statsledning. Om det idag är nödvändigt att sätta denna princip före alla andra överväganden, är detta bara ett uttryck för det faktum att de nuvarande offentliga förhållandena är allt annat än ett uttryck för denna enda riktiga politiska känsla. Vi ser lika mycket i denna första princip hur intimt moral och ekonomi är sammankopplade.

Allmänintresset framför egenintresset är först och främst ett moraliskt krav. Men det uttrycker samtidigt med utmärkt språklig tydlighet den hierarkiska ordningen mellan helhetens välfärd och individens berättigade strävan efter personligt förvärv och egendom. Denna nationalsocialistiska princip utesluter därför inte på något sätt privat egendom. Tvärtom: Nationalsocialismen erkänner helt och hållet egendomens betydelse. Den vet att personlig egendom och rätten att fritt förfoga över ett förvärv är grunden för all ekonomi och, utöver det, för varje högre kultur; men nationalsocialismen har likaledes erkänt att det för erkännandet av privat egendom är nödvändigt att dra helt bestämda gränser, det vill säga där egendom blir ett rent maktinstrument och tillämpas på ett exploaterande sätt mot helhetens välfärd.

Det finns kanske knappast en enda seriöst tänkande person som skulle vilja motsäga denna första princip i denna allmänna form. Svårigheten ligger i den rätta bedömningen av allmänna intressen mot den enskilda privatpersonens. Trots det otvivelaktigt existerande
Även om det råder enighet om att allmänintresset måste gå före privatintresset, har det anmärkningsvärt nog, enligt de juridiska idéer som gäller bland oss, just vad gäller formen för egendomsanvändning, inte funnits någon moralisk begränsning utöver den kriminella. Det är förvisso förbjudet att agera med våld mot sin nästa (utpressning - mord -

dråp - svek och olaglig berikande, etc.), men det har aldrig och ingenstans varit förbjudet att samla omätlig rikedom och att använda de ofta ganska tvivelaktiga bank- och börstekniska medlen däri. Vidare ger lagen varje borgenär rätt att hänsynslöst beröva en försumlig gäldenär hans hem och ägodelar när ogynnsamma förhållanden -

sjukdom, död, missbildningar, dåliga skördar och hungersnöd – gör det omöjligt att uppfylla ådragna förpliktelser. Varje erfaren domare kan återge otaliga fall där vår stränga lag har förstört ekonomiska existenser i fall där varje sund rättvisekänsla har revolterat mot att tillfälligt utlämna en hårt arbetande, flitig man som emellertid har varit hemsökt av otur till borgenärens brutala tryck och grepp.

Det gränslösa erkännandet av den personliga rätten till korrekta och juridiska anspråk i allmänhet måste logiskt sett leda till att allmänintresset skadas genom det självviska utnyttjandet av denna i grunden inverterade antisociala rättsidé i motsats till vår statliga princip "Allmänintresset före egenintresset".

Machine Translated by Google

I motsats till den felaktiga grundformulering som råder bland oss, den kapitalistiska, står den andra extremen, den marxistiska idén om staten och ekonomin. Grundtanken i denna ekonomiska form är förnekandet av privat egendom. Den marxistiska doktrinen går så långt som att förklara egendom direkt som "stöld" (Proudhon)15. Den kräver, i den utländska jargong som är så oklar särskilt för tyska proletärer, "expropriering av expropriatörerna"16 - med andra ord, berövande av egendom! Denna stats-, folk-, kultur- och ekonomiförstörande doktrin har funnit sin extrema men logiska förverkligande i den ryska bolsjevismen. I sin ekonomiska aspekt kan denna extrem sammanfattas i meningen:

"Allt tillhör alla".

Vi har här att göra med en avpersonalisering av egendom, med en överföring av all egendom till helhetens anonyma egendom.

Den extrema obegränsade äganderätten som fortfarande råder bland oss har å andra sidan redan lett oss till det sista steget före guden Mammons tempel, på vars dörr står med gyllene bokstäver: "Allt tillhör den Ende". Även denna skrämmande ekonomiska form måste lika mycket leda till en avpersonalisering av egendomen - bara på ett annat sätt - i det att slutligen hela den arbetande mänskligheten här pressas in i ett fruktansvärt skuldslaveri under en anonym finansmakt.

I skarp kontrast till de just beskrivna ekonomiska extremerna inom marxistisk socialism och högkapitalistisk mammonism hos de västerländska demokraterna, kräver nationalsocialismens ekonomiska ideal förverkligandet av principen "Var och en sin".

Just i denna princip är moral och ekonomi återigen mycket intimt sammankopplade. Att moraliska principer avlägsnas från handelslivet är verkligen så karakteristiskt för dagens ekonomi, där just den överlägsna makten av större ägande, större slughet, konsten att undvika statlig auktoritet även i de mest riskfyllda affärer, får balansen att tippa. En blick på de tusentals mestadels mörka existenser som bedriver sitt olycka i alla storstäder, som förfogar över fantastiska summor, en blick på de många rättegångar som kommer till rättegång trots allt motstånd från deltagarna, visar oss hur fruktansvärt depraverad dagens kommersiella moral är. Låt oss i kontrast till detta betrakta det fruktansvärda eländet i medelklassens och de gifta arbetande människornas kretsar som inte längre kan betala för mjölk och bröd till sina spädbarn och växande barn, låt oss vara tydliga med att i allmänhet i många, många fall med hedervärt arbete knappast kan de grundläggande livsnödvändigheterna förtjänas, särskilt...

när det finns barn att ta hand om och uppfostra. De intellektuella och fria yrkenas nöd överstiger all måttstock; konstnärer av allra högsta rang, särskilt när deras inriktning inte motsvarar den judiska smakinriktning som styr idag, utlämnas blankt till hunger; genuina tyska dikter kan inte uppnå några offentliga framträdanden. Men helt obeskrivlig är nöden för dem som, genom statens misskötsel i fråga om finanspolitik, har blivit lurade på sina besparingar, småkapitalspensionärerna och pensionärerna, krigsinvaliderna, de som tvingats till välgörenhetshjälp, såväl som alla dem som har förlitat sig på säkerheten i offentliga obligationer såväl som på stabiliteten i vår nationella valuta och markens guldtäckning. Ett sådant tillstånd är en nedbrytning av ekonomin - anarki. Flit återbetalas med otillräcklig ersättning, lathet belönas, hederlig handel lider nöd, ohälsosam handel, mellanhandel, profitörer blomstrar bäst av allt. Ju mer överlägsen en produktion är i kulturella avseenden, desto sämre är den ersättning som kan erhållas. Förtroende återbetalas med

15 Pierre Joseph Proudhon (1809-1865) förklarade i sitt verk från 1840 Qu 'est-ce que la proriete? att "la propriete c'est le vol.

16 Denna fras, lånad från franskans 'Texpropriation des expropriates', används av Marx i Das Kapital, I, kap. 24: "Den sista timmen av privat egendomsstrejker, expropriatörerna exproprieras".

Machine Translated by Google

svek, och faktiskt av staten, som borde vara beskyddare av lag och rättvisa, den allmänna moralens ombud.

Vi behöver inte alls längre peka på korruptionen i det offentliga livet, judaiseringen och utarmningen av pressen och det miserabelt maktlösa och ovärdiga ledarskapet i vår utrikespolitik för att visa på den extrema förnedringen av vårt offentliga liv och vår ekonomiska moral.

Mot denna materialistiska utarmning och kontaminering av det offentliga livet ställer den nationalsocialistiska idén om staten den väl beprövade principen om stat och ekonomi: *"Var och en sitt* ", men framför allt *"Allmänintresset före egenintresset".* Genom att upphöja denna princip till den nationalsocialistiska statens vägledande princip binder sig nationalsocialismen till de bästa och mest ärorika perioderna i den tyska historien.

"Suum cuique"17 var redan den ekonomiska principen under den sunda tyska tidiga medeltiden, men särskilt under en lång period säkerställdes det genom gillens ordning att var och en fick sin egen. Arbetsgemensamheten mellan mästare och lärling för åtminstone ett halvt eller en tredjedels penny säkerställde arbetaren hans inkomst, bättre arbete och prestationer fick sitt erkännande och sin belöning och, i fall av enastående prestationer, berömmelse och rika inkomster.

"Suum cuique" pryder även den högsta preussiska orden, Svarta Örnorden, dock här i den speciella bemärkelsen att dess krona tillkommer särskild förtjänst. Just denna tolkning motsvarar alldeles särskilt nationalsocialismen – inte så mycket för att det här handlar om hovliga utsmyckningar eller ensidigt hedrande av militärtjänst, utan för att det moraliska innehållet i den belönade pliktuppfyllelsen gentemot stat och folk finner sitt uttryck däri, en pliktuppfyllelse som sker osjälviskt utan avsikt och utan föregående hänsyn till klirrande löner, med en förflyttning av personliga intressen i bakgrunden, född ur en inre tvingande känsla av ansvar gentemot stat och folk.

Vi nationalsocialister utvidgar denna princip även i den andra riktningen, vi lägger till den tyska medeltidens "var och en sitt" och Friedrichs stats idé om "att förtjäna sin krona", med största betoning: *"Åt brottslingen sitt straff!".* Åt var och en sitt, att förtjäna sin krona, åt varje ordnat och hedervärt arbete dess adekvat lön, åt varje särskild prestation dess högre ersättning, åt varje fattig person och varje person som oskyldigt har hamnat i nöd tillräcklig hjälp från offentliga medel, men lika mycket åt alla dem som handlar mot den allmänna moralen och den ekonomiska respektabiliteten - det förtjänta straffet.

Vi betonar dock att det inte på något sätt ligger inom ramen för den nationalsocialistiska statens plikt att övervaka statsmedborgaren individuellt i ekonomiska frågor, att ekonomin blomstrar bäst fri från byråkratiskt handledning. Vi vet också att en minskning av risken för varje enskild statsmedborgare genom staten - snarare i den mening som Naumanns "riskfria människa", det vill säga en människa vars grundläggande existens staten borde sörja för - skulle uppnå raka motsatsen till vad Naumann förväntade sig av den.18 *Statens plikt måste begränsas till att skapa förutsättningar för en ekonomi som håller sig själv.*

---

17 Till var och en sin egen

18 Friedrich Naumann (1860-1919) var en protestantisk teolog och liberal politiker som grundade [Deutsche Demokratische Partei] år 1896 och propagerade en form av socialliberalism genom sin tidskrift Die Hilfe. Efter första världskriget blev Naumann den första ordföranden för Deutsche Demokratische Partei (DDP).

Machine Translated by Google

så fria som möjligt från de fruktansvärda ockerfenomen som vi känner till i den nuvarande räntekapitalistiska staten.

Statens välfärd måste därför återigen bli den högsta lagen, statens effektivitet måste sätta principen "Allmänintresse före egenintresse" före alla andra hänsyn.

Nu gör denna princip emellertid det nödvändigt bland statsmännen, statsanställda och de som innehar framstående positioner i det offentliga livet, en egenskap som idag nästan helt har försvunnit från regeringen och det offentliga livet – ansvar.

Hela vårt offentliga liv står idag direkt under ansvarslöshetens tecken. Delegaterna är inte ansvariga för – man säger ”immuna mot” – vad de gör och talar i parlamentet.
En desperat term när man kommer ihåg att uttrycket är hämtat från medicinen där det sägs att en kropp redan är så mättad med gifter att nyligen tillförda gifter skadar kroppen mycket mindre eller inte alls, medan en frisk kropp skulle dö av dem. Fraktionerna är inte ansvariga för majoritetens beslut, ministrarna är inte ansvariga för att utföra sina ämbeten eftersom de bara är funktionärer inom de partier som deltar just i regeringsbildningen. Om något går fel drabbas folket visserligen av de värsta skadorna, men den så kallade ansvariga ministern ersätts bara av en annan lika oansvarig partifunktionär. Verkligt ansvar nämns inte.

Redan i kungarnas gudomliga rättighetstid var vädjan till den Allsmäktige tyvärr alltför ofta en helt speciell form av de härskande herrarnas oansvarighet - (sällsynta undantag för vilka ansvaret gentemot sin gud var synonymt med deras känsla av ansvar gentemot sitt folk erkänns uttryckligen). I allmänhet var dock denna kära gud alltid, i slutändan, bara en bekväm skyddande sköld bakom vilken den härskande klassens och dess representanters mest otroliga oansvarighet gentemot folkets faktiska livsnödvändigheter kunde dölja sig på trappstegen för tjänstemannen som endast var ansvarig inför sin överordnade, för ministern som endast var ansvarig inför sin kung och för härskaren som endast var ansvarig inför sin gud.

Nationalsocialismen måste radikalt utplåna denna statligt sanktionerade oansvarighet.

'Högsta ansvar' kommer att stå med järnbokstäver över ingångsporten till den nationalsocialistiska staten. Den som har äran att inta en ledande position för ett stort folks intressen kan inte nog påminnas om sitt ansvar. Faktum är att bara han kan vara en ledare som bär denna djupaste känsla av ansvar i sitt bröst. För alla statsanställda och för dem som står i det offentliga livet ska detta ansvar särskilt föreskrivas och även utföras med skoningslös stränghet. Endast på detta sätt kan en återhämtning faktiskt framtvingas, så att säga.
Endast på detta sätt kan det mest värdefulla återupplivas och växa, vilket kan göra det möjligt för ledaren och folket att återigen bli en verklig nationell och historisk gemenskap – förtroendet. Och ur förtroendet kan då den tro återigen växa, vilket, under ledarens ansvar, kommer att leda till en återhämtning och förnyelse av Tyskland, ett återuppvaknande av den tyska själen, i ett nationalistiskt tillstånd av arbete och prestation där var och en kommer att finna sin egen.

Machine Translated by Google

De ekonomiska grunderna

I en sund ekonomisk kropp kan moral och nationalekonomi inte separeras.
Annars lider ekonomin på det svåraste sätt, särskilt när det gäller den mest hedervärda uppgiften i varje ekonomi – *att uppfylla efterfrågan.* Utan förtroende för handeln, utan flit, utan tjänstemännens och arbetarnas lojalitet kan inget arbete blomstra.
Effektivitet, rättvisa, entreprenörsanda, energi och ömsesidigt förtroende mellan alla som deltar i en ekonomisk uppgift är de oundgängliga förutsättningarna för varje ekonomis välstånd. Allt detta behöver bara sägas för att erkännas i sin exceptionella betydelse.
Alla som har varit tvungna att vara ekonomiskt aktiva i nutid och nära förfluten vet i vilken utsträckning dessa fina saker saknas idag. Och vem lider slutligen av skadorna av marxismens frälsningsläror och dess operativa metoder, strejker, sabotage och försumligt och slarvigt arbete? – Men i slutändan är det bara befolkningen själv som, genom sådana stats- och folkupplösande läror, förlorat all känsla av gemenskap och ser sitt viktigaste arbete i klasskampen. Därför måste också de klagomål riktas till denna håll som särskilt genljuder från de nationalistiska lägren att vi inte längre är ett folk, att vi först borde bli ett folk igen om vi vill återerövra vår förlorade maktposition och internationella ställning.

Dessa klagomål är berättigade, men med klagomål kommer man inte framåt. Marxismen tvekade inte att förverkliga sitt ekonomiska och politiska ideal när den hade makten att göra det, den skyggade inte för brutalt förtryck av dissidenter: i Ryssland tystade den sina fiender för alltid genom att slakta hela den borgerliga intelligentsian, bland oss genom lagarna till republikens skydd.19 Förvärvet av politisk makt är uppenbarligen förutsättningen för varje ekonomisk eller nationell politisk reform. Det vet vi lika väl som kommunisterna och socialdemokraterna, men vi vill ha politisk makt inte för dess egen skull, inte för att utnyttja den förvärvade maktpositionen mot en viss klass utan för att skapa förutsättningar för en ekonomisk fred mellan de nationella kamraterna som är sammanbundna till en arbetsgemenskap. *Uppfyllandet av efterfrågan20* är den nationella ekonomins uppgift – inte lönsamheten, som idag nästan enbart är avgörande för varuproduktionen. Med denna grundläggande inställning hos nationalsocialismen träder vi i definitiv motsättning till den kapitalistiska statens grundläggande ekonomiska idéer. Inte det som var nödvändigt producerades från första början utan det som var lönsamt. Allt som inte lovade att ge tillräckliga räntor och utdelningar togs från början inte upp. Som ett särskilt tydligt exempel på den lönsamhetsvansinnighet som råder inom den kapitalistiska ekonomin kan nämnas att bostadsbyggandet, trots det fruktansvärda bostadsbehovet – alltså trots det mest akuta behovet – helt enkelt inte genomförs eftersom det inte är lönsamt! Att bostadsbyggandet, sett på ett nationellt politiskt sätt i högre mening, verkligen skulle vara lönsamt kräver ingen ytterligare förklaring här utan framgår direkt av vad som sagts särskilt beträffande statens sociala uppgifter. Vidare, om folket hungrar och fryser, så ser en kapitalistisk ekonomi som är inriktad på vinst inte på något sätt sin plikt att tillgodose detta behov genom produktion av billiga och bra skor, kläder och underkläder etc., ty med befolkningens minskade köpförmåga är detta inte "lönsamt". Å andra sidan är lyxindustrin på alla områden i full gång, ty aldrig tidigare har rikedom förvärvats så lätt.

[19] Efterkrigstidens Tyskland har en liknande lag, den federala lagen till skydd av konstitutionen. (Bundesverfassungsschutzgesetz), som antogs 1950.

[20] Med uppfyllande av efterfrågan förstås tillfredsställelsen, genom överkomliga priser, av livsnödvändigheterna för helheten av alla som är sammanbundna till en nationell gemenskap.

Machine Translated by Google

ivriga att omge sig med ren lyx som idag. Men den kapitalistiska idén om lönsamhet blir faktiskt ekonomiskt nonsens i de grenar av vår ekonomi som idag styr allt, i bank- och börsväsendet. Det faktum att bankerna har en härskande ställning bevisar på det mest slående den kapitalistiska idéns ekonomiska meningslöshet. Med bankernas och börsernas "produktioner" har ännu aldrig ett barn blivit matat, ännu aldrig en frysande person blivit klädd, i allmänhet har aldrig ens det minsta livsnödvändiga behov tillgodoses. Detta uttalande är inte alls en demagogisk fras, det inkluderar inte ens att institutionerna för monetära transaktioner är överflödiga, det visar bara med all tydlighet vilken enorm skillnad det finns mellan en verkligt nationell ekonomisk uppfyllelse av efterfrågan, såsom nationalsocialistiska önskemål, och en helt privatkapitalistiskt inriktad vinstbaserad ekonomi.

Även den nationalsocialistiska staten kommer att ha sina banker och andra finansinstitut, men de kommer inte längre att vara den nationella ekonomins härskare utan deras tjänare, pengar kommer inte längre att vara statens och folkets herre utan endast det nödvändiga hjälpmedlet för varuutbyte.
Vi vet exakt att denna kamp mot bank- och börskapitalet kommer att innebära den svåraste striden för den nationalsocialistiska rörelsen, eftersom den största maktöverskottet som världen någonsin burit idag är koncentrerat till bank- och börskapitalet.
Här är det en kamp på liv och död om makten, detta vet motståndaren bättre än de flesta av våra vänner och anhängare. Denna kamp kommer att bli så mycket svårare i och med att hela delar av befolkningen fortfarande är fångade i lönsamhetsvansinnet.

En grundläggande fråga som här återigen bör besvaras med all klarhet är frågan hur nationalsocialismen i grunden står i förhållande till egendom. Ur de grundläggande observationerna i det första kapitlet och särskilt från den grundläggande motsättningen som där beskrivs till den marxistiska socialismen följer med naturliga konsekvenser för nationalsocialismen det *grundläggande erkännandet av egendom.* Detta erkännande av privat egendom är alltför djupt förankrat i det ariska livet. Det kreativa sinnet som känner igen miljön, som betraktar miljön för att skapa och forma dess värld ur den, den kreativa människan som vrider dess frukter ur jorden genom hårt arbete, som slår sig ner, bygger sig hem och städer, som, efter att ha blivit etablerad och rotad i kretsen av sina släktingar, sina raskamrater, människan som sedan fortsätter på en sådan infrastruktur rotad i jorden till högre kultur och skapar sig sin – världen – i en högre intellektuell mening, inom filosofins, poesins, musikens, konstens och skulpturens områden – denna människa kan sannerligen inte uppfatta det annorlunda än att hans hands verk, som har fötts ur hans egna, också är hans egendom. Ur denna kunskap om den skapande människan uppstår direkt respekten för andras egendom, och lagen uppstår.

I fundamental och oförsonlig motsättning till det kreativa sinnet står det giriga, tjuviga sinnet hos andra människor med en annan inställning, som aldrig känt skapelsens andedräkt, som rastlöst rör sig från plats till plats, som aldrig kunde slå rot någonstans, som inte reste sig expansivt och ur jorden, i en lång utveckling till allt högre kultur, utan med sitt rastlöst rörliga sinne och med sina pengar, flyttade från land till land, när de hade "betat" de enskilda städerna eller landområdena. Även på de kreativa nationernas fält stod juden i huvudsak ganska långt borta från de faktiska produktionerna, vi känner inte juden som bonde, inte som hantverkare, inte som ingenjörer eller byggmästare, inte som fabriks- och lönearbetare, och sant kreativt geni är främmande för honom även inom de sköna konsterna och inom vetenskaperna. Det rörliga sinnet börjar sin karakteristiska aktivitet endast där ett verk har skapats av en kreativ hand, ett föremål har producerats, där vet det giriga sinnet att skaffa dessa varor för...

Machine Translated by Google

sig själv och för att förflytta dem till sin ekonomiska fördel. Inte för att tillgodose den nationella ekonomiska efterfrågan utan för att skapa så hög vinst som möjligt för sig själv från denna trafik från produktion till konsumtion, satte den sig upp mellan producent och konsument – handlaren uppstod. Idag har handlaren och penningväxlaren blivit styrelse och bankherre. Hela världens ekonomi har vänts upp och ner på det mest meningslösa sätt. Det smarta, uppfinningsrika, djärva, kreativa och produktiva sinnet styr inte längre; det krokiga sinnet, oförmöget att skapa något eget, exploaterande och giriga, styr. Pengar styr över arbete och blod.

Judens rörliga sinne har kunnat göra allting rörligt, till och med jorden genom inteckningar, de största etablerade industrierna genom anonymisering och genom aktiebolag, och genom statsobligationsekonomin har det internationella kapitalet till och med separerat regeringarna från sina folk. Idag är regeringarna alla beroende av stort lånekapital och i förhållande till sina folk är de bara ränteindrivare för sina anonyma herrar på Wall Street, i London och Paris.

Dessa korta observationer har visat oss den djupaste hemligheten bakom den oförsonliga motsättningen mellan skapande folk och den girige juden. "Ariern skapar, juden roffar sig världen."

Här kan det kortfattat tilläggas att det finns en mycket fin skillnad mellan egendom och besittning. Besittning behöver inte alls nödvändigtvis vara egendom, besittning kan inte vara självskapad. När det gäller besittning ifrågasätts inte besittningens ursprung. Juden har tagit besittning av de ariska folkens egendom och styr nu skaparna genom sin finansiella makt. Denna abstrakta form av egendom i form av rättsliga anspråk, obligationer, inteckningar etc. har gjort hela världen idag *underkastad kapitalet genom ränta.* Den räntekapitalistiska ekonomiska formen känner i allmänhet inga gränser för besittning, den låter hela nationer med allt sitt arbete bli underkastade ränta till en handfull bank- och börsmagnater.

Mot denna inte lite skrämmande intressekapitalistiska rövarekonomi sätter nationalsocialismen *begränsningen för äganderätten.* Principen för denna begränsning ligger i meningen: "Allmänintresset före egenintresset". Att denna gräns för äganderätten dessutom kan höjas mycket högt framgår av det faktum att nationalsocialismen inte på något sätt kommer att avvisa ens de största industriella verken, så länge de förblir i skaparnas privata ägo (vi tänker på Krupp, Mannesmann, Thyssen, etc.), som motsägande av helhetens intressen, särskilt när ägarna av dessa stora verk har känsla för och förståelse för sociala frågor och kan hitta de rätta gränserna mellan lämplig egenvinst från produktionen, en adekvat prissättning för försäljningen och uppfyllandet av den nationella ekonomins efterfrågan, och en motsvarande och värdig form av arbetskraftens deltagande i verkens intäkter.

Här kommer vi till korta grundläggande observationer om produktionens externa former.
Den kraftigt växande tyska ekonomin före kriget kännetecknades av en mycket lyckosam blandning av stora, medelstora och små företag. Nu ligger det i allmänhet i tendensen till storföretagande en fara för den nationella ekonomin i den mån det är nästa steg ovanför storföretagen, som inte längre tjänar tillfredsställelsen av efterfrågan utan de höga kapitalistiska intressena av marknadens dominans och prisernas diktatur. Ändå medges det tydligt att vissa industrier endast kan fungera som storföretag. Detta gäller de industrigrenar som vi i allmänhet betecknar som tunga industrier. Utan att vilja gå in på detaljer vid denna tidpunkt kan det i princip konstateras att den nationalsocialistiska staten inte har någon anledning att sträva efter grundläggande förändringar i dessa yttre former av ekonomin. Nationalsocialismen avvisar alla slags "socialisering eller nationalisering" i marxistisk mening. Vårt ekonomiska ideal kräver så stor en...

Machine Translated by Google

antal ekonomiskt fria existenser just inom medelstora och små företag. Vi vet att endast de fria och oberoende människor som fritt kan förfoga över sitt arbete och sin arbetsinkomst är fyllda med en allvarlig känsla av ansvar för sitt arbete, att endast på denna mark uppstår mäktiga personligheter och att endast på *frihetens och ansvarets* mark blomstrar den känsla av gemenskap som förenar dem som genom gemensamt arbete är bundna till en livs- och ödesgemenskap och därigenom gör dem till en fri, självmedveten nation.

Endast på en sådan mark kan individens välfärd förenas med helhetens välfärd.

På gränserna mellan staten och ekonomin

Manchesterismen21 och statssocialismen är motpoler när det gäller att fastställa de gränser som staten måste iaktta i sitt ingripande i ekonomin. Den första doktrinen kräver så mycket frihet som möjligt från varje statligt förmynderskap, den skulle helst se staten förpassad till rollen som nattvakt. Statssocialismen anser att de flesta företag bäst drivs och administreras av staten själv. De mest extrema formerna av socialisering eller nationalisering, vilket är den ryska termen för allas drift av företagen, har visat för alla som har observerat de socialistiska experimenten opartiskt, med avgörande klarhet, att sådana kommunistiska produktionsformer i längden är ogenomförbara.

Den som har följt våra förklaringar av ekonomins grundvalar kommer utan svårighet att inse de inre orsakerna till detta fenomen. Å ena sidan måste undertryckandet av det entreprenöriella initiativet, avsaknaden av vinstmotiv, undanröjandet av konkurrens, å andra sidan det arbetstvång som utövades med hänsynslös våld av sovjeterna reducera produktionens fördelar till ett minimum.

Den gradvisa, mildare formen av "statlig kontroll" av företag, som vi känner den från vårt tyska ekonomiska liv, ska endast framgångsrikt tillämpas inom olika områden av den offentliga ekonomin. Inom de områden som bedrivs i konkurrens med den fria ekonomin, särskilt inom storindustriproduktionen (kol), är den kommersiella framgången starkt begränsad i jämförelse med den fria ekonomin, som är i stånd att fatta alla viktiga beslut snabbare och mer självständigt än vad som nödvändigtvis är möjligt i fallet med statliga företag. För att kunna göra en rätt bedömning av vilka företag som i allmänhet är lämpade för statlig kontroll måste vi vara klara över vilken position staten intar i den totala driften av en nationell ekonomi.

Vi har förklarat att nationalsocialismen ser ekonomins uppgift i att uppfylla efterfrågan. Producent och konsument, tillverkare och användare, är de två viktigaste deltagarna i varje ekonomi. Nu vet vi att användningen i slutändan alltid och överallt är rent individuell, eller uttryckt mycket tydligt: varje brödbit kan visserligen bara konsumeras av en person, kläder är också avsedda endast för personligt bruk, ett fiat ger när som helst ett tak bara åt en liten, sammanhängande krets, arbetsplatsen ger när som helst en position bara åt ett kanske större men fortfarande begränsat antal arbetskamrater, så vi kan inte alls tala om en gemensam konsumtion eller användning av produkter. Om konsumtionen därför i slutändan är individuell, gäller detsamma även för produktionen, för produktionen av varor. Ju mer värdefull produkten av produktivt arbete är, desto tydligare är det att denna endast uppstår ur en högst personlig skapande kraft.

För sinnets verk inom vetenskapens och de sköna konsternas områden, inom tekniska uppfinningar och upptäckter är detta omedelbart tydligt, men även när det gäller sammansatta verk i

21 Manchesterismen är den ekonomiska tankeskola som uppstod under 1800 -talet i Manchester som en reaktion mot de protektionistiska Cora-lagarna från 1815 och 1846. Den förespråkade frihandel och stödde industrialisterna mot den godsägande aristokratins jordbruksintressen. De främsta förespråkarna för denna rörelse var Richard Cobden (1804-1865) och John Bright (1811-1889).

Machine Translated by Google

fabriksliknande företag, där mekaniseringen genom maskiner nästan helt undertrycker mänskligt individuellt arbete, är det slutligen fortfarande giltigt att det par skor som just denna arbetare tillverkar endast kan tillverkas av denne och inte av en annan. Produkternas kvalitet sjunker dock med den ökande mekaniseringen. Redan inom jordbruket gäller den gamla regeln: "Herrens öga göder boskapen", det vill säga, endast uppfödarens personliga omsorg ger de högsta resultaten.

Alla försök inom den kommunistiska ekonomin har varje gång slutat med ett fullständigt misslyckande. Vi måste därför fundamentalt förklara att både konsumtion och produktion går emot socialisering. Så snart mänskligheten övergav de ursprungliga ekonomiska formerna av individuell ekonomi i familjen och övergick till mer komplicerade ekonomiska former genom arbetsdelning och hade bildat stora statsgemenskaper, uppstod något nytt mellan produktion och konsumtion – *handel och närsliv och finanssystemet.*

Denna mycket enkla ekonomisk-filosofiska observation ger oss det tydligaste beviset på de områden där staten måste begränsa sin ekonomiska aktivitet. Det är faktiskt omedelbart uppenbart att det här handlar om frågor där varje individ är lika intresserad. Och det är bara logiskt att staten här finner sitt ansvarsområde som förkroppsligandet av de gemensamma intressena.

Om vår ekonomiska filosofi är riktig, måste staten ha presterat något exemplariskt inom ett av dessa områden, ifall den redan har provat sig fram. Detta har den också presterat inom transportområdet . De tyska järnvägsmyndigheternas prestationer före kriget var helt exemplariska, och de är det även idag i den mån den gamla plikttroheten och samvetsgrannheten fortfarande råder. Man tillskriver också ofta det icke-statliga järnvägssystemet i Amerika särskild perfektion; detta är också korrekt i ett visst sammanhang i den mån trafiken sker betydligt friare, och många små svårigheter som hos oss är knutna till det byråkratiska systemet knappast kunde ha undvikits. Även byggandet av lok av stora dimensioner i Amerika väckte förvåning hos oss tidigare, men den främsta anledningen till detta var att den bredare spårvidden av det amerikanska järnvägsnätet gjorde detta verkligen lättare möjligt tekniskt. Men detta är inte en aspekt av transporter utan ett tekniskt faktum som inte hör till ramen för våra observationer. Å andra sidan är mycket viktigare för vår fråga - säkerheten för transporterna på järnvägarna. Inom detta område var de tyska järnvägarna ständigt medvetna om denna högsta uppgift för statstrafiken och kan också göra anspråk på att ha gjort, tekniskt och organisatoriskt, allt som var möjligt. Med vilken oansvarig vårdslöshet passagerarnas liv äventyrades på just detta område inom de amerikanska och franska järnvägarna framgår av historien om järnvägsolyckor på amerikanska järnvägar och på franska järnvägar före nationaliseringen, så länge dessa tjänade Paris Rothschilds vårdslösa vinstjakt. – Även här ser vi därför återigen den grundläggande motsättningen mellan den kapitalistiska idén om lönsamhet och idén om plikt inom efterfrågeuppfyllelseekonomin.

Handelns uppgift är i första hand att tjäna den nationella ekonomin genom säker, snabb och billig transport av varor och personer till användnings- eller arbetsplatserna. Frågan om lönsamhet kommer först i andra hand i ett statligt företag, eller så är det bara en fråga om tullpolitik. Till handeln hör naturligtvis även post- och telegrafväsendet. Även här krävs det bara det hedervärda minnet av den tyska post- och telegrafförvaltningens prestationer för att visa hur säkert, snabbt och tillförlitligt denna viktiga nationella ekonomiska uppgift fullgjordes av staten.

Machine Translated by Google

Handel, å andra sidan, har alltid betraktats som den exklusiva uppgiften för privata entreprenöriella initiativ. Nu kan handel inte talas om så entydigt som transportsystemet. För en statlig reglering kommer från början endast en viss typ av varor i fråga, ja masskonsumtionsvaror. Lika lite förståelse som man kunde förvänta sig före kriget för en statlig reglering av handeln med de viktigaste livsmedelsprodukterna – eftersom frihandelsdoktrinen styrde vårt nationalekonomiska tankesätt – lika lite kan man idag, med tanke på den skamlösa ockern på de viktigaste livsmedelsprodukterna under den ännu oförglömda efterkrigstiden, förvänta sig att idén att det är statens uppgift att sörja för beredning, överföring och distribution av de viktigaste livsmedelsprodukterna kommer att falla i bördig jord. Undantagsvis finner vi, även bland våra motpoler inom det ekonomiska området, bolsjevikerna, försök att lösa detta problem, det vill säga genom statlig kontroll av produktionen och dess distribution. Det som är fel där, som vi redan har visat, är att man vill bedriva produktionen eller att alltid förstå den på ett statskontrollerat sätt. Å andra sidan är den rätta fördelning av produktionen utan tvekan en särskilt viktig statlig uppgift. Det är anmärkningsvärt att i Ryssland var de enda borgerliga organisationer som har bevarats jordbruksproduktions- och konsumentkooperativen, alltså med andra ord de organisationer som just hade gett sig uppgiften att lagra och samla in de viktigaste livsmedelsprodukterna i det gemensamma intresset och å andra sidan att förse konsumenten i det gemensamma intresset. En översikt över våra tyska

Det ekonomiska livet visar oss nu att även bland oss är denna idé inte helt ny, utan att den kooperativa idén i allt högre grad har fått fäste överallt och därigenom skapat de förutsättningar som nationalsocialismen har i åtanke för att reglera denna utomordentligt viktiga fråga. Den kooperativa användningen av jordbruksprodukter säkerställer å ena sidan för bonden att hans produkter kan avyttras till lämpliga priser, den säkerställer kooperativt inköp av gödningsmedel, jordbruksredskap etc., och den gör särskilt försök att tillgodose efterfrågan genom upprättandet av jordbrukslager. Å andra sidan har konsumentföreningarna för sin del vidtagit helt praktiska åtgärder för att leverera produkterna till konsumenterna så direkt som möjligt och framför allt genom att undertrycka mellanhandeln. En sammanslagning av produktionskooperativen och konsumentkooperativen under statlig tillsyn är avsedd att lösa denna fråga.

Även här är kärnfrågan återigen: *Inte lönsamhet, utan uppfyllandet av efterfrågan är ekonomins första uppgift.*

För handeln finns det mer än tillräckligt med resurser, särskilt inom alla de områden där den personliga riskfaktorn ifrågasätts. För en livsmedelsprodukt som alltid och under alla försäljningsomständigheter är säker, elimineras de faktorer som kännetecknar affärsmannen från början.

Finanssystemet är det tredje och viktigaste som ska regleras av statlig reglering. Pengar förklaras av många finansteoretiker som ett medel för utbyte av produkter; denna förklaring är visserligen inte falsk men inte heller heltäckande och otydlig. Ändå uttrycker denna definition den rätta känslan att pengar är ett hjälpmedel för varuhandeln. Det faktum att staten gör anspråk på myntprivilegiet för sig själv bevisar redan att staten anser att pengar är ett särskilt viktigt område i det offentliga livet. Det faktum att staten har utarbetat en hel rad paragrafer i strafflagen som handlar om förfalskning bevisar på liknande sätt att det är en offentlig angelägenhet av högsta vikt. Faktum är att staten också länge genom sin egen auktoritet har bestämt vad som ska gälla som pengar i det offentliga

Machine Translated by Google

handel. En särskild inriktning bland finansteoretiker – chartalisterna22 – representerar statens penningteori som sammanfattande förklarar: "Pengar är vad staten förklarar vara pengar". Därmed är pengar helt separerade från pengarnas substans, och statens suveränitetsstämpel är tillräcklig för att tillverka "pengar" av järn, aluminium, porslin och framför allt papper. Nutiden lär oss att denna teori faktiskt har blivit verklighet. Motståndarna till dessa finansteoretiker – metallisterna23 – håller fast vid den gamla idén att pengar måste ha ett inre värde, alltså måste vara av ädelmetall (guld och silver). Nutidens förhållanden stöder inte denna inriktning, för staten tillverkar faktiskt till och med pengar av papper, och faktiskt pengar med vilka man verkligen kan köpa något, även när sedlarna är gjorda av helt värdelöst papper. Men frågan om dessa pengars köpkraft är en annan historia. Här tycks pengarnas sjunkande köpkraft, som står i omvänd proportion till den växande mängden papperspengar, bevisa att metallisterna har rätt, för i själva verket har guld- och silvermynten inte orsakat papperspengarnas förlust av köpkraft. Men detta beror på en annan anledning, nämligen guldpengarnas varukaraktär. Inte för att guldpengarna är äkta guld behåller de sin köpkraft, utan för att guldpengar också är en vara. Tjugomarksmyntet idag får sin köpkraft inte alls från det stämplade statsvalutttecknet '20 mark' utan från sitt innehåll av varan raffinerat guld. Men vi kan inte dröja längre vid dessa finansteoretiska kontroversiella frågor, vi måste tala mer utförligt om dessa frågor i representationen av det statliga finanssystemet enligt den nationalsocialistiska reformens resonemang. Här handlar det om att erkänna att finanssystemet, i fallet med den fråga som för närvarande upptar oss om statens och ekonomins gränser, i vilket fall som helst hör till de områden som, i egenskap av en ytterst viktig fråga för hela det ekonomiska livet, precis som handeln med de viktigaste livsmedelsprodukterna, definitivt måste underkastas den noggrannaste förtroendereglering från statens sida.

Själva det finansiella problemets betydelse kräver idag ingen särskild förklaring. De stora finansmakternas makt, som styr allting, är uppenbar för alla som vill se den. Den skarpsinnige personen har redan länge insett att just det inkompetenta, falska sätt på vilket staten har positionerat sig i förhållande till det finansiella systemet är den grundläggande orsaken till de nuvarande katastrofala förhållandena i statsfinanserna. Det faktum att de flesta av de så kallade statliga centralbankerna inte alls är rent statliga institut utan aktiebolag där regeringarna endast har behållit vissa tillsynsrättigheter ger redan en uppfattning om de förvirrade förhållandena inom det offentliga finanssystemet.

De nationella politiska grunderna

Ingen stat utan makt och, utan auktoritet, ingen regering. Ingenting är mer självklart och mer omedelbart uppenbart för sunt förnuft. Man måste tillskriva det hela försummelsen av vårt allmänna tänkande om man bland oss i regeringskretsarna fortfarande idag tror att man överhuvudtaget kan regera med total avsaknad av militär och politisk makt.

Makt utan ett maktinstrument är otänkbart; politisk makt och militära maktmedel betingar varandra ömsesidigt lika intimt som ekonomi och moral inte kan separeras. För att återfå förlorad makt finns det enda medlet att skapa ett militärt maktinstrument.

22 Chartalister stöder användningen av fiatpengar eller statligt utfärdade tokens (latin: charta) som nationell valuta.
23 Metallister anser att pengar får sitt värde från ädelmetaller och motsätter sig fiatpengar som saknar inneboende värde.

Machine Translated by Google

Hur fruktansvärt har inte vårt stackars fosterland straffats för att det har avsvärjt sig makttanken och gett sig hän åt den pacifistiska fanfar vi nu upplever dagligen och varje timme. "För att förhindra en värre situation" har vi själva kapitulerat och förstört våra vapen, "för att förhindra en värre situation" har vi undertecknat Versailles-diktatet, "för att förhindra en värre situation" har Berlinregeringen sagt ja och amen till allt som krävdes av oss, "för att förhindra en värre situation" har vi låtit varje illvilja, varje förödmjukelse, varje utnyttjande riktas mot oss. Med detta skamlösa slagord om feghet och förnedrande har det tyska folket letts in i allt djupare misär. Vi uppfyllde vad som krävdes av oss, och en

Ministern som ville vara tysk, Dr. Rathenau24, vågade offentligt förklara: Det finns ingen absolut oförmåga att uppfylla, det handlar bara om hur djupt ett folk kan tillåtas falla i nöd! Detta betyder med andra ord - även om Rathenaus ord redan är tydliga nog: den tyska nationen är fullständigt försvarslös, den är politiskt fullständigt maktlös, intellektuellt har den nästan blivit förlamad, den kan bara fortsätta att arbeta. Den har låtit sig belastas med en så gigantisk skuldbörda att medlemmarna av det Utvalda Folket, med dessa gottgörelser, för alltid kan leva ett glamoröst arbetsfritt liv i alla världens länder på bekostnad av tyskt arbete. Men nu finns det en fara att även tyskarnas enorma arbetskraft kan bryta under den fantastiska bördan. Därför måste tyskarna ständigt hållas vid liv genom stimulantia och just på detta sätt hållas vid gränsen för sin fysiska prestationsförmåga så att de kan arbeta med all kraft, alltid i det bedrägliga hoppet att de en dag kan befria sig från sina bördor. "Det handlar bara om hur djupt ett folk kan tillåtas falla i nöd!" Detta var minister Rathenaus politiska känsla, så hyllad av alla republikaner.

Om vi har erinrat oss detta paradigm av modern tysk statskonst, så var det bara för att bekräfta detta så fruktansvärda exempel som ligger oss så nära, på en försvarslös och vapenlös nation som helt enkelt måste tolerera allt, till och med varje hån. Mot detta står för oss tron på en externt mäktig stat som ensam kan garantera fred och frihet. Vi avstår från historiska skäl, detta är inte ett manifests uppgift utan en fråga för historikern.

Motsvarigheten till idén om externt styrd maktpolitik är den internt styrda, stela konstitutionella staten. Vi kom ganska nära detta idealförhållande i den bismarckska maktstaten, men inom de områden som rörde finanssystemet och det obegränsade erkännandet av privat egendom och de krav som härleddes därifrån stod våra rättsliga idéer helt under den kapitalistiska idén.

Det kräver ingen särskild betoning att nationalsocialismen i fråga om internpolitik ovillkorligt står på lagens ståndpunkt i den mån att alla ska vara lika inför lagen och att det inte ska finnas några skillnader i samhällsordningar. Men en väsentlig omvandling måste ...

förverkligas med avseende på lagens grundläggande idé som för tysken innebär ett inre behov, en frivillig underordning inför helhetens högre intressen, medan de lagliga föreskrifter som gäller bland oss idag helt enkelt framstår som ett maktbud och faktiskt som bud från en makt som inte står i helhetens tjänst utan, just i förhållande till egendomsfrågorna, har satt skyddet av egendom framför skyddet

24 Walther Rathenau (1867-1922) var en judisk industriman och politiker som tjänstgjorde som återuppbyggnadsminister 1922 och utrikesminister 1922. Hans insisterande på att Tyskland skulle uppfylla sina skyldigheter enligt Versaillesfördraget provocerade fram tyska nationalisters fientlighet och han mördades i juni 1922. Weimarregeringens reaktion på detta mord var utfärdandet i juli 1922 av Republikschutzgesetz (lagen för republikens skydd) som Feder ofta hänvisar till.

Machine Translated by Google

Frågan om den nya ordningen för offentligrättslig praxis måste diskuteras mer utförligt i ett annat avsnitt.

Nu övergår vi kort till frågorna om den yttre statsformen. Ett slutgiltigt beslut i denna fråga är inte på något sätt brådskande. Den kan i allmänhet lösas endast efter en helt grundläggande utrensning av våra interna politiska förhållanden. Den enda möjliga vägen till denna interna politiska utrensning förefaller oss vara uteslutande genom en diktatur som med total beslutsamhet avskär och bränner källorna till förruttnelse och sjukdom i vår nationella kropp.

De krav vi ställer på en sådan ledare är utomordentligt höga; en passionerad kärlek till sitt folk, en orubblig vilja, en praktiskt taget sömndruckande säkerhet i alla hans beslut måste utmärka honom. Att hans intellektuella förmågor måste stiga över genomsnittet är självklart, men kunskap och förmågor inom de olika områdena är inte den avgörande faktorn. Kunskap och lärdom kan förverkligas av andra - Hur många män det än finns med hög kunskap, stor tankeskärpa, stor intuition, den finaste konstnärliga talangen - men om det sista saknas hos dem, den passionerade viljan, den orubbliga impulsen, baserad på det djupaste moraliska allvaret, då kommer de aldrig att tränga sig framåt i spetsen för nationer, som banbrytare och ledare, till nya höjder. Vi tänker på religiösa genier som Kristus och Luther, Savonarola25 och Muhammed, statsmän som Bismarck och Cromwell, generaler som Friedrich den store och York26, etc. Diktatorn måste vara helt fri från alla onödiga restriktioner och tvekan, för honom kan det inte finnas några oundvikligheter, ty det måste vara han som skriver historia och han griper med djärv och beslutsam hand när hans timme slår till, han förkroppsligar nationens längtan, och därför gör han aldrig fel och bärs av den fanatiska kärleken hos dem som hans gärning bringar befrielse. Han måste kunna hata, så starkt och skoningslöst som han älskar sitt folk och sin heliga uppgift. I förhållande till sina assistenter och kollegor står han som den förste *bland fria och jämlika människor.*

Denna gamla tyska idé utgör grunden för denna järnhårda koppling mellan ledaren och hans vänner för sakens skull.

Han är ledaren för att han har bevisat sig själv, och så länge han bevisar sig själv.

Varje kraft tycks fördubblas av hans närvaro
Han drar fram varje latent energi,
Visar var och en sin egen speciella talang,
Ändå lämnar allt att vara vad naturen skapade det,
Och bara tittar på att de inte är något annat
På rätt plats och tid.

(Schiller, Wallenstein)27

Han är sträng och hård mot sig själv, han orienterar sig efter sina egna lagar. Han har tid för och lyssnar på alla, men han är fullt kapabel att skilja mellan det viktiga och det oviktiga. För att uppnå sitt mål kanske han inte är rädd för...

---

25 Girolamo Savonarola (1452-1498) var en dominikanermunk som predikade mot statens och prästerskapets korruption och profeterade att Florens skulle bli ett mäktigt nytt Jerusalem om det korrigerade sina moraliska laster. Hans ytterligare vägran att stödja påven Alexander VI:s Heliga förbund mot Frankrike, vilket framkallade hans bannlysning 1497 och avrättning året därpå år.

[26] Ludwig Graf Yorck von Wartenburg (1759-1830) var en preussisk fältmarskalk som motsatte sig den preussiske generalen Julius von Grawerts samarbete med fransmännen under Napoleons invasion av Ryssland 1812 och var därmed avgörande för bildandet av den sjätte koalitionen mot Napoleon som slutade med Napoleons exil till Elba 1814.

27 Friedrich Schiller, Die Piccolomini, det första stycket i hans Wallenstein-trilogi (1799). Översättningen är av Samuel Taylor Coleridge.

Machine Translated by Google

blod och krig, han må inte vila och slappna av förrän hans mål är uppnått, då säkrar han sin skapelse ytterligare så långt detta är mänskligt möjligt, men han kan själv dra sig tillbaka, som diktatorn Sulla gjorde, och därigenom säkra sitt arbete på ett dubbelt sätt genom att han opererar på avstånd men ändå inte tvingar allt genom sin starka personlighet att mätas med extraordinära måttstockar; å andra sidan kommer en friare och mer självständig följarskara att kunna utvecklas om Titan inte ständigt bestämmer det politiska dagliga livet utan förblir ledaren i andlig mening. En sådan handlingsbriljans kommer att utmärka diktatorn som återigen kommer att leda Tyskland till en höjd. Om då vägen ut ur träsket hittas genom en extraordinär ledares prestation, kommer de inre och yttre förutsättningarna för ett självständigt nationellt liv att ha återfåtts, då kan nationen återigen bestämma över statens yttre form.

Vår syn på den framtida statsformen kommer i huvudsak att påverkas av hur vissa former av det offentliga livet, särskilt rösträtten och den folkliga representationen som härrör därifrån, kommer att konstitueras. Vi skulle säkerligen kunna tänka oss möjligheten av en sund republikansk statsform, snarare som i antikens Rom. Faktum är att nästan alla historiska minnen i Tyskland pekar på den monarkiska statsformen. Nu är den monarkiska statsformen inte på något sätt oupplösligt bunden till dynastiska idéer. Tvärtom verkar det som att dynastiska intressen alltför ofta har utvecklats starkt till nationernas nackdel. En annan faktor förmanar oss till yttersta försiktighet i frågan om ett eventuellt återinförande av den monarkiska statsformen - konsekvensen av ärftlighet mellan dynastier. I det tyska folkets smärtsamma historia kan man upprepade gånger finna att den tredje generationen efter en betydande härskare har slösat bort sina förfäders arv, skadat nationens heder och värdighet, förlorat imperiets maktposition och förstört medborgarnas fred och välfärd. Det tysken föreställer sig när han talar om monarkins fördelar, särskilt under ett ärftligt härskande hus, är alltid tanken på dem som historien har gett epitetet "den store". Vi tänker därvid på Karl den store, Otto den store28, Fredrik den store29 och de få som jämställs med dessa verkliga härskare; men bara ett flyktigt minne av det galleri av oförmåga, lättja, självviskhet, slöseri, fantasi, avstånd från folket och andra farliga egenskaper som är förknippade med namnen Ludvig den fromme30, Otto III31, Vaclaus32, Karl VI33

,

---

[28] Karl den store (ca 742-814) blev frankernas kung år 768 och utvidgade sitt styre bortom Francien till ett karolingiskt område. imperium som omfattade större delen av Västeuropa.

29 Otto den store (912-973) var hertig av Sachsen som blev kung över tyskarna år 936, besegrade magyarerna år 955 och erövrade kungadömet Italien år 961. År 962 kröntes han till kejsare av påven Johannes XII och regerade från Rom som den heliga romerska kejsaren.

30 Louis le Pieux (778-840) var son till Karl den store, med vilken han regerade som medkejsare från 813. År 817 delade han sitt rike mellan sina tre söner och sin brorson Bernhard, som regerade som kung av Italien. Bernhard gjorde dock uppror mot sin farbror och straffades med en dom av förblindning, kort därefter dog han. Ludvig sonade sin grymhet offentligt och förlorade därmed mycket av sin prestige som härskare. Det frankiska riket präglades av inbördeskrig under resten av hans regeringstid.

[31] Otto III (980-1002) regerade i det heliga romerska riket från 996 och mötte under sin regeringstid mycket motstånd från de slaviska folken, vilket ledde till att han tvingades överge de kejserliga territorierna öster om Elbe, även om han ändå lyckades befästa kristendomens inflytande i Polen och Ungern.

[32] Vaclav I (ca 907-935) från Pÿemysliddynastin var hertig av Böhmen från 921. År 929 attackerades Böhmen av den östfrankiske kungen, Henrik Fågelfångaren, och tvingades återuppta betalningen av tribut till den senare. Vaclav mördades av en grupp adelsmän i förbund med sin bror Boleslav, som blev nästa hertig av Böhmen.

33 Karl VI (1368-1422) kallades 'le bien-aime' (den Älskade) såväl som 'le fou' (den Galne). Han led av vansinnesattacker och hans regeringstid präglades av de fortsatta konflikterna under det så kallade hundraårskriget. Karls pågående fejd med Burgund utnyttjades av Henrik V av England, som besegrade fransmännen i slaget vid Agincourt år 1415.
Genom fördraget i Troyes som undertecknades 1420 fick Henrik Karl VI:s dotter Katarina i äktenskap samt tronföljden i Frankrike.

Machine Translated by Google

Friedrich Wilhelm III34, Wilhelm II35 räcker med att tydligt erkänna att den dynastiska statsformen inte på något sätt inkluderar en garanti för nationens välfärd.

Det som uttrycker tyskens benägenhet för monarki är tyskens behov av en ledare och beredskapen att underordna sig en ledare. Just detta sista kännetecken är kanske ett särskilt typiskt kännetecken för tysken, vi känner alltför väl till detta drag hos den tyska karaktären i dess goda och dåliga sidor. Lojaliteten in i döden gjorde det möjligt för honom att kämpa för och vinna de mäktigaste segrarna, den gjorde det möjligt för honom att följa även utländska flaggor; men den innefattar också i hög grad brist på självständighet hos de svagare typerna, till den grad att de blir värdelösa och slaviska, älskar det främmande och saknar omdöme.

Frågan om tronföljden är därför, i Tyskland självt, inte svår att lösa.
Den mycket svårare frågan ligger i ledarens problem.

Valet av ledare har hittills mer eller mindre alltid lämnats åt ren slump.
Den furstliga äktenskapssängen är verkligen inte på något sätt en garanti för den intellektuella kapacitet och de nödvändiga karaktärsdrag som absolut måste krävas av en monark. Och om vi minns den moderna tyska ekonomin, där enbart medlemskap i partiet avgör kvalifikationen för de högsta officiella posterna, måste vi ägna denna fråga särskild uppmärksamhet.

Svårigheten ligger i vilket fall som helst i att skydda de moraliska och karaktärsfulla egenskaperna hos den i vars händer folkets öde bör läggas. Medan en diktator tar på sig ledarskapet från sig själv, som bärare av den nationella längtan, måste en framtida ledare faktiskt framträda ur nationens medvetna vilja som den bästa och mest lämpade.
Därmed kan det förbli helt öppet huruvida det högsta värdet bör förenas i en person eller om statsledningen bör bestå av två eller fler. I vilket fall som helst står en sak fast för oss, att den som anförtros ledningen av de högsta statsangelägenheterna, vare sig det är krönta huvuden eller ett konsulärt duumortriumvirat, kommer i bästa fall att ha det högsta ansvaret förankrat i konstitutionen. Det högsta ansvaret kommer därför att vara den viktigaste nationella politiska grunden som kommer att skilja den nationalsocialistiska staten från de tidigare styresformerna.

En särskild aspekt av den nationalsocialistiska statens nationella politiska grundvalar är kravet på en nationalistisk stat där medlemmar av främmande länder och raser är utestängda från ledningen av statsangelägenheterna såväl som från att inneha offentliga ämbeten.

Den stora lärdomen från hela den tyska historien kan sammanfattas i det faktum att Tyskland alltid var fattigt, svagt och eländigt när dess härskare drev utländska intressen och när de enskilda provinsernas och städernas snäva små angelägenheter sattes framför rikets gemensamma angelägenheter; och likaså var Tyskland alltid starkt och mäktigt när det var enat och dess härskare tänkte och kände på ett tyskt sätt och provinserna och städerna kände sig som medlemmar i det stora gemensamma fosterlandet. Att sluta nationen utåt med all frihet och mångfald inåt. Detta är den korrekta idén om en tysk stat. Bismarckriket redan...

---

34 Friedrich Wilhelm III (1770-1840) var kung av Preussen från 1797. Även om han försökte föra en neutralitetspolitik i Napoleonkrigen och inte gick med i den tredje koalitionen, tvingades han av det krigsvänliga parti som hans drottning Luise stödde att gå med i den fjärde koalitionen 1806, vilket ledde till slaget vid Jena där Preussen besegrades av Napoleon.

35 Wilhelm II (1859-1941) var den siste tyska kejsaren och regerade från 1888 till november 1918. Wilhelm stödde inte Bismarcks strikta antisocialistiska lagar och avskedade rikskanslern 1890. När Österrike tvingades attackera Serbien efter mordet på ärkehertig Franz Ferdinand i Sarajevo, bestämde han sig för att stödja Österrike-Ungern trots att han var medveten om farorna med ett krig som kunde involvera Ryssland, Frankrike och England.

Machine Translated by Google

kom mycket nära detta ideal om den tyska staten, bara det att våra rasbröder i tyska Österrike36 fortfarande stod utanför riket.

Enandet av alla tyska stammar i en sluten nationalstat är därför vårt mest framstående nationella politiska mål. Internpolitiskt ska den federala och federala karaktären hos de större provinserna, så som den historiskt sett har skapats, bibehållas eller återuppbyggas. De nationella politiska grundlinjerna i detta avseende är följande: Alla funktioner inom riket där det gäller det tyska rikets maktpolitiska ställning gentemot utlandet är rikets angelägenheter. Dessa är utrikesdepartementet, ambassader och konsulat, passsystemet, kontrollen av utrikeshandeln, tullsystemet och framför allt armén och flottan.

Internpolitiskt sett ska å andra sidan idén om de enskilda provinsernas eller delstaternas mest långtgående oberoende främjas. Finansiellt oberoende är en förutsättning för nationens oberoende existens, så skattelagstiftningen måste huvudsakligen delegeras till provinserna.

Lagstiftningen för civilrätt, handelsrätt och straffrätt kommer att regleras av den nationella lagen. Reich men i praktiken underordnad de provinsiella rätts- och polismyndigheterna.

På liknande sätt kommer transportinstitutionerna säkerligen att regleras enligt direktiv i rikets lag, men de kommer ändå, ekonomiskt samt administrativt och operativt, att förbli under provinsens suveränitet.

Att religionsfriheten bör fortsätta att vara fullt ut upprätthållen av konstitutionen kräver inget särskilt omnämnande; å andra sidan kommer religioner vars skrifter inte är helt skrivna på tyska och tillgängliga för alla och vars innehåll innehåller doktriner som är farliga för staten inte att åtnjuta detta skydd.

Den konstitutionella formen av rikets grundläggande socialistiska karaktär betonas särskilt inom arbetsrätten såväl som inom områdena sjuk-, olycksfalls-, ålders- och invaliditetsförsäkring och kommer att genomföras bättre än vad som sker idag.

Insikter och målsättning

Om varje grundlig behandling av tidsrelaterade frågor kräver ett svar på de tre frågorna: Hur är det nu? Hur uppstod det? och Vad nu? – ty utan denna grundläggande undersökning kan ett fullständigt och samvetsgrant arbete aldrig förväntas – är detta giltigt i högre mening när det gäller att bygga en ny stat. En beskrivning av den nuvarande situationen inom ramen för detta arbete har naturligtvis en plats endast i den mån det handlar om att utvinna de väsentliga egenskaperna hos de nuvarande kritiska förhållandena i staten och ekonomin. I en sådan uppgift måste man särskilt undvika att ta några symtom som orsaker. Detta är just konsten att ställa varje diagnos som inte luras av externa effekter eller utväxter utan tittar djupare på orsaken till saker. Detta blir tydligast i det medicinska exemplet eller i fallet med en levande människa. Om en svullnad uppstår någonstans i kroppen ska orsaken först sökas i den berörda kroppsdelens åkomma; det faktum att denna kroppsdel är sjuk har sin orsak i ett dåligt blodtillstånd; men även denna kunskap ska inte betraktas som den sista orsaken, utan blodets dåliga tillstånd kommer i sin tur att vara en konsekvens av dålig eller otillräcklig näring. Nu skulle botemedlet inte kunna lyckas om läkaren bekämpade

36 Republiken Tyska Österrike var namnet på den stat som bildades 1918 efter första världskriget från de tysktalande länderna i det österrikisk-ungerska riket. Den omfattade, förutom de nuvarande österrikiska territorierna, Sydtyrolen och Tarvisio (nu i Italien), södra Kärnten och södra Steiermark (nu i Slovenien) samt Sudetenland och Tyska Böhmen (nu i Tjeckien).

Machine Translated by Google

endast det yttre fenomenet; därigenom skulle en tillfällig lindring i bästa fall inträda, en lindring av smärtorna, men sjukdomen skulle fortsätta. Inte ens ett försök till botemedel genom en blodrenande behandling skulle kunna ge ett varaktigt botemedel om den grundläggande orsaken, nämligen den bristfälliga eller dåliga näringen eller de andra skadliga omständigheterna, inte avlägsnades. Endast en sådan behandling inifrån och ut kan ge ett verkligt botemedel. Detta är klart för alla. Just så måste undersökningen göras om vi har att göra med en sjuk nationell kropp. Även här är det mycket föga användbart om sjukdomens yttre symtom bekämpas. Man känner alltför väl till det välkända talesättet: "De små skurkarna hängs; de stora får gå fria". Frekvensen av kränkningar mot det gemensamma intresset är bara det yttre tecknet på att bakom kulisserna utspelar sig saker som skadar det gemensamma välbefinnandet i hög grad. För bara om något är ruttet i staten kan sådana stora skador bestå och bli en varaktig fara för statens egen existens. Om staten själv således är sjuk, bör man med största sannolikhet anta att orsaken till detta är felaktiga intellektuella attityder till folkliga angelägenheter och till statens faktiska funktioner och auktoritet. Ett botemedel kan därför i slutändan förväntas från en ny sund idé om staten, genom skapandet av ett sunt och mäktigt statsledning som är helt oberoende och inte belastat med det förflutnas synder. Varje lösning som utgår från en kompromiss med de befintliga makterna eller som försöker binda sig återigen till den tidigare statens kollapsade former bär fröet till sitt eget förfall i sig. I detta sammanhang måste man också varnas för att binda sig till historiska statsformer som visserligen inte var dåliga i sig men ändå mycket snabbt dukade under för ett kollaps.

Vilka är nu de mest slående kännetecknen för den nuvarande krisen?

Utåt och ytligt – som vid feber – hög temperatur eller, översatt i ekonomisk-politiska termer: agitation, spändhet vid varje tillfälle, oro och oordning. Det är oerhört betydelsefullt att varje täppt och lat person, men också hela armén av de faktiska gäldenärerna, alltid med högsta röst har prisat "vila och ordning" som universalmedel. Vila och ordning är naturligtvis inte ett politiskt mål i allmänhet utan endast ett tillstånd som visar att sunda förhållanden råder inom folkkroppen. Men om en nation är sjuk är det helt naturligt och självklart att detta yttrar sig i oro och oordning. En politisk inställning som predikar och försöker etablera endast "vila och ordning" är därför helt felaktigt inriktad; å andra sidan hjälper den bara sjukdomen att tränga in allt djupare, tills döden tränger in med de mest fruktansvärda kramperna.

Även sår och varbildningar, som betraktas som personifierade, önskar naturligtvis likaledes att den sjuke skulle förbli ganska lugn, ty bacillerna kan då föröka sig så underbart snabbt och sprida sig över hela kroppen och fullständigt förruttna den även invärtes. Nej, tvärtom: bort med varbildningarna! Dessa måste skäras ut, man kan inte åberopa smärtorna från operationen som motargument; patienten måste föras ut ur sin dåliga miljö, och framför allt måste han få en hälsosam och stark kost.

De ytterligare symptomen är tillsättningen av statliga positioner med olämpliga element, avvecklingen av statliga angelägenheter genom majoritetsbeslut, förekomsten av sådana majoritetsbeslut i parlamentet som inte bär något ansvar, valet av sådana parlament enligt en rösträtt som utåt sett är den mest fria och universella men inåt spekulerar i...
massornas brist på omdöme och undertrycker helt enkelt bättre insikt och högre ansvarskänsla. En regering som är beroende av parlamentariska majoriteter – som uppstår rent av en slump och för vilka endast de partipolitiska överväganden är avgörande – kan naturligtvis för sin del inte längre vara den objektiva väktaren av det gemensamma välfärden utan den är

Machine Translated by Google

en terräng för ambitiösa partipolitiker och envisa doktrinärer. Alla dessa symptom kan sammanfattas i ordet "parlamentarism".

Denna *parlamentarism* är den stora demokratiska lögnen om folkets förmåga till självstyre. Naturligtvis kan vi tro att ansvarsmedvetna statsmedborgare är fullt kapabla att auktoritativt döma i offentliga angelägenheter och att bestämma över sitt samhälles eller lands öde, men en rösträtt som den allmänna, direkt och hemlig för personer över 21 år av båda könen, bär i sig med nödvändighet fröet till de underlägsnas och skrupelfrias vidriga styre.

Tillsammans med parlamentens och de regeringars vidriga styre som är beroende av dem, härskar idag i verkligheten, trots marxisternas alla antikapitalistiska slagord, *ett stort lånekapital.* Högfinansen är statens och ekonomins obegränsade härskare. Ingen regering vågar vidta några drastiska åtgärder mot bank- och börsvärldens profitintressen. Alla nationer har blivit bundna i räntor och avgifter till denna överstatliga världsmakt genom ganska gigantiska statsskulder. Resultaten av detta ränteslaveri är enorma, de skakar hela världen i dess grundvalar i ekonomiska och nationella politiska relationer. Ränteuppbörd har verkligen blivit regeringarnas huvudsakliga arbete. Detta innebär för nationerna en fruktansvärd skatteexploatering och dränering genom de olika metoderna för direkta och, särskilt, indirekta skatter, genom en ostoppbart progressiv inflation som på sin kulmen har lett till att hela medelklassen har berövats deras besparingar. Detta obegränsade styre av penningpåsen utövar, bakom masken av det lagliga anspråket på ränta, det mest brutala styre som någonsin har styrt världen. Det leder till utarmning och förarmning av massorna och särskilt av de kretsar för vilka förvärvandet av pengar inte är ett mål i sig och därför inte den centrala punkten i hela deras tänkande. Endast ur detta uppstår den mest fruktansvärda konsekvensen av detta absoluta finansstyre, det vill säga den moraliska förfallet hos de folk som står under detta styre. Alla instinkter är inriktade på förvärv och ägande, alla begrepp om lojalitet och tro sjunker i den skoningslösa jakten på vinning, den respektabla mannen tvingas erfara att han, som belöning för sin respektabilitet, måste sjunka allt djupare ner medan skrupellöshet ger gigantiska vinster i fråga om alla möjliga och omöjliga affärer. Desperat stora kretsar kämpar för sin försörjning, en uthärdlig inkomst enbart genom arbete blir allt svårare.

I slutna frontlinjer försöker arbetarna utpressa allt högre löner, strejker skakar de ekonomiska arbetsplatserna, hämmar deras produktion och skadar därmed indirekt framför allt dem som är beroende av största möjliga produktion av varor för den nationella ekonomin, just arbetarna själva.

Som ett totalt fenomen kan vi sammanfatta dessa förhållanden under begreppet *"mammonism".*

Baksidan av denna *mammonism* är den *marxistiska världsbilden* som uppstått ur den intellektuella sinnesstämningen hos offren för den mammonistiska kränkningen. Vi vet mycket väl att marxisternas hjärnor skickligt har kunnat utnyttja denna intellektuella sinnesstämning för sig själva som förvaltare av internationellt kapital och samtidigt avleda de utsugnas hat från sig själva, men vi har här att göra med en intellektuell läggning som inte bara hindrar utan på ett ytterst fientligt sätt motsätter sig återupprättandet av en sund nationell...

ange.

Marxismens väsen måste vi skymta i det faktum att den förnekar privat äganderätt och därmed skär av marken för varje ekonomi och, utöver det, varje högre kultur; vidare i det faktum att den har främjat idén om klasskamp och därmed slitit isär folket i

Machine Translated by Google

olika klasser som ömsesidigt bekämpar varandra. Det räcker med att peka på det ryska folkets namnlösa elände, där denna felaktiga nations- och ekonomidödande doktrin i sovjetstaten i högsta grad omsattes i verklighet.

Och om vi nu letar efter sjukdomens faktiska patogener, stöter vi märkligt nog överallt på judar som ledare och främsta vinnare.

Den judiska frågan håller på att bli en världsfråga om vems lösning välfärden och nationernas ve kommer att vara beroende.

Denna fråga kommer att ägnas ett särskilt arbete i denna biblioteksserie .

En historisk överblick visar oss att de desperata nationerna gång på gång har försökt befria sig från detta onda genom blodigt förtryck och utrotning av enskilda judar – men efter några generationer har judarna återvänt starkare och ekonomiskt mäktigare efter sådana pogromer.

Vi måste därför undvika att söka lösningen på den judiska frågan på detta primitiva sätt – man kan faktiskt inte döda pestbacillen individuellt, man kan bara utrota den genom att avskära dess livsnödvändigheter från den.

Den antisemitism som blossar upp i hela världen är fackelsignalen om att nationerna har erkänt sin största och dödligaste fiende, men det är nu vår uppgift att rikta denna korrekta känslomässiga kunskap på ett korrekt och förnuftigt sätt.

Kampen mot *marxismen* och därmed mot judarna lyckas genom outtröttlig utbildning av de förgiftade massorna. Det är den första etappen i vår kamp.

Att bryta intresseslaveriet är den sista och svåraste striden inom den ekonomiska världen för folkets och statens befrielse från det överstatliga finansväsendets gyllene nätverk.
driva.

Först efter att ha kämpat sig igenom dessa stadier, och när segern är helt vunnen och säkrad, skulle det vara dags att genomföra alla ytterligare reformer som kommer att ge den försvagade och sjuka nationella kroppen en ny livsvilja och en ny livskraft som först kommer att förverkliga det som finns i allas våra sinnen, som vi alla tror på med glödande hjärtan och som vi strävar efter med orubblig vilja:

Tysklands återfödelse.
Ett nytt, fritt, enat Stortyskland i ett hälsosamt, fast och kraftfullt tillstånd av arbete och prestation.

37 Feders arbete om judarna, Die Juden, publicerades 1933 som vol. 45 av Nationalsozialistische Bibliothek

Machine Translated by Google

2. Programmet

Programmets ursprung

Varje verk kräver en plan, varje förverkligande måste föregås av intellektuellt skapande.
Ju tydligare och bättre utarbetade byggplanerna är, desto vackrare och snabbare kommer byggnaden att uppföras.
Även nya politiska strukturer kräver en tydlig byggplan, detta kallas här för ett politiskt program.

De krav som måste ställas på ett politiskt program är mycket höga och mycket mångsidiga. Det är fråga om en uppgift med högsta ansvar, ty det egna folkets välfärd och ve beror på om planen var god. Ett program måste vidare, med den mest koncisa korthet, behandla alla viktiga områden i det offentliga livet, måste motstå all kritik, får inte förlora sig i detaljer, får inte erbjuda motståndarna några onödiga svagheter, får inte väcka några utopiska förhoppningar som senare inte kan tillfredsställas. Programmet måste vara en trogen bild av den kommande staten och den nya ekonomin. Det måste i konturer visa alla skissen av den önskade stats- och ekonomiska ordningen, men det får inte också begränsa eller föregripa genomförandet i sina detaljer.

Varje program har också en historia och en utveckling, men det är sannerligen en prövopunkt för en rörelses grundläggande riktighet om, efter så många år, inget väsentligt får ändras i dess grundläggande drag och endast vissa oklarheter måste undanröjas. Endast den viktigaste och mest slående programpunkten i det gamla programmet av den 24 februari 1923, nr 11, "Avskaffande av inkomst utan arbete och ansträngning, brytande av intresseslaveriet" kräver snarast en grundlig programmatisk behandling i nationella, finanspolitiska och ekonomisk-politiska termer. Den detaljerade behandlingen av denna punkt var vid den tiden inte en så absolut nödvändighet eftersom de mer detaljerade skrifterna relaterade till detta, Manifest för brytande av intresseslaveriet och statsbankrutten, dess lösning, vid den tiden var nästan de enda existerande skrifterna och var fullt kända och bekanta för rörelsens grundare och första anhängare. På sätt och vis var det det intellektuella innehållet i dessa skrifter som tillförde det socialistiska aktivitetsutrymmet -

med planer som redan då hade fastställts i sina grundläggande drag – till den vilja till förnyelse som hade fört samman en liten krets kring Anton Drexler38 och Adolf Hitler, till kretsen av nationalistiska och populistiska idéer.

Det är just dessa programpunkter och krav genom vilka den tyska frihetsrörelsen inom nationalsocialismen väsentligt och fundamentalt skiljer sig från alla andra populistiska och nationalistiska grupper, rörelser och partier, och genom vilka den särskilt skiljer sig från alla så kallade parlamentariska partier som för sin del bara är en manifestation av det mammonistiskt-plutokratiska styret.

En ytterligare nödvändighet i programmets nya formulering var att få en tydligare
form och en tydlig strukturering avseende de enskilda områdena i det offentliga livet. Detta har hänt.

Det är min plikt här att tänka på ännu ett banbrytande verk som har sitt ursprung i en parallell manifestation av nationalsocialismen i Österrike och Böhmen, jag menar boken om

38 Anton Drexler (1884-1942) var, tillsammans med Dietrich Eckart och Feder, en av grundarna av den tyska motsvarigheten till den ursprungligen österrikiska Deutsche Arbeiter Partei i München. Drexler tjänstgjorde som hederspresident för partiet, vars ledare Hitler redan 1921 hade blivit. Drexler lämnade partiet 1923 och återgick till det när Hitler kom till makten 1933.

Machine Translated by Google

ingenjören Jung39, representant för sudettyskarna i Tjeckoslovakien i Prags parlament.

Den österrikiska nationalsocialismens begynnelse går långt tillbaka till tiden före kriget. Dess idéutbredning vilade snarare på försöket att bringa den socialistiska idévärlden i harmoni med den nationalistiska idén, medan den tyska nationalsocialismen i riket som uppstod först efter sammanbrottet – till och med utan kännedom om denna österrikiska nationalsocialisms existens – från början intog en grundläggande stridshållning mot marxismen.

Idag har de två rörelserna förenats kring sina gemensamma mål.

[39] Ingenjör Rudolf Jung, en delegat från Troppau

Machine Translated by Google

NSDAP:s nationella och ekonomiska program

Vårt mål är – Tysklands återfödelse i tysk anda till tysk frihet.40

Vägen till detta huvudmål är:

I. Den nationella politiska principen: Tyska riket är tyskarnas hem.

1. Inom utrikespolitiken:

1. Upprättandet av en sluten nationalstat som inkluderar alla tyskar.

2. Den mäktiga representationen av tyska intressen utomlands.

2. I raspolitik:

3. Avlägsnandet av judar och alla icke-tyskar från alla ansvarsfulla positioner i det offentliga livet.

4. Förbud mot invandring av östjudar och andra parasitiska utlänningar. Problematiska utlänningar och judar kan utvisas.

3. Inom medborgarpolitiken:

5. Endast den tyska som lovar sig själv den tyska kulturen och gemenskapen kan utöva statliga medborgarrättigheter.

6. En person som inte är tysk kan endast leva som gäst i den tyska staten och lyder under utländsk lag.

7. Tyskarnas rättigheter och intressen går före utländska medlemmars rättigheter och intressen nationer.

II. Den ekonomisk-politiska principen: *Nationalekonomins uppgift är att tillgodose efterfrågan och inte en så hög lönsamhet som möjligt för lånekapital.*

8. Nationalsocialismen erkänner i grunden privat egendom och placerar den under statligt skydd.

9. Folkets välfärd sätter emellertid en gräns för den omåttliga hamstringen av rikedom i individers händer.

10. Alla tyskar bildar en arbetsgemenskap för att främja det gemensamma välfärden och kultur.

11. Inom ramen för denna allmänna arbetsskyldighet för varje tysk och med grundläggande erkännande av privat egendom medges varje tysk fri möjlighet att förvärva och fritt förfoga över sin arbetsinkomst.

12. Den sunda kombinationen av små, medelstora och stora företag inom alla områden av näringslivet, och därmed även inom jordbruket, upprätthålls.

13. Gigantiska företag (bolag, syndikat och truster) kommer att bekämpas.

14. Ocker och utpressning, såväl som hänsynslös berikande på folkets bekostnad och skada, ska straffas med döden. 15. Införandet av ett års obligatoriskt arbete för varje tysk.

---

[40] För en detaljerad diskussion av dessa punkter se Feders Das Programm der NSDAP und seine weltanschaulichen Grundlagen, München, 1927; tr. ETS Dugdale, The Program of the NSDAP and its general concepts, München, 1932

Machine Translated by Google

III. Den finanspolitiska principen: *Finanssystemet står i statens tjänst, finansmakterna får inte bilda en stat inom staten; alltså vårt mål: Att bryta intresseslaveriet genom:*

16. Befrielse av staten och därmed folket från dess räntebundna skuld till stora lånekapital.
17. Nationalisering av Reichsbank GmbH och centralbankerna.
18. Finansiering av alla större offentliga uppgifter (utveckling av vattenkraft, vägar etc.) med undvikande av lån genom utfärdande av räntefria statskassans voucher eller genom en kontantfri metod.
19. Införandet av en stabil valuta på täckt basis.
20. Skapandet av en ideell bygg- och ekonomibank (valutareform) för beviljande av räntefri kredit.
21. Grundlig omstrukturering av skattesystemet enligt socialistiska, nationalekonomiska principer. Befrielse av konsumtion från bördan av indirekta skatter och produktion från åtstramande skatter (skattereform och skattebefrielse).

IV. Den socialpolitiska principen: *Det allmänna välfärden är den högsta lagen.*

22. Generös utveckling av åldersförsäkringen genom nationalisering av livräntesystemet. Till varje behövande tysk medborgarkamrat kommer en tillräcklig pension att garanteras från en viss ålder eller vid förtida permanent oförmåga att försörja sig.
23. Fördelning av arbetets intäkter mellan alla personer som är verksamma i produktiva företag, beroende på prestation och ålder, med en åtföljande andel i ansvaret för att uppfylla arbetets nationalekonomiska uppgifter.
24. Konfiskering av alla krigs- och revolutionsvinster som inte är baserade på ärligt arbete samt av egendom som förvärvats genom hamstring och ocker och deras användning för utveckling av socialförsäkringen.
25. Avhjälpande av bostadsbristen genom omfattande nybyggnation av bostäder i hela riket med hjälp av den nya ideella Bygg- och Ekonomibanken som ska inrättas enligt artikel 21.

V. Inom kulturpolitiken: *En blomstring av alla vetenskaper och konster på grundval av en politiskt fri, ekonomiskt sund stat är vårt främsta kulturella mål.*

Detta bör nås genom:

26. Ungdomens utbildning till fysiskt friska och intellektuellt fria män enligt de stora traditionerna inom tyskt intellektuellt liv.
27. Full religions- och samvetsfrihet.
28. Särskilt skydd för den kristna tron.
29. Undertryckande och uteslutande av religiösa läror som strider mot den tyska moralkänslan och vars innehåll har en stats- och nationsförstörande karaktär.
30. Undertryckande av alla skadliga inflytanden inom litteratur och press, scen, konst och bio.
31. Undervisningsfrihet vid de tyska universiteten, bildandet av en härskande klass av karaktärsfulla män.

Machine Translated by Google

VI. Militärt:

32. Att göra nationen försvarbar genom införandet av militärlag för varje fri Tysk.

33. Avskaffande av legosoldattrupper.

34. Skapandet av en milisarmé för försvaret av hemlandet under en professionell officerskår som ska byggas upp genom en strikt hierarkisk disciplin.

VII. Andra reformer:

35. Reform av presssystemet. Undertryckande av alla pressinstrument som strider mot det tyska folkets angelägenheter. Det strängaste ansvaret för alla nyheter som finns falskt eller tendentiellt förvrängd.

36. Reform av rösträtten med avskaffandet av de nuvarande korrumperande formerna av valkampanjer och de valdas brist på ansvar (immunitet).

37. Utveckling av yrkeskamrar.

38. Reform av rättsväsendet inom området

Markrätt – (grundläggande erkännande av rätten till ägande av mark, otillgänglighet för privat kapital att hyra ut mark, statens förköpsrätt och återgång av mark till staten vid vårdslös förvaltning).

Civilrätt - (mycket strängare skydd av personlig heder och hälsa, jämfört med det ensidiga rättsskyddet för egendom som råder idag).

39. Konstitutionella reformer:

Konstitution: Den konstitution som motsvarar den tyska karaktären är ett suveränt statsledarskap inriktat på en högsta position. - Huruvida denna högsta position innehas av en monark som ska väljas av folket eller av två eller tre ansvariga högsta rikstjänstemän måste överlåtas till folkets senare bedömning.

Rikets federala karaktär: Sammansättningen av det tyska folket från olika provinser, internt förbundna genom stammar och historia, förutsätter de enskilda förbundsstaternas omfattande oberoende i förhållande till sina inre angelägenheter.

Rikets angelägenhet är det tyska folkets representation utåt, pass och vägtullar, och vidare armén och flottan.

Tre huvudmotståndare står i vägen för genomförandet av detta nationalsocialistiska nationella och ekonomiska program. Marxism, parlamentarism och, framför allt, storlånekapital.

Vår antimarxistiska kamp riktas mot den statsupplösande läran hos den första juden Karl Marx, mot den folkupplösande läran om klasskamp, mot den ekonomiupplösande läran om förnekandet av privategendom och mot den rent ekonomiskt materialistiska historieuppfattningen.

2. Vår antiparlamentariska kamp riktar sig mot oansvarigheten hos de så kallade folkrepresentanterna som – immuna – aldrig faktiskt behöver ta ansvar för konsekvenserna av sina beslut, såväl som mot alla skador som uppstår därav (korruption, nepotism, mutbarhet) och, som den värsta konsekvensen – en regering som är beroende av ett sådant parlament.

Machine Translated by Google

3. Vår anti-mammonistiska kamp, som står högre än de andra två fronterna, riktas mot den världsomfattande finansmakten, det vill säga mot den permanenta finansiella och ekonomiska utblödningen och exploateringen av vårt folk genom stora lånekapital.

Denna kamp är emellertid å andra sidan också en kraftfull intellektuell kamp mot den själsförstörande materialistiska andan av egoism och girighet med alla dess åtföljande korrumperande manifestationer inom alla områden av vårt offentliga, ekonomiska och kulturella liv.

I slutändan och djupaste analysen handlar det om en kamp mellan två världsbilder som uttrycks genom två fundamentalt olika intellektuella strukturer – den produktiva och skapande anden och den rörliga giriga anden. Den skapande anden som är rotad i jorden och återigen övervinner världen i metafysisk erfarenhet finner sina främsta representanter i den ariska människan – den giriga, rotlösa kommersiella och materialistiska anden som enbart riktas mot det dennavärldsliga finner sin främsta representant i juden.

Nationalsocialismen, liksom antisemitismen, skymtar i den judiska materialistiska andan den primära roten till det onda, men den vet också att denna mäktigaste strid i världshistorien inte kan stå kvar i enbart negativa antisemitiska krav. Därför höjer sig nationalsocialismens hela nationella och ekonomiska program långt över den förvisso banbrytande men negativa antisemitiska striden genom att positivt ge en kreativ och konstruktiv bild av hur det nationalsocialistiska arbets- och prestationsläget bör se ut.

Om detta huvudmål uppnås, kommer Nationalsocialistiska partiet att upplösas. *Nationalsocialismen kommer då att ha blivit hela det tyska folkets livsinnehåll.* Nationalsocialistiska tyska arbetarpartiet är visserligen i allmänhet inte ett parlamentariskt parti i ordets gängse bemärkelse, utan endast den beslutsamma, framåtblickande och framtidsinriktade del av befolkningen som har samlats kring en ledare med stark vilja och sinne, för att leda Tyskland ut ur skam och maktlöshet utåt, ut ur förstörelse och korruption inåt, till en mäktig och imponerande position utåt, och inåt, till en ekonomiskt sund, kulturellt blomstrande, intellektuellt och moraliskt högt ansedd nationell gemenskap.

Vi vill bygga det tyska längtans rike, som Geibel41 sjunger det:

En utvändigt, med ett mäktigt svärd,
samlas runt en hög fana,
Invändigt rik och mångfaldig,
Varje stam på sitt sätt!

41 Emanuel Geibel (1815-1884) var en tysk poet och dramatiker som skrev flera patriotiska dikter som attackerades av den samtida liberala "ungtyska" litterära kretsen kring de judiska författarna Heinrich Heine och Ludwig Borne, men senare förespråkades av nationalsocialisterna.

Machine Translated by Google

3. Statsstrukturen för det nationella Socialistisk stat

Den nationalsocialistiska idén om den tyska staten

Redan i kapitlet om de maktpolitiska grundvalarna har vi pekat på det faktum att varje avvikelse från de tyska härskarna från sina rent tyska uppgifter åtföljdes av de mest förödande konsekvenser för det tyska folket. Om man granskar den tyska historien finner man alltid den tyska längtan efter en sluten nationalstat förverkligad endast under korta historiska perioder, gång på gång bleknade denna tyska dröm bort, och gång på gång sjönk Tyskland tillbaka i maktlöshet och upplösning. Därmed står en lärdom fast från hela den tyska historien att endast nationens instängning inom en mäktigt ledd stat gör det möjligt för Tyskland att motstå de enorma faror som uppstår för det enbart på grund av dess ogynnsamma geopolitiska situation. Nästan ingenstans har Tyskland naturliga gränser, nästan överallt ligger det fritt och oskyddat mot fientliga angrepp. Varken havet som omsluter England eller de höga bergen som skiljer Spanien och Italien från sina grannar ger Tyskland ett naturligt försvar. Frankrike har bara en öppen sida mot oss, Ryssland likaså. Endast Tyskland ligger mitt emellan de andra nationerna - som hjärtat - och som Europas slagfält. På tysk mark stred spanska, franska, engelska, svenska, ryska och mongoliska arméer, på tysk mark utkämpades de fruktansvärda religionskrigen under trettioåriga kriget, och omvänt blödde tyskar i utländsk tjänst för utländska intressen i alla länder. Moder Germania blödde från tusentals sår som drabbats av dess utländska arméer och - som drabbats av hennes egna söners strider. Oändligt tragisk är tysk historia, så tragisk att den tyska längtan efter ett enat, slutet tyskt rike inkluderades i sagor, i den gamle Barbarossas sagor i Kyffhäuser42. Genom århundradena kvarstod förverkligandet av den tyska statsidén - en längtan och ett hopp hos nationens bästa folk tills en mäktig smed år 1871 smidde Tysklands enhet. Mycket återstod att önska i förverkligandet av den stortyska staten som skulle omfatta alla tyskar som lever i territoriell förbindelse med moderlandet. Men redan detta delvisa förverkligande av den tyska längtan gav oss en hög blomning av tysk historia som sällan förr.

Men vi behöver inte räkna med "om" och "men", utan vi måste lära oss av historien. Politik är historia som är i utveckling, och om frälsning ska blomstra för vårt folk ur "historieskapandet", då måste vår statskonst, vår nationella politik, med respekt för det som har uppstått i historien, undvika tidigare tiders misstag och binda sig till den bästa traditionen. Mannen, politikern utan historia som dogmatiskt skriver historia från sin fåtölj, kommer bara att kunna bringa olycka över ett folk, sådan som vi har upplevt den under de senaste åren från de nya tyska marxistiska regeringsshowmännen. Så katastrofalt och skadligt som den gamla samhällsformens fullständiga sammanbrott är, särskilt när denna förstörelse är identisk med den marxistiska rörelsens kraft, så lite kan det gamla bevaras bara för att det är gammalt. Häri ligger återigen tragedin i den konservativa andan, den som, kreativt ofruktbar och

42 Kyffhäuser-kedjan mellan delstaterna Thüringen och Sachsen-Anhalt anses vara viloplatsen för den heliga romerska kejsaren Friedrich Barbarossa (1122-1190), som drunknade i floden Salef i Turkiet under det tredje korståget.

Machine Translated by Google

utan fantasi förkastar den allt nytt bara för att det är nytt, och för att den orubbligt håller fast vid föråldrade former som för länge sedan förlorat sin substans. Människor och stat är inte mumier och konstruktioner, utan levande varelser; kläder som klippts en gång passar inte för alltid.
Endast några ganska stora grundläggande drag dras genom nationernas öden, och en försummelse av sådan grundläggande kunskap har alltid hämnats bittert på nationerna. För oss tyskar är den grundläggande historiska nationalpolitiska läran: "Var enade!"

Ordet "förenad"43 betyder emellertid inte "enhet"44 utan "att vara i enighet"45. Endast ur de germanska stammarnas enighet om principerna för extern och intern politik kan en internt fri stat växa som sin finaste blomma, vilken är externt mäktig med internationell tyngd.

För den tyska staten får det därför inte finnas några europeiska eller internationella ekonomiska, kyrkliga eller humanitära motiv utan endast uteslutande hela den tyska nationens välfärd. Jag menar "motiv" för politisk handling. Vid sidan av detta löper naturligtvis inflytandet av en kyrklig, ekonomisk och allmänt mänsklig karaktär som måste värderas och beaktas på ett adekvat sätt. Men principen måste vara och förbli att den tyska nationalstaten endast ska representera tyskar, och detta i både intern och extern politik.

Vårt nationella politiska mål är därför:

1. Upprättandet av en sluten nationalstat som inkluderar alla tyskar.

2. Den kraftfulla representationen av alla tyska intressen utomlands.

Den nationalistiska idén

Förutsättningen för ett uppvaknande, eller snarare, för ett återuppvaknande av ett starkt nationellt medvetande är

avlägsnandet av alla judar och icke-tyskar från alla ansvarsfulla positioner i det offentliga livet.

Den beslutsamma defensiva kampen mot judarnas invasion inom nästan alla områden av vårt offentliga liv förs med total energi endast av nationalsocialismen. Kampen mot judendomen är den medvetna kampen för den tyska andan och för tysk frihet.

Judarnas inflytande och effekt på sina värdfolk kan inte alls jämföras med andra folks maktförhållanden och strider, utan endast med kampen på liv och död mellan en frisk kropp och de dödliga giftiga bakterier som har angripit den. När en levande organism attackeras av giftiga baciller är frågan bara: antingen blir kroppens friska kraft herre över de främmande inkräktarna – då skär den ut dem – eller så är den inte längre herre över dem, då dör den för deras skull. Så även för judarnas värdfolk överallt i världen finns det bara detta: antingen skär ut judarna ur den nationella kroppen – eller dö för judens skull.

Just jämförelsen med människokroppen och bakterierna visar oss mycket tydligt hur snedvriden den vilseledande uppfattningen är, att judarna arbetade sig upp överallt endast på grund av sin större effektivitet och att det är djupt fel och orättvist att attackera och förfölja dem av den anledningen. Man kan inte bara säga att kolerabacillen likaledes är så mycket starkare och effektivare än människan och att det är därför den har övervunnit den friska människan – nej,

---

43 enig

44 'Enhet'

45 'Enigkeit'

Machine Translated by Google

Det är ett gift för människan. Och precis som i denna kamp mellan den levande organismen och invaderande gifter uppträder speciella förgiftningssymptom åtföljda av febertillstånd, kramper, förlamningssymptom etc., så uttrycks även kampen mellan de nationer som attackeras av juden i ganska liknande sjukdomssymptom – oro och agitation i det medborgerliga och politiska livet, kraftiga konvulsioner i den nationella kroppen, oro, terror, inbördeskrig omväxlande med ganska typiska förlamningssymptom, särskilt i nationernas intellektuella delar – i regeringarna. Då återstår bara en fråga, huruvida de nationellt medvetna kretsarna som erkänner fienden lyckas varna och upplysa regeringarna eller bilda regeringen och neutralisera judarna själva – då inträder botemedlet med säkerhet; om det inte lyckas med detta, inträder den nationella döden lika säkert. Det finns ingen tredje väg. En tillfällig isolering – för att stanna kvar vid den medicinska bilden – medför endast skenbara botemedel: förr eller senare bryter bacillerna ut på nytt i kroppens blodkärl, slutet på denna andra kamp är då dödligt för patienten.

Avgörande för den slutliga framgången – liksom i livet i allmänhet – är viljan till makt. Utan denna vilja till makt – utan denna vilja att upprätthålla nationen, är nationen hjälplöst utlämnad till ett fall. Det som inte bokstavligen går ner blir en slav, fellahin, träl och tjänare åt den alljudiska världsmakten.

Det är en kamp på liv och död. Många duktiga soldater har gett sig av – men majoriteten av våra nationella kamrater sover fortfarande. Utbildning om och om igen, outtröttlig, är lösningen. Det som gör denna utbildning så särskilt svår är ariernas okonstlighet och mjukhet just i dessa viktiga rasfrågor.

Den starka rasblandningen inom vårt tyska folk har utan tvekan nästan helt begravt det klara och höga rasmedvetandet hos alltför många, så att endast en obestämd känsla av motvilja mot de rasmässigt främmande judarna har kvarstått istället för en exakt kunskap om raslagar. Juden för sin del har i mer än två tusen år följt sina raslagar noggrant i klar vetskap om den enastående vikten av att upprätthålla blodets renhet för karaktär och nation.46

Å andra sidan har han kunnat framställa rasagitationen som föråldrat struntprat, vilket, med avseende på rasblandningen i Tyskland, tyvärr var möjligt för honom med ett visst sken av rättfärdigande. Istället för att tyskarnas judiska förakt för rasvetenskapen motarbetades med fullständig beslutsamhet med kravet: "Tysk, håll ditt blod rent!", var tysken även på detta område underlägsen judens psykagogiska konster47. Upplysningstidens århundrade med dess humanitära ideal gav visserligen judarna frigörelse från de bojor som våra förfäder i deras högre visdom hade smidit mot den judiska andans angrepp av röv och ocker, men för oss själva bara förvirring och osäkerhet i denna grundläggande fråga. Med meningen: "judarna är också människor" – en mening som ifrågasattes och faktiskt aldrig ifrågasätts av någon – beviljades judarnas inträde i medborgerliga lika rättigheter. Det nationellt-rasliga motståndet mot det judiska utländska folket med en helt annan intellektuell struktur vaggades därmed och kampen mot den medborgerliga frigörelsen lamslogs därmed från början.

Från denna plattform ägde nu erövringen av hela vår ekonomiska och
nyligen, det offentliga livet fram till den nuvarande situationen med judarnas obegränsade styre.

---

46 Jfr Nationalsocialistiska bibliotekets volymer om ras och judar!
47 Övertalningskonster.

Machine Translated by Google

En hel rad vittnesmål från judarna själva avslöjar att de känner sig som en stat i staten, att de känner sig närmare sammanbundna med sina raskamrater i andra länder än med sina värdfolk.

Ur denna judiska känsla av nära tillhörighet mellan folk uppstår direkt faror för ursprungsbefolkningarna inom området för nationers utrikespolitiska relationer i krig och fred.

Till en början riktades dock judarnas uppmärksamhet mot kravet på ekonomiska fördelar. Här kom deras obegränsade strävan efter vinst, som hindrades av bristande sociala känslor för sina värdfolk, dem till stor nytta.

Som uppfinnare och bärare av det moderna kreditsystemet var det snart en enkel sak för dem att få hela staternas finansekonomi och, genom banker och börser, även den privata sektorn till största delen under sitt inflytande.

Härifrån, alltså efter skapandet av sin ekonomiska ställning, sträckte judendomen sina fingrar även till nationens intellektuellt-kulturella produkter; här kom deras gripande anda, deras kvicka kvickhet, deras kritiska förståelse – egenskaper som ofta kan framstå som definitiva fördelar gentemot den seriösa, tunga, jordnära ariska andan – till deras hjälp.

Men i verkligheten var det bara tjuvinstinkten, deras brist på samvete och skrupelfrihet – vilket redan tillkännages i deras religiösa läror. För juden, enligt Schulchan Aruchs läror48, är icke-judens egendom som egendom utan herre – där för att juden ska kunna tillägna sig den! Juden ställde alla bank- och börsteknikens medel till sin tjänst. Anonymiseringen – avpersonaliseringen av vår ekonomi genom den börshandlade formen av aktiebolaget – har i viss mån separerat kapital från arbete, aktieägaren vet i de sällsyntaste fall något om sin fabrik, han har bara det ensidiga intresset av *sina pengars lönsamhet.*

när han har investerat det i form av aktier. Detta fenomen måste nämnas här eftersom med denna avpersonalisering av vår ekonomi går även dess försämring hand i hand. Entreprenören och tillverkaren som har byggt upp sitt företag från grunden, som känner sina kunders krav, som fortfarande har den gamla affärsmässiga hedern och anser det som sin plikt att producera en solid, god och hållbar produkt som motsvarar ekonomins faktiska behov, denna verkligt solida entreprenör är något så fundamentalt annorlunda än den moderna stora aktieägaren som, med det rent kapitalistiska innehavet av ett stort aktiepaket, bara känner ett intresse, att sträva efter så hög avkastning som möjligt. Huruvida bra och billiga föremål tillverkas i företagen, huruvida produktiva värden i allmänhet skapas av ett aktiebolag eller, som i fallet med kreditbolagen (bankerna) i allmänhet, inga värden skapas är en fråga av yttersta likgiltighet för kapitalisten - aktieägaren. Detta har som ytterligare konsekvens att produktionen är mindre behovsinriktad, att mycket snarare bara ett skenbart behov behöver uppstå genom enorm reklam. Tidigare var det helt förbjudet enligt entreprenörernas hederskodex att lovorda sina produkter; den som gjorde detta var en marknadsropare, och ett sådant marknadsroparliknande lovord av sina varor ansågs av den solide affärsmannen vara oärlig konkurrens. Den judiske handelsmannen bedrev emellertid just denna typ av marknadsropande handel med total envishet, där hans *övertalningskonst* kom väl till pass. Idag har judisk reklam dykt upp i stället för den påträngande judiska roparen.

48 Schulchan Aruch är den mest auktoritativa judisk lagsamlingen och författades år 1563 i norra Palestina av Yosef Karo.

Machine Translated by Google

Inom vetenskapens område skedde en liknande utveckling, särskilt inom den ekonomiska vetenskapens område – den så kallade nationalekonomin. Gradvis sågs nationalekonomins uppgift inte längre ligga i att undersöka de nationella ekonomiska legitimiteterna och nödvändigheterna och i att härleda riktlinjer för det ekonomiska ledarskapet från resultaten av undersökningarna, utan i allt högre grad genomfördes endast en beskrivning av situationen utan att undersöka om de ekonomiska fenomenen och formerna som man påträffade också var goda och lämpliga och tillämpliga på den nationella ekonomins faktiska behov. På detta sätt lyckades man, och lyckas idag mer än någonsin, att åstadkomma de fruktansvärda skadorna på ekonomin och därmed på det nationella samfundet – vetenskapligt betraktat – och av denna anledning på ett oföränderligt sätt. Inom detta område kommer särskilt läran om den statliga och privata kreditbranschen, och särskilt läran om ränta, in. Vi har behandlat denna fråga ingående på ett annat ställe, här kan det räcka med att påpeka det faktum att det vi idag kallar nationalekonomi i grund och botten bara är en privatkapitalistisk instruktion till personlig berikande och ett välorganiserat försök att rättfärdiga det ockerkapitalistiska rånet på produktiva nationers arbetskraft.

Det är värt att notera att bland föreläsarna i nationalekonomi finns en mycket stor andelen judar.

För lekmannen är mer slående judarnas intrång i det litterära och konstnärliga fält.

Den som betraktar vår nutida teater kommer att bli chockad över den låghet och cynism som sprider sig där. Särskilt giltigt är detta om det moderna fenomenet film. Dramat med liderliga och krattor styr våra scener; med subversiv och skicklig dialektik får den gode tysken föreläsa att moral och etik, heder och samvetsgrannhet i grunden är ren dumhet utan vilken man kan komma längre. Dessa attacker mot publiken åtföljs av den judiska teateragentur-besväret där de konstnärligt lagda kunskaperna tenderar att avgöra mindre än tacksamheten till teater- och konsertagenterna hos dem som söker en position.

Men sedan följde en omfattande manipulation av den allmänna opinionen genom dagspressen. Nästan alla stora tidningar övergick gradvis i judisk ägo.

Därmed slöts kretsen kring det tyska folket. Till det ekonomiska styret lades det intellektuella styret. Allt som var skadligt för de judiska intressena undanhölls och tystades så länge som möjligt från allmänheten; om idéer eller föreställningar ändå gjorde sig gällande, då började den verkliga häxjakten, först genom försök att göra sådana ansträngningar löjliga, och om inte ens det hjälpte, måste lögner och förvrängningar såväl som personlig förnedring användas. Mutor, hot försöktes och slutligen drog man sig inte ens för att ekonomiskt utplåna den obekväma motståndaren eller tillrättavisaren, eller för att ens döda honom.

Detta sista och mest fruktansvärda vapen användes i allmänhet inte, eller endast sällan, mot privatpersoner, ty knappast någonsin uppnådde en verklig folkväns reaktion utan en politisk eller statlig maktposition en viss grad av effektivitet innan han redan var bruten av spärren av lögner och förtal i judarnas offentliga organ.

I partierna underblåstes massornas missnöje genom extrema överdrifter, och klasshatet mot de besuttna och deras förmodade beskyddare, statsmakten och armén, upptändes. Även här – liksom överallt i fallet med dessa angrepp på nationalstaten – var det judar som mest agiterade och underblåste. Det behöver bara erinras om att Karl Marx, grundaren av den marxistiska läran om klasskamp, verkligen var jude (Mardokaj

Machine Translated by Google

(var hans riktiga namn). Hans härold i Tyskland, Ferdinand Lassalle49, ursprungligen Feist Lasal, var likaledes jude.

I kriget och revolutionen fullbordades det judiska förstörelsearbetet mot den tyska staten. Furstarna drevs bort, axelbanden slets av officerarna, tjänstemännen gjordes fogliga av hunger så att de kunde ställa sin arbetskraft – oumbärlig även för den socialistisk-högkapitalistiska staten i det moderna Tyskland – till förfogande. På detta sätt avväpnades, emaskulerades, bestuldes på sina ledare, berövades och kränktes, demoraliserades och försvagades den tyska nationen, medan judarna överallt i det offentliga livet, inom ekonomi och politik, inom konst och teater, tillskansade sig en obestridlig hegemoni.

Grunden för deras styre är deras enorma rikedom.

Trots sitt lilla antal i förhållande till sina värdfolk har de kunnat föra över alla viktiga poster i det offentliga livet till sina judiska raskamrater eller till tyskar som är nära besläktade med judar. Men icke desto mindre är ett avlägsnande av judarna från den tyska nationalismen fullt möjligt – så mycket mer i och med att den verkligt viktiga produktiva verksamheten inom industri och jordbruk, inom yrken och administration, är nästan helt fri från judar.

Ett avlägsnande av judarna från vår nationella kropp skulle varken störa jordbruksproduktionen – jag har ännu inte sett någon jude bakom plogen gå runt fåran – inte heller skulle fabrikerna behöva stå stilla på grund av brist på arbetare – arbetskraften kommer sannerligen att veta att ingen jude hissar kol i hårt arbete eller står vid smedjan – våra arbetsplatser för smed och metallarbetare, snickare och skomakare skulle inte bli föräldralösa – husen skulle inte på något sätt behöva stå i ruiner efter judarnas utvisning, statistiken nämner ingenting om judiska murare och snickare, takläggare eller glasare. Men inte ens inom handeln skulle en stagnation uppstå om judarna inte längre fanns där. Inom transportsystemet har staten redan hittills tagit hand om person- och godstrafiken på ett exemplariskt sätt och vem har sett judar som järnvägskonduktörer eller lokförare –

eller som spårvagnskonduktörer, eller som vagnförare eller transportarbetare?

Men även inom det område där judarna typiskt är benägna att handla och finansera, har de militära administrativa posterna före kriget visat att de kunde bedriva en noggrann lager- och provianteringstjänst, inom själva handeln är hundratusentals handelsbiträden och tyska affärsmän aktiva som förstår handelns verkliga aspekter och nödvändigheter, och i statsbanken och postbanken har vi institutioner som skulle kunna utgöra grunden för en sund nationalekonomi befriad från den judiska rövarekonomin.

Om vi i denna ganska korta översikt har sett att judarna inte på något sätt representerar en oersättlig funktion i vårt stats- och nationella liv, att de å andra sidan missbrukar sin överhöghet på det mest hänsynslösa sätt till skada för sina värdfolk, så framställs som en uppenbar och logisk konsekvens kravet på utvisning av judarna från vår nation.

Endast den som förbinder sig till den tyska nationella gemenskapen kan vara statsmedborgare .

---

49 Ferdinand Lassalle (1825-1864) var en tysk-judisk socialist som var bekant med Marx, även om den senare ansåg honom vara en opportunist på grund av hans kompromissvilja med den konservative Bismarck. Marx stödde därför inte Lassalle när den senare grundade en Allgemeiner Deutscher Arbeiterverein (Allmänna tyska arbetarnas
Association) år 1863 syftade huvudsakligen till att erhålla allmän direkt rösträtt.

50 Denna bestämmelse fanns redan med i den andra delen av Nürnberglagarna av den 15 september 1935, "Riksmedborgarskapslagen", artikel 2: "En medborgare i riket är endast den undersåte som är av tyskt eller besläktat blod och som genom sitt uppförande visar att han är både önskan och lämplig att tjäna det tyska folket och riket troget." Judarnas fullständiga separation från det tyska samhället föreskrevs i den första delen av dessa lagar, "Lagar till skydd för tyskt blod och tysk heder".

Machine Translated by Google

Av denna granskning av rasfrågan följer naturligt och nödvändigtvis även de andra konsekvenserna av förbudet mot invandring av östjudar. Det är en fullständig brist på förståelse för den judiska frågan om man tror att det är tillräckligt för att stöta bort östjudarna genom ett invandringsförbud. Det är absolut nödvändigt att samtidigt sätta de judar som är fientligt inställda till vårt folk och som är bosatta bland oss under en främlingsakt. Östjudarna är naturligtvis den stora reservoar från vilken judarna ständigt fyller på sig. Den stora fara som denna invandring i sig innefattar har tydligt uppenbarat sig genom de senaste årens erfarenheter. På några få år har dessa östjudar genom alla möjliga affärsknep och uppvisningar kunnat komma i besittning av enorma förmögenheter. Våra rättssalar är fulla av bedrägerier som utövas av sådana utländska element. Staten har inte det minsta intresse av invandringen av sådana människor som inte på något sätt gör sig produktivt användbara.

Denna nationalsocialistiska statens ståndpunkt gentemot östjudarna utesluter inte att även medlemmar av andra nationer som är parasiter på den nationella kroppen kan utvisas.

Diskussionen om dessa frågor leder oss nu till den tredje delen av statens politik för Nationalsocialism: till medborgarrätten.

Medborgarrätten

Medborgarrätten måste förvärvas. I denna princip skiljer sig nationalsocialismen avsevärt från den rätt som gäller för närvarande, enligt vilken varje vuxen tysk över 20 år, av manligt och kvinnligt kön, kan utöva statliga medborgarrättigheter. Likaså är denna möjlighet idag, enligt Weimarförfattningen, öppen för medlemmar av den judiska rasen. På samma sätt kan detta statliga medlemskap förvärvas av vilken utlänning som helst genom att uppfylla några ytliga formaliteter.

Weimarförfattningen förstår i allmänhet inte begreppet statsmedborgare utan talar i artikel 110 om medlemskap i en stat, och i artikel 109 om lika rättigheter inför lagen för alla statsmedlemmar av manligt och kvinnligt kön. Vagningen i detta begrepp utesluter naturligtvis kravet på moraliska och rasliga förutsättningar för förvärv av medborgarrätten. I motsats till detta tar artikel 113 i riksförfattningen de främmande språkiga "delarna av nationen" (!) under sitt särskilda skydd; de "får inte missgynnas i sin fria traditionella utveckling, särskilt i användningen av sitt modersmål i utbildning, såväl som i den interna förvaltningen och rättskipningen".

Om man med denna mest omfattande behandling av utländska medborgare jämför vår lags praktik till republikens skydd mot sina egna nationalkamrater, skyldigheten att utlämna de så kallade krigsförbrytarna till fienden, med den säkerhet som garanteras i artikel 112 att "ingen tysk från en utländsk regering får utlämnas till förföljelse eller straff", och om man en gång jämför just denna sistnämnda artikel med fransmännens ökända domar mot Krupp51 och hans direktörer, kanske en hänvisning till det faktum att författaren till denna konstitution var juden Preuss52 räcker för att definitivt belysa alla dessa händelser.

---

51 Gustav Krupp von Bohlen und Halbach (1870-1950) ledde Friedrich Krupp AG från 1909 till 1941. I samarbete med Reichswehr under Hans von Seeckt (1866-1936) genomförde Krupp en hemlig upprustning av Tyskland i strid med Versaillesfördraget. År 1923, när fransmännen och belgarna ockuperade Ruhrregionen, bötfällde de också Krupp för att ha hållit en
stor offentlig begravning för de tretton arbetarna vid Krupp-fabriken) i Essen som sköts ihjäl av fransmännen under ockupationen.

52 Hugo Preuß (1860-1925) var tysk-judisk inrikesminister i Weimarrepubliken och spelade en avgörande roll.
i utformningen av Weimarkonstitutionen från 1919.

Machine Translated by Google

Inte "polackernas mer lyckosamma framtid", som Betthmann-Hollweg53 sade i ett av sina olyckliga parlamentstal, och inte heller judarnas förbättring i Rumänien (enligt Kuhlmann)54 kan vara den ledande idén för en tysk stat, utan endast det tyska folkets välfärd. Detta vägledande tema uttrycks i NSDAP:s nationella och ekonomiska program (Programmet, s. 35) under nr 7: *"Tyskarnas rättigheter och intressen går före de som finns hos utländska nationer" och under nr 6: "Den som inte är tysk kan endast leva som gäst i Tyskland och omfattas av utlänningslagen".*

Enligt detta måste statsmedborgarskapsrätten förvärvas. Den kan också förloras genom ovärdighet. Det är en rättighet från vilken judarna fundamentalt sett är uteslutna, från vilken även medlemmar av andra nationer kan uteslutas.

Det inre villkoret för den som söker tyskt statsmedborgarskap är ett löfte till den tyska kulturen och gemenskapen. Den som inte på detta sätt lovar den tyska nationen, den som förklarar sig vara en fiende till den tyska staten, den som känner sig närmare bunden till medlemmar av andra nationer än till sitt folk, kan inte erhålla några tyska statsmedborgarrättigheter, ty han vill sannerligen inte ha något att göra med den tyska gemenskapen.

Det verkar verkligen vara galenskap när människor som helt offentligt förklarar att de inte känner något fosterland som heter Tyskland, som Crispien55 och andra gjorde, fortfarande vill ge råd om detta lands öde, när de som folkets representanter, som delegater, fortfarande gör anspråk på att åtnjuta särskilda privilegier och när de fortfarande åtnjuter skyddet av särskilt stränga lagar (republikens skydd) ifall de befordras från detta parlament till regeringspositioner.

Den nationalsocialistiska tyska staten kommer att kräva just av sådana män den hårdaste uppgörelse, och medlemmarna i de revolutionära regeringarna och parlamenten kommer i efterhand att behöva ta ansvar för sina handlingar eller underlåtenheter. De lagar som ska utvecklas på ansvar av alla personer som står i det offentliga livet kommer därför att behöva förses med retroaktiva befogenheter.

Här handlar det inte, som i fallet med den tyska revolutionens misstag, om de hungriga "proletärernas" lönekamp mot de mätta och omättliga kapitalisterna, alltså inte om att vilseleda arbetande människors sunda och riktiga känslor genom idén om klasskamp, utan här handlar det om det moraliska kravet att oansvarigheten hos de nuvarande förmånstagarna av det nuvarande parlamentariska och regeringsmässiga systemet måste upphöra, och att de som har berikat sig på ett omåttligt sätt på folkets behov eller de som har medverkat till andra kretsars intriger ska straffas på ett förtjänt sätt.

Slagordet: "De små skurkarna hängs; de stora får gå fria" bör inte bevisas vara sant. Den nationalsocialistiska staten kommer tvärtom, när det gäller straffets utmätning, att beakta det faktum att de små skurkarna förförs som ett mycket förmildrande sådant och å andra sidan ställa de stora brottslingarna mot det tyska folket inför rätta med lagens fullständiga stränghet.

---

53 Theodor von Betthmann-Hollweg (1856-1921) tjänstgjorde som Tysklands kansler från 1909 till 1917. Under kriget, Betthman-Hollweg verkade förespråka en mer moderat politik än den som militärledarna förespråkade.

54 Richard von Kuhlmann (1873-1948) tjänstgjorde som Tysklands utrikesminister från augusti 1917 till Juli 1918. I maj 1918 förhandlade han fram freden i Bukarest med Rumänien.

55 Arthur Crispien (1875-1946) valdes till socialdemokratisk parlamentsledamot år 1920 och blev medordförande för Sozialdemokratische Partei (SPD) år 1922.

Machine Translated by Google

Denna statsdomstols reningsverk kan nu inte på något sätt upphöra med dem som först kom till makten med revolutionen. Den måste också rikta in sig på dem under den kejserliga regeringen som, genom sin försummelse, möjliggjorde detta tyska fall. Den huvudansvarige – Bethmann-Hollweg – har verkligen tagits från sina jordiska domare, detsamma gäller för den näst mest skyldige – Erzberger56, som, som fader till den eländiga parlamentariska revolutionen i juli 1917, återigen väckte fiendens sjunkande segervilja. Till och med Eisner57

och Rathenau har avlägsnats från platsen för deras nationsförstörande verksamhet, visserligen på ett olagligt sätt men enligt historiens järnlagar. Men många av dem lever fortfarande som, genom organisering av ammunitionsattacken i januari 1918, stack en dolk i ryggen på den stridande armén, och de lever fortfarande som genom tal och skrift bröt segerviljan, de lever fortfarande som predikade "fred utan vinnare och förlorare", de lever fortfarande och accepterar det som rättfärdigt som missbrukade folkets nöd i krig och revolution för sin egen omåttliga berikelse.

Visserligen kommer ett sådant nationellt politiskt krav att sprida rädsla och fasa, och tiotusentals kommer att frukta för sina liv eftersom de inte har ett rent hjärta. Men för nationalsocialismen står och faller med detta krav på social rättvisa frågan om det tyska folkets öde, huruvida det tyska folket kan finna sin väg till en ädel nation, eller om det kommer att klara sig ett miserabelt liv i förnedring och korruption som en fellahin-nation. För den nationalsocialistiska rörelsen avgörs också dess raison'être av denna fråga.

Statsmedborgarskapsrätten är följaktligen inte något som kommer att läggas i vaggan för alla som är födda i Tyskland; snarare innefattar denna statsmedborgarskapsrätt i sig också de högsta moraliska skyldigheterna gentemot stat och nation. Uppfyllandet av detta ansvar gentemot stat och nation måste emellertid också skyddas av möjligheten att denna rätt återigen kan gå förlorad vid ovärdighet.

Å andra sidan kommer förvärvet av statsmedborgarskapsrätten inte att vara en barmhärtighetshandling utan ett anspråk som varje flitig tysk kan ställa som visar sig värdig det tyska samhället och som förbinder sig till den tyska ras- och historiska gemenskapen.
Den som har uppfyllt sin armé- och arbetsförpliktelse, den som är aktiv som en hederlig arbetare i sitt yrke, har anspråk på förvärv av statsmedborgarskap.

Men med denna statsmedborgarrätt är också bunden skyldigheten att i allt sitt arbete inte glömma synen på den större helheten och även att i sin ekonomiska verksamhet alltid vara medveten om att man måste passa sitt arbete in i helheten, det vill säga, även med full frihet inom vissa områden bör den tyska statsmedborgarens verksamhet inte riktas mot helhetens välfärd.

---

56 Matthias Erzberger (1875-1921) var medlem i Deutsche Zentrumspartei (katolska mittenpartiet) och ansågs vara Betthman-Hollwegs högra hand. Under kriget, i mitten av 1917, förespråkade han ett förhandlat slut på kriget och undergrävde förtroendet för den tyska militären. Erzberger undertecknade vapenstilleståndet som avslutade första världskriget och, som finansminister i Weimarrepubliken, stödde han Versaillesfördraget. Han mördades 1921 av ultranationella medlemmar av "organisationskonsuln" som grundades av frikorpsets befälhavare Hermann Ehrhardt (1881-1971).

57 Kurt Eisner (1867-1919) var en tysk-judisk socialist som organiserade revolutionen som störtade Wittelsbach-partiet. dynastin i Bayern i november 1918. Han blev republikansk premiärminister i Bayern och vid socialistkonferensen i Bern attackerade han de moderata socialisterna för att de inte erkände Tysklands skuld till att ha orsakat första världskriget. Han mördades av nationalisten greve Arco von Valley i februari 1919.

Machine Translated by Google

Nationalekonomi

Den nationella ekonomins uppgift är att tillgodose efterfrågan och inte att uppnå en så hög ränteavkastning på lånekapital som möjligt.

Man skulle kunna tro att denna princip tas för given för varje ekonomi, och ändå skiljer sig den nationalsocialistiska ekonomin från den nuvarande intressekapitalistiska ekonomin just i denna vägledande princip. Det är inte så lätt för den produktiva människans oskyldiga sinne att föreställa sig en nationalekonomi som inte tjänar tillfredsställelsen av efterfrågan; och ändå måste det nu klargöras att för ekonomins nuvarande herrar – bank- och börskapitalet – är tillfredsställelsen av efterfrågan i grunden av mycket liten betydelse. Det internationella kapitalet har ett intresse...
i den endast i den mån denna efterfrågetillfredsställelse kan utnyttjas på ett ockerkapitalistiskt sätt.

Vi har här faktiskt att göra med två fundamentalt olika attityder till ekonomin.
Det enda brådskande behovet från hela befolkningens sida på hela ekonomin är naturligtvis tillfredsställandet av behovet av mat, därefter uppfyllandet av behovet av bostäder och kläder, och först därefter sorteras alla andra dagliga förnödenheter upp till högre konst- och kulturnöjen. Däremellan kommer stödtjänsterna, hela transportsystemet och allt som är förknippat med det, handel och finanssystemet. Varuproduktionen har för sin del i en sund ekonomi det värdiga målet att täcka behovet på bästa möjliga sätt genom en betalning som täcker produktionskostnaderna och inkluderar en motsvarande arbetsinkomst för företagaren och en lämplig vinstandel från vilken både oundvikliga förluster och förbättringar och renoveringar i företaget kan täckas.

Den rättfärdige företagarens uppmärksamhet är inte riktad mot att uppnå orimliga vinster i enskilda fall, inte ens när lyckosamma olyckor kan göra detta möjligt. Den rättfärdige företagaren är helt medveten om sina nationalekonomiska uppgifter, att etablera produktionen på ett sådant sätt att behovet kan täckas med lägsta möjliga kostnad för användaren, att samtidigt företaget växer och blomstrar, att produktionskostnaderna blir allt mindre utan att lönerna minskar.

Det kanske mest belysande exemplet på ett sådant sant entreprenöriellt tänkande är Ernst Abbe58, medgrundare och chef för Zeiss-fabriken i Jena. Denne man har i hög grad förstått denna nationalekonomiska uppgift för entreprenören och försökt förverkliga den efter bästa förmåga.

Men i detta avseende har vi inte heller, i allmänhet, någon anledning att framföra särskilda klagomål mot våra entreprenörer före kriget. Män som Alfred Krupp59, Mannesmann60, Werner Siemens61 Thyssen62, Borsig63, Krauss, Maffei64 etc. har även socialt säkrat sig en hedersplats i den tyska industrins historia. De styrdes inte alla av ensidig profitjakt,

---

58 Ernst Abbe (1840-1905) var en fysiker och entreprenör som anställdes av Carl Zeiss, grundaren av Jena-teknikföretaget. företaget Carl Zeiss AG som tillverkade optiska instrument och system. Abbe blev delägare i företaget.

59 Alfred Krupp (1812-1887) var son till Friedrich Krupp (1787-1826), som grundade Krupp Cast Steel Company år 1811. Under Alfred Krupps styrelseledamottid blev företaget tidens ledande vapentillverkningsföretag.

60 Mannesmann grundades 1890 och tillverkade ursprungligen sömlösa stålrör.

61 Werner Siemens (1816-1892) var en uppfinnare och grundare av företaget Telegraphen-Bauanstalt 1847. Idag Siemens AG är ett av världens största elektrotekniska företag.

62 August Thyssen (1842-1926) grundade järnverket Thyssen-Foussol år 1867 och förvärvade andra tunga industriföretag som 1926 slogs samman till Vereinigte Stahlwerke, världens största gruv- och stålkartell före andra världskriget.

63 Borsig var ett lokomotivföretag som grundades av August Borsig (1804-1854) år 1837.

64 Krauss-Maffei är ett maskintillverkande företag som grundades 1838.

Machine Translated by Google

de förblev alla enkla och blygsamma för sin del, endast deras verks framgång var deras ledstjärna.

Den tyska industrins outtröttliga produktions- och uppfinningskraft har i själva verket lett till att inte bara den gigantiska befolkningsökningen lett till arbete och försörjning, utan att trots stigande löner, trots en omfattande förbättring av levnadsstandarden för alla befolkningsgrupper, de viktigaste produkterna kunde göras billigare tack vare ständigt nya förbättringar och uppfinningar. Den tyska manuella arbetaren bör aldrig glömma att han har detta att tacka hjärnarbetarna för.

Och en annan sak måste återigen betonas med all eftertryck: att grunden och förutsättningen för denna kraftiga uppblomstring av den tyska ekonomin var det mäktigt ledda Bismarckriket. Dessa två faktorer, det tyska rikets enade och därmed mäktiga politiska situation och de tyska företagarnas och arbetarnas exempellösa flit, möjliggjorde en omfattande höjning av hela befolkningens levnadsstandard, att den gigantiska befolkningsökningen i Tyskland kunde födas, klä och hysas och att emigrationen från Tyskland sjönk till obetydliga siffror.

Siffrorna för den tyska migrationen under årtiondena efter 1870 inkluderade endast det sunda överskottet av den tyska entreprenörs- och handelsandan som strömmade ut i världen som pionjärer inom tysk flit och tysk prestation.

Till största delen gjorde hela det tyska rikets nationalekonomi rättvisa åt de grundläggande krav som vi också ställer på en sund nationalekonomi.

Efterfrågan täcktes i god utsträckning. Ändå verkade det även vid den tiden djupa skador i vår ekonomi som uttrycktes på olika sätt.

1. *Våra statsfinanser* hamnade i allt större skulder samtidigt som det tyska folket blev allt rikare och mäktigare, samtidigt som produkterna av tysk industriell och handelseffektivitet erövrade världens avsättningsmarknader, samtidigt som vår inrikesekonomi gick från framgång till framgång och de medicinska och levnadsförhållandena blev bättre år från år.

Nu är det naturligtvis inget gott tecken om skulderna blir allt större. Ett sådant fenomen tyder alltid på att något inte är i sin ordning. För det måste verkligen betraktas som fullständigt absurt och meningslöst om en stat vars medborgare åtnjuter ökande rikedom inte samtidigt befinner sig i ett tillstånd av sunda och blomstrande statsfinanser. Detta måste vara så mycket mer förvånande när det tyska riket och förbundsstaterna fick utomordentligt stora intäkter från deras järnvägar, post- och gruvverk, såväl som från statsskogarna etc., helt bortsett från det faktum att riket och förbundsstaterna, i kraft av sin ekonomiska suveränitet, kunde göra anspråk på sina medborgares betydande skattekapacitet.

2. En ytterligare djupgående ekonomisk skada var den progressiva skuldsättningen på våra jordbruks- och stadsfastigheter. Den jordreformrörelse som tillämpades mot detta erkände korrekt en mycket viktig del av hela problemet utan att tyvärr uppnå fullständig effekt.

3. Det faktum att vår industri infleras genom alla möjliga krediter borde också ha fyllt skarpsynta observatörer med oro. I tider av ökande välstånd tar kommersiella och industriella företag visserligen mottagandet av utländska pengar och den ränteförpliktelse som är förknippad med detta lätt, eftersom de starkt ökade arbets- och inkomstmöjligheterna faktiskt tillåter att dessa bördor bärs.

Machine Translated by Google

Men ve om ekonomiska kriser uppstår! Då visar sig användningen av räntebundna krediter i hela sin ekonomiska förödelse.

Den form av aktiebolag som uppstod under dessa år med kapitalets faktiska avskiljande från det därtill bundna arbetet, det vill säga separationen av rena kapitalistiska intressen i pengarnas lönsamhet, från borgenärernas sida, från den enskilda entreprenörens sunda samarbete och från hela identifieringen av hans existens med sitt företag, sådde på liknande sätt fröet till djupgående ekonomiska skador.

4. Penningmäklarinstitutens, bankernas, växande maktposition borde ha fyllt den ärade nationens vän med oro. Från att ha tjänat ekonomin obegränsat blev bankerna hela den nationella ekonomins herrar. På ett anmärkningsvärt och betydelsefullt sätt åtföljdes denna växande maktposition för bankerna inte på något sätt av ett samtidigt välstånd i vår nationella ekonomi, utan tvärtom, ju mer beklaglig vår ekonomi blev, desto mer förhävde sig bankerna.

Vi vill inte här gå in djupare på denna utveckling, det kommer att finnas mycket att säga om den i diskussionen om den rent finans- och monetära ekonomin. Omnämnandet av den fyrfaldiga roten till den stora nationalekonomiska skadan genom finans- och kreditsystemet var av stor betydelse eftersom just denna aspekt av hela ekonomin har blivit motsatsen till en sann nationalekonomi, nämligen en ensidig rövarekonomi av finansmakterna.

Den som inte spontant får bilden av en parasitplagrad kropp måste vara mycket intresserad av att den nuvarande situationen bibehålls eller beroende av dem som drar nytta av denna exploaterande ekonomi. Tyvärr är det sistnämnda fallet bland ett mycket stort antal män. Det är därför det inre motståndet mot detta moderna ekonomiska rövarsystem inte framträder på motsvarande sätt.

Det är särskilt illa att även den vetenskap, och i synnerhet den vetenskap, som plikttroget måste hantera dessa saker fortfarande, med några få undantag (Othmar Spann65), befinner sig i den rådande kapitalistiska ekonomins förtrollning och befinner sig i beroende av den. Den nuvarande nationalekonomin är inte en ledare mot sanning och rätt kunskap utan har blivit talesperson för nationell ekonomisk brottslighet.

Alla stora sanningar och visdom kan förstås och begrundas i sina väsentliga aspekter av varje enkel människa. Detta får inte förväxlas med att det naturligtvis inte är så enkelt att komma fram till sådan grundläggande kunskap. Visst är själva kunskapen, intuitionen, som ett starkt ljus som lyser i den evigt törstande själen. Svårt är emellertid det efterföljande arbetet med förståelsen, som ihärdigt måste stapla tegelsten på tegelsten för att med det noggrannaste urvalet av material bygga upp hela tankestrukturen så att det färdiga verket framstår som självklart för alla.

I sådana fall finns det inget finare beröm än när man då och då kommer till sådana tankar på egen hand. Således fick jag, medan jag arbetade med detta verk (sommaren 1923), en

65 Othmar Spann (1878-1950) var en österrikisk antisocialistisk ekonom och sociolog som påverkades av Adam Müllers (1779-1829) ekonomiska teorier – som hade motsatt sig Adam Smiths materialistiska liberala ekonomi. Han var professor vid universitetet i Wien från 1919 till 1938, då han avstängdes från sin professur av nationalsocialisterna efter Anschluss (annektering) av Österrike. Även om Spann sympatiserade med NSDAP:s nationalistiska inriktning, stöddes hans åsikter om en korporatistisk stat inte helt av nationalsocialisterna.

Machine Translated by Google

ett utmärkt arbete av en numera gammal man, den österrikiske ingenjören W. Schober66, där hela den katastrofala utvecklingen av den österrikiska finans- och kreditsituationen förutspåddes med exempellös klarhet redan för 30 år sedan.

Schober pekade på det faktum att endast ett fullständigt avvikande från de fundamentalt falska nationalekonomiska doktrinerna kunde stoppa den katastrofala utvecklingen av nationalekonomin – tyvärr utan minsta framgång.

Den främsta orsaken låg vid den tidpunkten i det faktum att Schobers vänner, från det kristsocialistiska partiet, efter ett inledande entusiastiskt samtycke vände sig bort från honom med lata ursäkter: "Tiden är ännu inte mogen", men i verkligheten därför att det inte passade den kristna högfinansen.

Banken slutade för länge sedan att vara den betrodda mellanhanden mellan sparkapital och ekonomins och rörelsekapitalets fordringar. Idag har storbankerna sina direktörer och delegater sittande i alla aktiebolag. Ingenting kan ske utan att banken vet om det. Och vilket intresse har banken nu i ekonomin? Den har ett enda intresse av att kapitalet ger så hög vinst som möjligt; på vilket sätt är den helt likgiltig inför den. Den ser inte sin uppgift i att gödsla ekonomin genom att låna ut pengar till de billigaste räntorna just när den nationella ekonomin hotas av kriser av värsta sort – detta skulle dock vara dess högsta uppgift –; storbankerna tenderar mycket hellre att träda fram just då med kreditpaket och kreditmeddelanden när tillverkningsindustrin som mest akut behöver en förberedande kredit för sitt arbete.

Man kan vidare överväga följande: Vilket behov täcker bankerna? – Man skulle säga: behovet av pengar. Naturligtvis. Men hur och under vilka villkor? Bagaren, skomakaren, fabriksägaren, affärsmannen täcker visserligen det verkliga behovet av mat, kläder etc., och de får för det motsvarande värde, priset, i pengar eller genom en penningöverföring.
Därmed är behovet täckt, och fabriksägaren etc. har åter rörelsekapital för inköp, löneutbetalning och vidare tillverkning. Här ser vi en ekonomisk cirkel fullbordad. Producenten täcker användarens behov, pengarna fyller sin egentliga uppgift som mellanhand i en byteshandel och gödslar på nytt ekonomin i producentens händer.

Det är helt annorlunda när det gäller penninglån. För det första finns det ingen skyldighet för någon bank att ge bort sina varor – pengar – på samma sätt som en sådan skyldighet finns för exempelvis varje handlare. Den kan därför säkerställa att den endast ger pengar till dem som är gynnsamma mot den. Vidare kräver banken, i de flesta fall, säkerheter som vida överstiger lånets värde, den kräver vidare ett skuldcertifikat enligt vilket gäldenären måste förbinda sig att återbetala skulden med allt han har och kommer att tjäna. Med andra ord, mot utbetalningen av pengar tar banken in tillgångar i sin maktdomän som är vida större än den lånade summan; den låter också ett skuldcertifikat utfärdas som utsätter gäldenärens arbetsinkomster för dess grepp. Men det räcker inte: för detta dubbelt, och många gånger, säkrade penninglån låter banken sig betala ännu mer i form av räntor som blir enorma övertid. Vi har alltså här att göra med ett förfarande som, ekonomiskt sett, inte alls är en produktiv prestation, återbetalningen – pant, skuldebrev – ges omedelbart, och dessutom måste gäldenären gå med på en annan fortsatt betalning som om några år överstiger värdet av de mottagna pengarna, utan att pantsättaren

66 Wenzel Schober (1846-1928) var en österrikisk järnvägsingenjör som – liksom den wienske professorn Josef Schlesinger (1830-1901) – i sina ekonomiska skrifter identifierade beroendet av judisk internationell finans som den främsta orsaken till Österrikes ekonomiska problem. Bland hans viktigaste verk fanns Die Noth und ihre Ursachen, 3 vol., Wien, 1880-82, och Die Valuta-Regalierung in Osterreich, 1892.

Machine Translated by Google

att bli fri eller att skulden löses. En sådan finansiell verksamhet är naturligtvis nationalekonomiskt en absurditet, det är oförfalskad ocker.

Den sanna känslan av kredit, tron på en annans större ekonomiska effektivitet, är verkligen att ägaren av sparade pengar inte ser att han är i stånd att själv använda sina pengar på ett lönsamt sätt. Han vänder sig därför till någon som han kan lita på att han kan anförtro dessa pengar till och som erbjuder honom garantin att han återigen kommer att återlämna sina besparingar till honom på begäran helt och oförminskat. Om lånet stärker gäldenärens ekonomiska arbetsförmåga så att han kan göra betydligt större vinster kan man betrakta detta som en handling av rättvisa eller tacksamhet om gäldenären, förutom återbetalningen av pengarna, också ger borgenären en viss andel av sina vinster. *Denna uppfattning om privat penning- och kreditekonomi styr hela medeltiden, den utgjorde kärnan i kyrkans räntelära. Räntekravet betraktades som ocker.* Idag har den ränta som kyrkan bedömde som ocker verkligen blivit axiomatisk för hela vår ekonomi – den nationalekonomiska kredituppfattningen har blivit ett nationalekonomiskt nonsens. För den förmögne mannen är en sådan lära visserligen källan till varaktig, ansträngningslös berikande. Inte egentligen för att guld – som det vill framstå som – i själva verket är en kraft som producerar pengar ur sig själv, ett övermänskligt fenomen som, befriat från förgänglighetens jordiska lagar, tvingar allt under sin trollformel odödligt och för evigt, utan för att det i modern finansiell och internationell ekonomi helt enkelt känns som en lag att varje slags finansiell egendom i sig bär ett anspråk på ränta, i viss mån medfött i pengar, accepteras denna ytterst monstruösa omvändning av förhållandet mellan arbete och pengar som en lag, som något som inte kan vidröras, som något för vilket vetenskapen som sysslar med det måste framställa ett stort antal rättfärdigande skäl.

Endast på detta sätt var det möjligt att avleda hela den nationella ekonomin från dess enda och naturliga uppgift att täcka behovet och därigenom skapa arbete och mat åt alla, och att missbruka den främst som ett instrument för personlig berikning för ägarna av bank- och börskapital.

Det är nu ett favorittrick i den politiska kampen mot vår rörelse att detta vårt motstånd mot den *högkapitalistiska exploateringen* av vår nationalekonomi och vår kamp för en nationalekonomi som uppfyller kraven på social rättvisa framställs som en motsättning mellan egendom och andra former av besittning, att vårt krav "Allmänintresse före egenintresse" fördöms som kommunistiskt. Mot detta bör vi ständigt peka på artikel 8 i det nationella och ekonomiska programmet (Programmet, s. 35):

"Nationalsocialismen erkänner i grunden privat egendom och placerar den under statligt skydd".

Det kommer emellertid att vara lagstiftningens uppgift att dra gränserna med avseende på hamstring av omåttlig rikedom i individers händer på helhetens bekostnad.

Positivt och för själva ekonomin uppstår, som ett krav på hela ekonomin och dess uppgifter i nationalsocialismens anda, krav nr 10 i det "nationella och ekonomiska programmet": *Alla tyskar bildar en arbetsgemenskap för att främja det tyska folkets gemensamma välfärd och kultur.*

Härifrån härleds i sin tur det moraliska kravet att *varje tysk måste arbeta intellektuellt och fysiskt efter sin styrka, men att detta hans arbete måste införlivas i helheten.*

Jag betonar att detta är ett moraliskt krav. Det handlar därför inte om att inrätta en arbetstvång som har införts i Sovjetryssland. Något helt annorlunda är

Machine Translated by Google

införandet av ett års obligatoriskt arbete för varje tysk innan fullständiga statliga medborgarskapsrättigheter förvärvades.

Det är återigen helt annorlunda att vårt huvudmål syftar just till att säkra en bekymmersfri ålderdom för alla nationella kamrater som har arbetat flitigt i sina ungdoms- och vuxenår. Just i fallet med en nationalekonomi som inte ständigt står under åderlåtning av en ränte- och avgiftsförpliktelse till lånekapital kommer, och måste och kan, det lätt uppnås att den ger bort stora överskott på ett sådant sätt att alla nationella kamrater tillförsäkras en lämplig och tillräcklig ålderspension – liknande tjänstemäns pension – vid uppnådd av en viss ålder eller vid en för tidig arbetsoförmåga.

Jag för in detta socialpolitiska krav här eftersom uppfyllandet av denna uppgift hör till hela den nationella ekonomins prestationer, eftersom det är den punkt som inte bara ständigt kan säga till arbetaren i ordets vidaste bemärkelse: Du måste arbeta!, utan eftersom den bakom arbetstvånget etablerar något trösterikt och försonande - utsikten till en tryggad ålderdom för var och en som har gjort sin plikt hela sitt liv.

Inom ramen för det grundläggande erkännandet av privat äganderätt som grunden för vår ekonomi hör naturligtvis också det faktum att varje tysk är skyddad i sin fria möjlighet att försörja sig och i det fria förfogandet över sin arbetsinkomst och sin förvärvade förmögenhet (nr 11 i det "nationella och ekonomiska programmet"). Att begränsa denna grundläggande rättighet är endast tillåten genom lag, varvid riktlinjen bör följas att endast sådant arbete betraktas som arbete som inte riktar sig mot samhällets intressen. Kedjehandel och profitverksamhet orsakar också utan tvekan mycket arbete; på liknande sätt kommer en inbrottstjuv ofta att fälla fler svettdroppar i sitt "arbete" än muraren i husbygget, men sådant "arbete" är visserligen endast inriktat på ensidig personlig berikande på andras bekostnad och skada. Sådant "arbete" är därför i allmänhet skadligt och måste därför bestraffas med all stränghet.

En sådan uttrycklig bestämning är inte på något sätt överflödig, eftersom det av rättspraxis alltför ofta, och i förskräcklig utsträckning, framgår hur många saker som där betecknas som hederligt arbete. Det finns också en hel rad verksamheter som ligger mycket nära gränsen, där det är svårt att säga att detta arbete fortfarande harmoniserar "med helheten".

I vilket fall som helst måste lagliga verktyg skapas så att alla dessa aktiviteter eller företag som riktar sig mot den nationella hälsan på ett fysiskt eller intellektuellt sätt kan undertryckas. Detsamma gäller utnyttjandet av befolkningens nöd genom profitering och ocker.

För sådant ohyra som är fientligt inställd till nationen kräver vi dödsstraff. Straff eller till och med fängelse är verkningslöst mot sådana skrupelfria personer.

Kort sagt kommer nationalsocialismens ekonomiska politik därför att arbeta för att undanröja en i grunden falsk koncentration inom ekonomin på lönsamhet och av den anledningen återställa den enda rätta och rimliga uppgiften för nationalekonomin: att uppfylla efterfrågan.

Detta utesluter inte på något sätt inkomst och vinst för handlaren, fabriksägaren och de ärliga affärsmännen; tvärtom får det inte på något sätt skapas svårigheter för den berättigade strävan efter inkomst så länge denna strävan ligger inom ramen för det allmännas intresse.

Det handlar därför om en laxerande åtgärd, och sedan om ett upprätthållande av den tyska ekonomin, som är invändningsfri både vad gäller dess former och dess resultat. Med detta ska förstås vad nr 12 i det "nationella och ekonomiska programmet" kräver: *Den sunda kombinationen av stora, medelstora och små företag inom alla områden av det ekonomiska livet, alltså även inom jordbruket, förblir upprätthållen.*

Machine Translated by Google

Därmed ges också nationalsocialismens grundläggande ställning i de olika samhällsordningarna.

Nationalsocialismen *kommer att stödja och främja jordbrukarna med alla medel som grunden för en mäktig nation och för befolkningens näring.*

Om punkt 17 i programmet innehåller en klausul som föreskriver fri egendomsförvärv under särskilda omständigheter, avsågs med detta endast, som Adolf Hitler proklamerade den 13 april 1928, "skapandet av lagliga möjligheter att vid behov konfiskera mark som förvärvats på ett olagligt sätt eller inte förvaltats enligt folkets välfärdssynpunkt. Detta riktar sig således huvudsakligen mot de judiska markspekulationsföretagen". Denna klausul utformades därför endast för att skydda den inhemska befolkningen.

Särskilt kärt för nationalsocialismen ligger också *välståndet och oberoendet för en sund kommersiell och merkantil medelklass.*

Och även i den så kallade tungindustrins produktionsformer finns det, ur nationalsocialismens synvinkel, inget väsentligt att invända mot. Just denna stora industri har rationaliserat allt på ett exemplariskt sätt, det vill säga, den har inte undvikit några kostnader för att åstadkomma bättre och enklare produktionsmetoder. Den nuvarande överbelastningen av företagen –
att sträva efter kommunisering – med ett alltför stort antal människor som verkligen är onödiga (vi tänker här främst på nödvändigheten av att behålla egna skatte- och försäkringstjänstemän etc.) motverkar naturligtvis direkt industrins nationaliseringssträvanden.

Vid slutet av dessa nationalsocialismens ekonomisk-politiska uppgifter står ytterligare en enorm organisatorisk prestation: *"Införandet av ett års arbetstjänst för varje tysk".*

Även här är det en djupt moralisk princip som framtvingar detta krav – plikt.

Den som vill utöva sina statsmedborgarrättigheter måste också ha tjänat staten, han måste också ha bevisat sig pliktmedveten och lojal mot sin stat genom handling och faktiskt utan ersättning, det vill säga möjlighet till berikande, precis som soldaten tjänar sitt fädernesland.

Vi anar i idén om obligatorisk arbetstjänst en helt kompletterande idé till idén om allmän militärtjänst.

Så gärna som vi skulle vilja anse det möjligt att avsevärt minska utbildningen för att bli dugliga soldater jämfört med den tidigare två- och treåriga tjänstgöringsperioden, så mycket anser vi det nödvändigt och lämpligt att varje ung tysk är bekant med en eller flera kommersiella verksamheter där han kan tjäna staten.

Pliktmedvetandet i fråga om arbetets kvalitet har lidit så mycket under maskinens välde och under den ännu mer förödande läran om arbetarnas klassfientlighet mot företagarna att en handledning inom detta område under strikt statlig ledning enligt enhetliga principer förefaller helt oumbärlig. Just företagarna kommer, i god mening, att välkomna en sådan institution och inte på något sätt betrakta den som en konkurrens. En sådan arbetsarmé kan inte redan vara en konkurrens eftersom, enligt erfarenhet, varje produktiv ekonomisk verksamhet i staten måste belastas alltför mycket med dess officiella apparat, eftersom anställning och utbildning av en ung oerfaren arbetskraft förbrukar för mycket av dess effektivitet.

Å andra sidan blir det uppgiften under detta års arbetstjänst att bättre bekanta de unga i statliga modellföretag med alla tekniska framsteg. De borde, om

Machine Translated by Google

möjligt täcka de faktiska behoven hos arbetskraften och de nationella kamraterna som tjänstgör militärt.

Således kommer en statlig konkurrens med resten av den nationella ekonomin inte ifråga, den skulle högst kunna fungera inom vissa områden som en prisregulator med marknadspriser som fortfarande lämnar de fria näringsidkarna och de fria entreprenörerna ett stort utrymme för en rimlig vinst.

Det kan inte vara detta manifests uppgift att gå djupare in på detaljer. Ändå måste de skisseras och belysas kortfattat, ty vi vet att en korrekt lösning av denna fråga kommer att vara till enorm fördel för återhämtningen av vår ekonomiska moral, helt bortsett från den nytta som hela ekonomin kommer att dra av att idén om plikt i förhållande till arbete väcks som en moralisk plikt i förhållande till nationen.

Med avseende på statsmedborgarens ställning i förhållande till den nationella ekonomin Bismarck förklarade en gång:

"Vi lever inte för att vara lyckliga utan för att göra vår plikt."

Denna moraliska princip ligger också till grund för vår ståndpunkt gentemot staten och ekonomi.

Machine Translated by Google

Nationell finansreform – Pengar och kredit i Nationalsocialistisk stat

'Ränteregeln.'

Kravet på att bryta intresseslaveriet är banbrytande nytt i ett politiskt program. Bara detta faktum skulle vara tillräckligt för att de bredaste kretsarna skulle kunna föra fram ett mycket häftigt motstånd mot nationalsocialismen.

Den absolut största delen av motståndarna utgörs av de som faktiskt har förlorat allt genom den nuvarande intressekapitalistiska ekonomin och som, uppfostrade i dessa idéer, fortfarande fruktar förlusten av redan förlorade privilegier. Denna opposition saknar verkligen drivkraft, ty just avsaknaden av inre drivkraft är karakteristisk för den cirkel som är fångad i kapitalpensionsidealet.

En ytterligare grupp är de som är beroende av lån eller åtminstone tror att de är det.
Denna grupp fruktar naturligtvis inte egentligen avskaffandet av räntebetalningsskyldigheten, men den befarar att den inte skulle få mer rörelsekapital om inte allt förblir som tidigare.

En annan grupp är de fantastiska nationalekonomerna för vilka motstånd mot problemet av befrielsen från ränta är alfta och omega i deras nationalekonomiska visdom.

En ytterligare grupp är de illvilliga som visserligen inte har en bättre uppfattning men som av personliga eller partitaktiska skäl bekämpar detta grundläggande krav från nationalsocialismen med falska påståenden och förvrängningar.

Att de internationella finanskretsar som utövar intressestyre just är på
Med hänsyn till detta krav är våra mest oförsonliga och bittra fiender självklart.

Med undantag för den illvilliga och yrkesintresserade oppositionen är de främsta orsakerna till en fientlig och misstroende attityd - okunnighet och intellektuell lathet, dumhet.

Vi har här att göra med ganska mäktiga motståndare, med motståndare bland vilka vilket system som helst som helst som man kan försöka genomdriva misslyckas, som drar sig tillbaka likt maneter från trycket från övertygande förklaringar men omedelbart efter att trycket lättat återgår till de gamla tankesätten.

Så, vad förstås med "ränteslaveri"? Med *ränteslaveri* ska förstås statens och folkets räntebundna skuld till de överstatliga finansmakterna. Här handlar det alltså om en ny form av slaveri, om slaveriet under finansväldet. Detta slaveri är mer skrämmande och grymt än någon form av styre någonsin varit under absoluta furstars styre, eftersom det utövas på ett opersonligt sätt, utan någon mänsklig känsla, besatt endast av en omättlig instinkt att expandera och vidga, av en girighet efter makt utan jämförelse.

Det gängse uttrycket för existensen av denna regel är: "Pengar rör världen".
Men här används pengar bara som en symbol för herravälde över finansiell makt. Pengar i sig, metall- och pappersvalutorna, är i sig själva naturligtvis varken goda eller dåliga och utövar inget slags styre. Pengar som valuta är oumbärliga för utbyte av varor och tjänster. Det är därför alla försök att hantera finansmakternas styre enbart från pengarnas sida är från början felaktiga och dömda till ineffektivitet, eftersom vi i fallet med detta styre inte har att göra med en fråga om det snäva monetära systemet utan med frågor om makt.

Pengar som maktinstrument är i sig, som nämnts, varken bra eller dåliga, de beror bara på hur de används. Att de också kan användas mordiskt, det vill säga missbrukas, betyder inte

Machine Translated by Google

på något sätt neutralisera dess oändligt mångsidiga och oundgängliga användbara användningsmöjligheter. Även pengar, som används på ett nyttigt sätt, har en gynnsam effekt på den nationella ekonomin. Pengar har inte felaktigt kallats blodet i den nationella ekonomiska kroppen. Så länge pengar förblir trogna sin uppgift som bytesmedel, så länge pengar som mottagits eller förtjänts återigen leds tillbaka till ekonomin, *kan* de inte utöva något skadligt inflytande på den nationella ekonomin.

Nu kommer en faktor in: det är önskan att använda pengar som sparmetod. Denna önskan är i sig helt berättigad, tvärtom är det bara att önska att sparandet återfår sin heder om – ja, om – sparande överhuvudtaget vore möjligt under nuvarande omständigheter. Den varaktiga, hotande devalveringen av våra tyska pengar genom en oansvarig statlig finanspolitik gör verkligen sparandet till en dumhet, ty efter några veckor eller dagar kan pengarnas värde ha sjunkit till en bråkdel av sitt tidigare värde. Om pengar därför ska fylla sin uppgift som sparpengar måste de ha ett *stabilt värde.*

Eftersom de tyska pengarna, av skäl som vi fortfarande måste utreda, inte har ett stabilt värde för tillfället och inte heller kan ha ett stabilt värde, letar den tyske spararen i varje instabil period efter sådana pengar med stabilt värde. Sådana pengar med stabilt värde är de så kallade ädla valutorna, dollar, schweiziska franc och holländska gulden, de skandinaviska folkens pengar etc., såväl som metallpengar av ädelmetaller.

Men nu står pengarnas nationalekonomiska uppgift som ekonomins rörelsekapital i motsats till denna önskan om ackumulering av stabila pengar. För att förstå denna fråga i sin helhet måste vi hålla fast vid det faktum att pengar enligt sitt väsen inte är och bör vara något annat än ett *"tecken på utfört arbete".* Den gängse förklaringen: "Pengar är ett bytesmedel" är inte på något sätt falsk, men den uttömmer inte frågan. Det är pengarnas uppgift, och faktiskt dess viktigaste, att förmedla varuutbyte. Men denna uppgift uppfylls även av andra saker som kinesernas tepåsar, negrernas kaurisnäckor etc. Den innersta *essensen* av de pengar som staten förmedlar idag, liksom av penningställföreträdarna, är att de är tecken – man skulle också kunna säga kuponger – på ett arbete som utförs av andra personer. Med "utfört arbete" måste vi förstå ganska omfattande varje ekonomisk produkt, alltså även råvaror, för även dessa har kommersiellt eller försäljningsvärde endast om de utvinns och om de förs ut på marknaden. För att underlätta detta varuutbyte sinsemellan, ja, för att överhuvudtaget göra detta möjligt i en komplicerad ekonomi, var man tvungen att uppfinna ett bytesmedel som direkt skulle göra det möjligt för producenten av endast en vara att genom detta bytesmedel, som hade en allmän giltighet, kunna tillfredsställa sina egna *mångfaldiga* behov. En skomakare tillverkar skor och stövlar år ut och år in - men han behöver sitt dagliga bröd, kött, mjölk, ägg, han behöver kläder och så vidare. Bagaren, från vilken skomakaren köper sitt bröd, kan visserligen behöva ett eller två par stövlar på ett år, men han kan egentligen inte få betalt hela året för allt bröd som alla äter med bara stövlar, han måste visserligen också betala sin mjölnare och vedleverantör för mjöl och bränsle, men dessa kan inte heller använda fler stövlar eftersom de själva redan får stövlar och skor från en annan skomakare.

Men bagaren kan naturligtvis inte betala mjölnaren för hans mjöl med sina egna produkter, bagaren måste baka bröd åt samhället. Med andra ord: en ren bytesekonomi är helt omöjlig i en utvecklad nationalekonomi med en omfattande arbetsdelning. En *bytesförmedlare*
är därför oumbärlig. I sin mest allmänna form måste denna utbytesförmedlare vara en allmänt erkänd, av staten skyddad, uppteckning av den nationella ekonomins produktioner; man måste också kunna köpa något med dessa uppteckningar och alla måste vara skyldiga att tillhandahålla sina kommersiella produkter för dessa utbytespengar.

Machine Translated by Google

Det är till exempel också felaktigt att säga att pengar är en uppteckning av ett utfört arbete. Visserligen accepterar man dessa pengar som ett utfört arbete, men inte för att en ekonomisk cykel redan är fullbordad därmed, utan för att dessa pengar verkligen är en uppteckning av var och en av många utförda arbetsaktiviteter – uppteckningar med vilka var och en kan tillfredsställa sina behov av livsnödvändigheter och sina andra behov. Först när detta behov är täckt och pengarna matas tillbaka till ekonomin är penningens grundläggande cykel fullbordad. Men om pengarna ligger kvar som hamstrade eller sparade pengar i ena handen, då genomförs bara en halv utbyte, bara en halv cykel. Pengarna har ännu inte uppfyllt sitt mål, tvärtom har de dragits tillbaka från det mål för vilket de uppfanns och för vilket de existerar. Vi måste fundamentalt förklara att detta avbrott i pengarnas nationalekonomiska uppgift är otillåtet av nationalekonomiska och nationalpolitiska skäl. Det kan uppenbarligen inte vara så att varje ekonomiskt belopp som mottas måste ges ut omedelbart, att finansmarknaden måste förses med så rikligt med pengar att varje privatperson kan ordna sina ekonomiska arrangemang på ett sådant sätt att han bevarar pengar för att täcka sina månatliga behov eller belopp för större engångsårliga tjänster, utan det måste förklaras som fullständigt otillåtligt ur nationell ekonomi att den valuta som staten dispenserar för samhällets välfärd tas ur den allmänna cirkulationen som hamstrade pengar.

Med det finansiella systemet motsvarar därför även skyldigheten att spendera, det vill säga skyldigheten att återföra förvärvade pengar i omlopp.

Man kan också här återigen ganska skarpt ange att sparande därmed inte på något sätt omöjliggörs. Sparande, rätt förstått, är inte på något sätt girigt och snålt hamstrande av pengar utan – om man vill använda den favoritkombinationen av idén om sparande med barnens hjälp –
, det är skapandet och förvärvet av varor, köpet eller byggandet av ett litet hus, köpet av värdefulla föremål, av samlingar, böcker, tavlor, hushållsartiklar, utvidgningen och förbättringen av affärsverksamheten, utökningen av lagren etc., och det är ett långt bättre "sparande" än hamstring av guld.

Just vi tyskar har varit tvungna att genomgå en världsbildsbildning av största sort i denna fråga. Detta korrekta "sparande" som just beskrivits har belönat sig bäst, det falska som fokuserade på pengar har bittert hämnats.

Denna ofelbart riktiga känsla hos folket även i dessa frågor har återspeglats helt korrekt i sagor och sagor. De hamstrade pengarna förvandlas till värdelös klump eller försvinner, eller bringar oändlig olycka. Å andra sidan, alltid och överallt, den som av sin flit har "uppnådd något" – och med det sunda resonemanget alltid förstår en blomstrande privatekonomi, vare sig den är merkantil, kommersiell eller industriell –

har vunnit respekt och aktning. En sådan utveckling av rikedom är invändningsfri, den är inte riktad mot penningandan, den är, som en blomstrande medlem av hela ekonomin, social i ordets bästa bemärkelse.

Efter dessa korta men nödvändiga, eftersom väsentliga, observationer om det finansiella systemet, låt oss återvända till utgångspunkten för vår fråga: "Vad menar vi med ränteslaveri?"

Om det, genom att pengar undanhålls i händerna på människor som inte är medvetna om pengarnas nationalekonomiska uppgift, eller ännu mer i händerna på dem som vill använda de insamlade pengarna som ett maktinstrument, uppstår ett dödläge, de pengar som finns kvar i omlopp blir knappare, uppstår en penningpress. Men de som besitter pengar sätter ändå inte, på ett nationellt ekonomiskt sunt sätt, tillbaka sina pengar i omlopp eftersom de för sin del tillgodoser fortsatta behov och låtit bygga hus eller köpt andra...

Machine Translated by Google

kommersiella eller industriella produkter. De tar därför inte bort sina produkter från affärsmannen eller fabriksägaren, som definitivt behöver rörelsekapitalet för att upprätthålla sitt företag, utan de ger honom de pengar som de *olagligt,* i nationell ekonomisk mening, undanhåller mot en särskild avgift – mot ränta. *Den nationella ekonomiska åtstramningen börjar.*

Förhållandet mellan varuproduktionen – producenten – hos den nationalekonomiska arbetaren och pengarna vänds med ett slag upp och ner. De pengar som enligt sitt väsen och sin uppfinning skulle tjäna ekonomin har plötsligt frigjort sig själva och utövar ett press på varuproduktionen. Finansväsendet börjar. Visserligen är den privata ekonomin glad över att den kan upprätthålla sina företag åtminstone på detta sätt, ty den känner sig bunden att tjäna produktionen nationellt ekonomiskt. Penningsamlaren får från denna känsla av nationalekonomisk plikt hos den nationalekonomiska arbetaren en dubbel fördel: för det första får han upprätta ett skuldbrev – alltså en juridisk titel – enligt vilken gäldenären med hela sin förmögenhet är ansvarig för oförminskad återbetalning av de lånade beloppen, i de flesta fall är andra bestämda förmögenhetsobjekt särskilt pantsatta, och för det andra måste gäldenären ytterligare pantsätta sig till en kontinuerlig extra betalning som man kallar ränta.

Den garanterade krediten ges således inte av skäl som skulle motsvara ordets bokstavliga bemärkelse kredit, det vill säga tilltro till den större ekonomiska effektiviteten och prestationsförmågan, *utan enbart med avsikt att utnyttja den ekonomiska entreprenörens behov av att utan ansträngning skaffa sig en del av sin arbetsinkomst.* Krediten ges inte heller för att därmed främja produktionen, utan enbart för att göra penninginnehavet "lönsamt". Vilka företag krediten används till är i grunden en fråga om fullständig likgiltighet för kreditgivaren; om han är intresserad av den sker detta endast för att försäkra sig om att hans pengar är säkra och framför allt att de också effektivt är *räntebärande.*

Generellt sett är kreditsystemet som förmedlas av bankerna idag uppbyggt på ett sådant sätt att kapitalisten, innehavaren av pengar och kredit, i allmänhet är helt frikopplad från arbetet. Han har ingen som helst personlig relation till de olika produktionsgrenar där han "låter sina pengar arbeta", som det favoritmässiga vilseledande uttrycket lyder. Vad vet aktieägaren om "Girmes", "Pöge", "Weser", "Riebeck Montan", "Otavi", "Salitrera", "Steaua Romana"67, vad vet han om vad som tillverkas i dessa verk? Han har inget intresse av det, han har bara det ensidiga intresset av huruvida aktierna stiger eller faller, och hur höga utdelningar hans kapital ger. Det är också en fråga om fullständig likgiltighet om aktiebolagen eller andra former av kapitalistisk verksamhet (aktiebolag, sällskap med begränsat ansvar, fackförening etc.) tjänar produktionen i allmänhet. Det viktigaste, det enda avgörande är – "lönsamheten". Ett bevis på detta faktum är den enorma popularitet som bankaktierna åtnjuter. Storbankerna, liksom alla kreditinstitut, utför i allmänhet inget produktivt arbete i betydelsen varuproduktion. Här, i storbanksystemet, hyllar ränteidén – det vill säga möjligheten att överföra en gigantisk andel av inkomsterna från produktivt arbete till den blotta penningägarens ägo, och för den senare faktiskt helt utan ansträngning – verkliga orgier. Idag finns det nästan inget mer företag som inte på något sätt är beroende av banken, som inte drivs i en rent räntekapitalistisk form. Hela det nationella ekonomiska arbetet är beroende av bank- och börskapitalet och räntebundet till det.

67 Girmes är ett textilföretag grundat av Johannes Girmes (1854-1912); Weser var ett skeppsbyggnadsföretag, Riebeck-Montan var ett gruvföretag, Otavi var ett gruv- och järnvägsföretag, Salitrera var ett chilenskt salpeterföretag och Steaua Romana var ett rumänskt oljeraffineringsföretag.

Machine Translated by Google

Bankernas herrar – den höga finanssektorn – är därmed också produktionens herrar. Det är upp till dem om arbetet avstannar eller om marknaden översvämmas av en enorm mängd skräp. För den organiserade privata sektorn är uppfyllandet av efterfrågan en helt bifråga.

I fallet med denna intressekapitalistiska ekonomiska form av det moderna kreditsystemet har vi alltså att göra med den *mest fullständiga nationalekonomiska omoralen,* med en total förvrängning av finans- och kreditsystemets betydelse som en ekonomins tjänare till en absolut herre över ekonomin.

Kreativt och produktivt arbete har blivit slaven och den listigt giriga, evigt rörliga judiska ockerandan styr världen. En utpressning som endast är möjlig genom att frammana ett artificiellt undantagstillstånd genom ett nationellt ekonomiskt illegitimt undanhållande av pengar. Och det anses idag vara rättvist, som en rättighet som ingen vågar röra eftersom det försätter honom i konflikt med det stora lånekapitalets världsherrande makt.

Intressets väsen har fulländats!

Den fulländades genom att den rörliga andens förföriska konster lyckades binda till och med staten, finanssystemets givna beskyddare, till ränteslaveriet så att även den, med bundna händer, erkänner det internationella kapitalet som sin herre och har låtit sig avledas från sin egentliga uppgift som nationalekonomins beskyddare till fogdens, ränteindrivarens, position för stort lånekapital.

Machine Translated by Google

Den nationella finansekonomin

Det är nu vår särskilda uppgift att följa denna utveckling av den *nationella finansekonomin.*

Även här kommer det att vara rätt sätt att utgå från en bestämning av fakta som de finns idag.

Det framträdande fenomenet i det nationella livet för nationerna i den västerländska kulturkretsen är *alla staters enorma skulder.* Vare sig de är segrande eller besegrade, bär alla gigantiska skuldbördor i sina nationalekonomier som drabbats hårt av kriget.

Det brittiska imperiets viktigaste statistiska verk är The Statesman Yearbook; denna officiella nationella årsbok ger de enskilda staterna en exakt översikt över deras statsskulder etc.

Enligt den var Englands – det vill säga den engelska arbetarklassens – skuld till det internationella kapitalet den 31 mars 1930 7 596 000 000 pund sterling med en årlig räntebetalning på omkring 350 miljoner pund sterling. Det är ganska användbart att omvandla denna summa till tyska mark, eftersom man på så sätt bäst ser att det i denna räntefråga handlar om en internationell fråga av största omfattning.

Frankrike är skyldig sina inhemska och utländska fordringsägare cirka 279 miljarder guldfranc.

Nordamerikas förenta stater, dollarns välsignade land, bär en statsskuld
en börda på cirka 16 miljarder dollar.

I Kanada, Australien, Indien, Italien, Tjeckoslovakien, Polen, överallt finner vi samma miserabla bild av en hopplös skuld för staterna och därmed folken till det internationella kapitalet. Överallt kretsar det nationella livet kring en enda fråga: Hur betalar vi räntan på våra lån, det vill säga för våra skulder till den internationella finanssektorn, till det stora lånekapitalet?

Finansministerierna i alla stater är obevekligt upptagna med att utnyttja nya skattekällor, parlamenten ger råd i månader om de nya skattelagarna, men allt motstånd är meningslöst. Innan det internationella ockerkapitalets majestät och dess bestyrkta "rättsliga" anspråk på räntebetalningarna kollapsar parlament och regeringar gång på gång och förtrycker sina folk med exempellösa skattebördor, istället för att våga sätta stopp för detta enorma internationella bedrägeri med ett blankt "nej".

Orättvisa blev lag, herren en slav.

Hur det står till i vårt arma fädernesland upplever vi dagligen och varje timme.

Våldsamt och kraftfullt reste sig den unge tyska arbetsjätten efter att ha uppnått en nationell enhet genom blod och järn. Hans outtröttliga arbete, hans kreativa anda förde med sig ständigt nya uppfinningar. Den tyska företagarandan och djärvheten erövrade världens marknader. Med förbluffad oro såg sig Rothschilds och de andra bankmagnaternas franska och engelska lånekapital, liksom de amerikanska finansmännens, Kahns, Loebs, Speyers etc., allvarligt hotade i sin lönsamhet. Värdet på den tyska marken, det vill säga kvaliteten och billigheten på tyska produkter, fortsatte att stiga, man kunde räkna ut när marken skulle nå dollarns värde tills den engelska världshandeln skulle överträffas av Tyskland, man såg hur över hela världen de tyska transportanläggningarna, de tyska utbildningsinstitutionerna, de tyska sanitetsorganisationerna, de tyska stadsförvaltningarna, de tyska militära metoderna togs som förebild, man såg hur överallt i världen tyska ingenjörer som pionjärer inom tysk arbetsförmåga byggde järnvägar, broar och gator. Men allt detta innebar att lönsamheten hos det utlånade kapitalet...

Machine Translated by Google

över hela världen hotades av internationell finans. Sedan beslutade den internationella finansen, med hjälp av internationellt frimureri, att omringa Tyskland och, genom att använda alla medel av lögner och förtal, framställa Tyskland som världens fiende. – Edward VII var bara en pjäs som drevs framåt i detta schackspel. De nationalistiska passionerna underblåstes mot Tyskland, i England såväl som i Frankrike. Att indikera världskrigets politiska förhistoria hör inte hemma här, men det är i vilket fall som helst säkert att Tysklands sida, trots sin militära styrka, förlorades, eftersom det i allmänhet inte kan talas om ett politiskt motspel mot ententemakternas intrigerspel (jfr Rosenberg, *Internationellt frimureri68).*

Inte ens den enda gruppen som fortfarande hade en utländsk politisk instinkt i Tyskland, Alltyskarna69, hade någon aning om att denna mäktiga kamp mellan de väpnade nationerna inte handlade om politisk framgång utan var inriktad på målet att de tyska arbetarna skulle bli finansiella underkastade det internationella kapitalets intresseslaveri. Det militaristiska övermannaskapet av Tyskland var naturligtvis Frankrikes speciella mål, förintelsen av den tyska flottan Englands speciella mål, men över båda dessa imperialistiska mål från Frankrike och England stod alltid strävan efter det internationella kapitalets världsherravälde.

Medan nationerna således slet varandra sönder i vild kamp och de bästas blod flödade i strömmar på slagfälten, var hela världens judendom i rörelse. För hela Juda hade skördetiden kommit.

Högfinansen finansierade världskriget; i alla världens nationer satt de judiska skriftlärda i den internationella pressens redaktioner och ljög för och hetsade nationerna till ständigt nya angrepp mot varandra. 26 stater leddes på detta sätt in i kriget mot centralmakterna. Från öster flödade en ström av östjudar över de tyska länderna; dessa trängde sig fram, prutade och slog till och berikade sig, tog lägenheterna i städerna i besittning och förvärvade allt de kunde få tag på. I de militärindustriella företagen togs denna verksamhet med plundring och vanstyre av den tyska arbetskraften om hand av medlemmarna av den judiska rasen, och judarna tvingade sig framåt och upp i alla positioner inom staten och ekonomin. Den inre demoraliseringen leddes likaledes medvetet av judar, Haaserna, Dittmannerna, Cohnerna, Luxemburgarna, Bartherna, sedan Parvus-Helphänderna, Eisnerna, Levienerna, Gradnauerna70, uppviglade och hetsade, stödda av ambitiösa människor, dårar och maktlystna brottslingar mot det tyska folket.

---

68 Alfred Rosenberg publicerade ett verk med titeln Das Verbrechen der Freimanrerei (1921), samt Freimaurerische Weltpolitik im Lichte der kritischen Forschung (1929) i Nationsozialistische Bibliothek-serien, vol.9.

69 Alldeutscher Verband var en tysk nationalistisk organisation som grundades 1891. Under första världskriget främjade föreningen tyska expansionsmål, och efter kriget stödde den general Erich Ludendorff (1865-1937) i hans påstående att Tyskland hade blivit förrådt ("hugget i ryggen") i kriget av socialister och demokrater.

70 Hugo Haase (1863-1919) var en judisk socialist som blev ordförande för Socialdemokratische Partei Deutschlands (SPD), tillsammans med den tyske August Bebel, år 1911. Han utgav sig för att vara pacifist och organiserade en stor antikrigsdemonstration i juli 1914. Wilhelm Dittmann (1874-1954) var en framstående medlem av SPD som dömdes till fängelse för sitt deltagande i Berlins vapenarbetarstrejk i februari 1918. Under och efter novemberrevolutionen efter slutet av första världskriget spelade Dittmann en aktiv parlamentarisk roll som medlem av Tysklands oberoende socialdemokratiska parti (USPD). År 1933, efter Hitlers maktövertagande, flydde Dittmann till Schweiz. Oskar Cohn (1869-1934) var en judisk politiker som arbetade med Karl Liebknecht, grundaren av Spartakistförbundet, och var en övertygad sionist. Han flydde till Paris 1933. Rosa Luxemburg (1871-1919) var en judisk marxist som tillsammans med Liebknecht grundade Spartakistförbundet, som så småningom blev Tysklands kommunistiska parti (KPD). Både Luxemburg och Liebknecht mördades av frikorpset 1919. Emil Barth (1879-1941) gick med i USPD 1917 och var en av de sex medlemmarna i folkets deputeraderåd (Rat der Volksbeauftragten) som inrättades i november 1918 efter den tyska monarkins fall (de andra medlemmarna var Friedrich Ebert, Philipp Scheidemann och Otto Landsberg från SPD och Haase och Dittman från USPD).
Alexander Parvus (född Israel Helfand) (1867-1924) var en gettojude från Vitryssland som spelade en avgörande roll i att genomföra den marxistiska strategin för en "permanent revolution" genom sina olika internationella kontakter med Rosa Luxemburg, Lenin, Trotskij och ... Ungturkar. Max Levien (1885-1937) var en rysk judisk bolsjevik som blev tysk medborgare 1913 och medlem

Machine Translated by Google

På detta sätt kollapsade slutligen den tyska nationen inifrån. Judas stjärna steg blodröd. Den sista nationen som hade bestämt motstått den internationella finansvärlden och dess häxkonst kollapsade, den kastade ner sina vapen och böjde sig inför Versaillesdiktatets fruktansvärda ok. Blödande från tusen sår, *ledarlös,* egentligen inte på grund av furstarnas utvisning, ty just dessa hade fullständigt misslyckats som verkliga ledare, leddes den tyska nationen av sina parlament och parlamentariska regeringar med den ödesdigra dom som alltid kan tillämpas i sådana tillfällen, med frasen "För att undvika det värre", in i lånekapitalets ränteslaveri.

av KPD (Tysklands kommunistiska parti). I april 1919 grundade Levien den bayerska sovjetrepubliken tillsammans med en annan rysk-judisk medlem av KPD, Eugen Levine (1883-1919). Men detta "sovjetiska" experiment stoppades av president Friedrich Ebert, som anlitade frikårspartiet för att upprätthålla ordningen i München. Levine arresterades och avrättades av frikårspartiet i maj 1919, men Levien flydde till Österrike och Sovjetunionen, där även han avrättades 1937 under Stalins stora utrensning.

Georg Gradnauer (1866-1946) var en judisk medlem av SPD som tjänstgjorde som Sachsens förste ministerpresident efter kungariket Sachsens avskaffande. Som moderat socialist försökte han kväsa radikalerna i Leipzig med hjälp av frikåren, i likhet med Ebert i München. Detta kostade honom elektoralt och han tvingades avgå 1920.

Machine Translated by Google

Versaillesdiktatet, Dawespakten och Young-planen

Världskrigets mål hade uppnåtts: Tyskland, världens mest flitiga och effektiva nation, avsatt som konkurrent på världsmarknaden, militärt övermannat, gjort ledarlöst och förfört och förgiftat av de falska marxistiska doktrinerna, moraliskt skingrat och begravt under ett berg av skulder som det aldrig mer kan bli av med, utan för alltid måste tjäna som en intresseslav åt det internationella kapitalet.

Enligt Londonbetalningsplanen har Tyskland varit tvunget att erkänna ett intresse-
med en skuld på 132 miljarder guldmark, och till denna skuld lades även räntorna.

Det vore löjligt om det inte vore så fruktansvärt allvarligt och om fienderna inte tog det så skoningslöst i strid med alla pacifisternas plattityder, "men det kommer inte att bli så illa", och "rimligheten kommer att segra". Nej! Den kommer inte att segra! Och den internationella finanssektorn kommer att göra allt för att hålla Tyskland i detta intresse till ett kontinuerligt slaveri. Endast vi kan befria oss själva.

Det är den tyska nationens djupa tragedi att den, hur effektiv den än i allmänhet är i sin snäva arbetskrets, omedelbart blir osäker när den lyfter blicken bortom det dagliga arbetets gränser och står inför de stora världshändelserna. Här förlorar den samvetsgranne och precise tysken all fattning, han blir en visionär och entusiast. Den "tyske professorn", som utför enastående saker inom sin specialisering, blir, inför världens angelägenheter, ett objekt för serietidningarna, från att han glömmer sitt paraply till ideologernas översvallande språkbruk; den tyske officeren, som litar på sina truppers utmärkta effektivitet, är benägen att underskatta de andliga obedömbara aspekterna av politisk natur och idéernas kraft, och därigenom ifrågasätta den slutliga framgången; den tyske tjänstemannen tenderar att tänka på sig själv som en befolkningens chef istället för som helhetens tjänare.

Så ser vi i stort och smått detta katastrofala drag i den tyska karaktären: tyskarna är specialister och drömmare. Individuellt mer effektiva och flitiga inom alla specialområden än något annat folk, till och med fullt kapabla att bli entusiastiska över vilken stor idé som helst och med heroiskt mod ge sina liv för en idé, men mindre skickliga på att se och hitta den rätta lösningen inom den mellanliggande kretsen av internationella ekonomiska och politiska frågor.

Återspeglingen av ett sådant grundläggande karaktärsdrag hos tysken inom det politiska området är hans så ofta beklagade brist på nationalkänsla och hans politiska inkompetens. Den genomsnittliga tysken saknar till en viss grad sinne för stora beställningar; således förstår han inte heller i stort sett att dessa skuldsiffror egentligen är hans öde, att dessa siffror, att erkännandet av denna skuld och villigheten och försöket att betala denna skuld i pengar och materiella varor är den grundläggande orsaken till hela den tyska nationens desperata situation.

Han ser emellertid mycket mindre att förmånstagarna av denna tyska betalningsskyldighet egentligen inte är de andra nationerna utan enbart – den internationella finanssektorn.

För den internationella finanssektorn är dock återbetalningen av lånet inte alls viktig, utan bara den varaktiga ränteskyldigheten. Det, och enbart det, är anledningen till att den internationella finanssektorn, som i sina finansiella delar utgjorde Versaillesdiktatet, satte grundbeloppet så otroligt högt från början att en återbetalning aldrig kan komma i fråga, men även vid en eventuell minskning av grundbeloppet (i vilket fall som helst endast med en samtidig höjning av räntan) kommer Tyskland permanent att hållas i ränteslaveri.

Machine Translated by Google

Att införa denna ränteregel över våra stackars flitiga människor var det slutgiltiga målet. under världskriget var det den höga finanssektorns mål och detta mål har uppnåtts till fullo.

De relevanta klausulerna i Versaillesdiktatet är så fruktansvärda, de visar så tydligt hela allvaret och den destruktiva hårdheten i denna intresseregel som levererar allt vi har och som vi arbetar för till den internationella finanssektorns grepp att jag citerar dem i utdrag i det följande:

> Art.231. De allierade och associerade regeringarna förklarar, och Tyskland erkänner (!), att Tyskland och dess allierade är, som upphovsmän (!), ansvariga för alla förluster och skador som de allierade och associerade regeringarna och deras medlemmar har lidit till följd av det krig som tvingats på dem genom anfallet från Tyskland och dess allierades.

Även om det i artikel 232 ganska cyniskt erkänns "att Tysklands resurser inte är tillräckliga för att säkerställa fullständig ersättning för alla dessa förluster och skador", krävs ändå skyldigheten "att alla dessa förluster och skador ska ersättas".

> Artikel 233 säger: "Skadans omfattning ska fastställas av skadeståndskommissionen."

> Artikel 234 säger: "Ersättningskommissionen kommer regelbundet att testa Tysklands betalningsförmåga ... Men den kan inte avstå från något belopp utan godkännande från de olika regeringar som är representerade i kommissionen".
>
> Artikel 234 fastställer: "Tyskland ska betala innan det slutliga beloppet för ersättningskravet fastställts ... 20 miljarder mark i guld (i guld, varor, fartyg, värdepapper eller på annat sätt)"

> Tyskland kommer dessutom att emittera de obligationer som anges i artikel 12c i bilaga II.

Och nu kommer, vackert undanstoppat och nära slutet i denna bilaga II artikel 12c i avsnitt VIII i det så kallade Versaillesfredsfördraget, den finanspolitiska strypningen av Tyskland. Denna artikel 12 säger i sina viktigaste punkter följande:

> Kommissionen har alla befogenheter och utövar alla befogenheter som garanteras den i detta fördrag.
>
> Kommissionen har i allmänhet den mest omfattande tillsyns- och verkställighetsbefogenheten när det gäller frågor om ersättning. Den måste iaktta följande villkor och bestämmelser:
>
> a) Varje del av hela beloppet av de fastställda kraven som inte betalas i guld, fartyg, värdepapper eller varor eller på annat sätt måste säkras av Tyskland enligt de villkor som fastställs av kommissionen genom överföring av ett motsvarande belopp till obligationer eller förpliktelser av något slag för att åstadkomma ett erkännande av det skyldiga beloppet.
>
> b) Kommissionen kommer regelbundet att utvärdera Tysklands betalningsförmåga och granska det tyska skattesystemet (!), så att Tysklands alla intäkter, inklusive de intäkter som fastställts för ränte- och skuldbetalningar för dess inhemska lån, helst (!) används för betalning av de belopp som landet är skyldigt enligt titeln eller

Machine Translated by Google

> skadestånd, och för det andra, för att få visshet om att det tyska skattesystemet är exakt (!) lika förtryckande som det hos någon annan makt som är representerad i kommissionen.

Denna paragraf är djävulskt fokuserad på Tysklands varaktiga förtryck, den innehåller praktiskt taget möjligheten, med hänvisning till någon liten rövarstat där obegränsade skatter är påbjudna, att helt enkelt föreskriva införandet av samma skatter även i Tyskland. Men den erkänner samtidigt med brutal uppriktighet att även de andra nationerna bör hållas i samma skuldslaveri. Och nu kommer den ökända paragraf c.

> c) För att underlätta och genomföra återställandet av det ekonomiska livet i de allierade och associerade länderna kommer kommissionen, i enlighet med artikel 232, att motta en första utbetalning från Tyskland som garanti och erkännande av sin skuld, bestående av obligationer till innehavarna, betalbara i guld, som är fria från alla skatter eller avgifter av något slag (!) som införs eller kan införas av regeringarna i riket eller i de tyska staterna. Dessa obligationer ges i avbetalningar (!) och i tre avbetalningar enligt följande bestäms: 1. 20 miljarder guldmark ska betalas omedelbart. 2. 40 miljarder guldmark ska ges i obligationer som ska bära ränta med en extra avgift på 5 % + 1 % för amortering från 1926. 3. En skriftlig förpliktelse att betala ytterligare 40 miljarder guldmark i obligationer, med 5 % ränta som täckning, kommer att ges omedelbart.

Denna klausul är kärnan i hela Versailles-diktatet. Vi vet att London Ultimatum71 fastställde inte bara färre betalningar utan tvärtom hela beloppet till 132 miljarder guldmark. Artikel 16 förklarar sedan uttryckligen: "Från och med den 1 maj 1921 måste den tyska regeringen betala räntorna på sin skuld". Räntesatsen är satt till 5 procent.

Sedan följer artikel 17 som beskriver varje överträdelse:

> Artikel 17. Om Tyskland skulle vara försenat med att uppfylla någon skuld som föregående paragraf i fördraget ålägger landet, ska kommissionen omedelbart underrätta varje deltagande makt om denna försummelse och samtidigt föreslå de åtgärder som ska vidtas mot den.

Och nu följer en av de mest upprörande klausulerna i hela fördraget:

> Artikel 18. Tyskland förbinder sig att inte tolka de åtgärder som de allierade och associerade makterna är berättigade att vidta (och vad skulle inte vara berättigat i fiendens ögon?) mot en avsiktlig (!) bristande efterlevnad från Tysklands sida som fientlig behandling (!). Dessa åtgärder skulle kunna bestå av importförbud och ekonomiska och finansiella sanktioner och i allmänhet (!) alla åtgärder (!) som för berörda regeringar kan framstå som omständigheterna påkallade.

Med denna klausul öppnas naturligtvis dörren och porten för all, även den mest brutala, terror, och den tyska regeringen har vidare uttryckligen undertecknat att den inte ens får beakta

---

71 Efter att den interallierade skadeståndskommissionen i januari 1921 hade fastställt det belopp som Tyskland var tvunget att betala i skadestånd till 269 miljarder guldmark, presenterade den brittiske premiärministern David Lloyd-George den 5 maj 1921 ett sex dagar långt ultimatum för den tyske ambassadören i London, enligt vilket de allierade skulle ockupera Ruhrområdet om Tyskland inte erkände återbetalningen av 132 miljarder mark (en något annorlunda beräkning än de 269 miljarder som gällde i januari) samt de övriga föreskrifterna i Versaillesfördraget.

Machine Translated by Google

det största förtrycket, mordet på tyskar, de mest brutala fördrivningarna, plundringen, förstörelsen etc. "som fientlig behandling"!

Denna skriftliga överlämnande av det tyska folket till en grym, hämndlysten, oförsonlig fiende är, vidare, förutsedda för alltid, för artikel 23 säger:

> Kommissionen kommer att upplösas när Tyskland och dess allierade har betalat alla de belopp som den är skyldig för genomförandet av detta fördrag eller enligt kommissionens beslut och när alla dessa belopp eller deras motsvarigheter har fördelats till de deltagande makterna.

Detta är Tysklands eviga intresseslaveri.

Kanske våra politiska vänner och fiender nu förstår vad som måste förstås med intresseslaveri, kanske förstår man varför *brytandet* av detta fruktansvärda intresseslaveri står i centrum för våra krav. Kanske förstår man också varför det i fallet med detta krav är en internationell fråga av allra högsta ordningen. *Det är för Tyskland helt enkelt en ödesfråga* och även för de andra nationerna är det den mest avgörande frågan för återhämtningen.

Jämfört med denna internationella fråga sjunker alla andra frågor ner i ingenting, ty utan att bryta intresseslaveriet är en uppkomst av produktiva nationer i allmänhet inte möjlig. Om det nu initierade intresseslaveriet bibehålls, skulle guden Mammon ha besteget tronen. Gud är död, nationernas själar dör, en mänsklig röra fyller världen som intresseslavar för den internationella finansvärlden. Pengar styr världen.

Versaillesdiktatets regler var viktiga punkter som ersattes 1924 av Dawespakten. Efter inflationsrädslan skulle den fortsatta plundringen av Tyskland fortsätta "på en mer solid grund". Hög finansnivå möjliggjorde utfärdande av alla möjliga försäkringar, bland vilka de mest betydande och långtgående är avnationaliseringen av Reichsbank och Reichs järnvägar. Trots alla "silvermolnsprofetior" fortsatte den tyska ekonomin att kollapsa, och omöjligheten av betalningar enligt Dawespakten insågs slutligen även av de blint rasande sadisterna i genomförandet. Young-planen trädde i stället för Dawespakten. Den skulle medföra "lättnader". Nu är slutet ...

komma.

Om fasorna i Dawespakten ger volym 7 från Nationalsocialistiska biblioteket (pris 1,80 mark) den mest exakta informationen, som innehåller ett nytryck av originaltexten tillsammans med en omfattande kritisk kommentar. Volym 13 i den aktuella serien behandlar huvudpunkterna i Young-planen.

Machine Translated by Google

Låneekonomin

"Om staten behöver pengar måste den låna dessa pengar från de medborgare som har mer än de själva kan använda. Den måste naturligtvis betala ränta för återbetalningen av dessa pengar, annars kommer den inte att få pengarna, den har faktiskt redan tillräckligt med svårigheter att betala sina lån."

Denna formulering användes av den tidigare socialistministern Dr. David72 med mig i en diskussion i Berlin. Jag har avsiktligt placerat denna formulering här eftersom den på ett exemplariskt sätt återspeglar vår tids intressekapitalistiska tankesätt; att han av allt var marxist ger helheten en särskild dragningskraft.

Nu vet jag från hundratals diskussioner och föreläsningar att ovanstående formulering så fullständigt är härledd från den nuvarande räntekapitalistiska idévärlden att knappast någon skulle känna falskheten i denna förklaring av statens ränte- och skuldekonomi, än mindre hitta ett korrekt svar på den.

Detta har en mycket enkel psykologisk anledning, nämligen att den ovan angivna förklaringen gäller täckningen av en privatpersons monetära behov inom ramen för den räntekapitalistiska ekonomins form.

För den enskilda privatpersonen, liksom för den privata ekonomin i allmänhet, gäller meningen: "Om någon behöver pengar, måste han låna dessa pengar mot ränta från dem som äger mer pengar än de själva kan använda".

Men vi måste verkligen undvika att besvara frågor om den nationella finansekonomin ur ett privatkapitalistiskt perspektiv utan ur ett statsmannaperspektiv. Jag menar att det verkligen vore en stor olycka om man helt enkelt överförde detta privatekonomiska tankesätt utan tvekan till den nationella ekonomin.

Staten med sina maktinstrument, sin suveräna makt, kan verkligen inte likställas med någon slumpmässig privatperson. Staten förfogar över tre kraftfulla möjligheter genom vilka den, i kraft av sin suveränitet, kan täcka sitt behov för utförandet av sina uppgifter. Dessa är dess *tjänstesuveränitet,* dess *myntsuveränitet* och dess *finansiella suveränitet.*

Med tjänstesuveränitet ska förstås statens suveräna rätt att anlita sina medborgare för kostnadsfria tjänster. Denna statens suveränitet över individen visar sig i sin starkaste omfattning i den obligatoriska militärtjänsten och ännu mer i krigstjänsten. Inför de krav som staten kan kräva av sina medborgare i krigstid måste alla privata hänsyn dra sig tillbaka. Familj, yrke, affärer och inkomster, allt måste vara tyst när staten kallar sina söner till fanan. Men staten kan kalla sina medborgare inte bara till krigstjänst, staten kan kalla dem till och med till stora ekonomiska åtaganden. Vi minns hjälptjänstlagen som tyvärr, i motsats till militärtjänsten, föreskrev en hög och ständigt ökande betalning för de utförda tjänsterna, så att det snart uppstod en djup klyfta mellan frontsoldaterna, som dagligen fick offra sina liv för fosterlandet – utan betalning – och de som var anställda i hemlandet, skyddade bakom fronten, med en hög lön. I förbigående kan man också erinra sig andra nationers starka prestationer som baserades på tjänsteplikt: vi minns byggandet av den kinesiska muren, omringningen av våra medeltida städer.

Praktiskt sett skulle det därför ligga helt inom statens suveränitet att

72 Eduard David (1863-1930) tjänstgjorde som inrikesminister i Weimarrepubliken från juni till oktober 1919.

Machine Translated by Google

återuppliva och utöka den gamla hand- och lagtjänsten73 och att på detta sätt lösa stora ekonomiska uppgifter med dem för att disponera befintliga styrkor.

Statens myntsuveränitet är en andra maktkälla från vilken staten direkt kan täcka sitt penningbehov . Ingen bestrider statens rätt att prägla mynt eller ge ut statssedlar, ja utöver det har staten, i kraft av sin suveränitet, producerat pengar från alla möjliga källor. Från koppar, nickel, järn, porslin, aluminium och framför allt från – papper. Jag behöver bara erinra mig om den tid då vår riksregering ansåg det berättigat att dagligen ge ut 100 000 000 000 000 mark och ständigt fler nya papperspengar. Vi ska inte här gå in närmare på frågan om detta var rätt och acceptabelt, vi måste här bara konstatera att staten faktiskt kan täcka sitt behov i kraft av sin myntsuveränitet, och att den inte är tvungen "att låna pengar mot ränta från de av sina medborgare som har mer av dem än de själva kan använda".

Statens finansiella *suveränitet* eller skattesuveränitet kommer inte heller att kunna bestridas av någon, och den som bestrider detta och försöker utöva det praktiskt som individ skulle kunna känna statens auktoritet i form av kronofogden. Statens finansiella eller skattesuveränitet, det vill säga statens rätt att anlita sina medborgare för finansiella tjänster, är lika självklar och lika gammal som statliga strukturer. Denna form är också den mest naturliga och sunda, även om det inom detta område har varit förbehållet vår tid att förvandla den rimliga beskattningens mening till ett fullständigt nonsens och göra skattesystemet till ett medel för total plundring av folket till förmån för de överstatliga finansmakterna. Även här bör frågan om skatters tillåtlighet inte sysselsätta oss ytterligare utan endast det faktum att staten mycket väl kan täcka sitt penningbehov genom skatter, alltså återigen på ett sätt som inte är öppet för den privata ekonomin, men som absolut befriar staten från nödvändigheten att tillgodose sitt penningbehov genom att anta en räntebetalningsskyldighet gentemot kapitalisterna.

Visserligen har staten, liksom varje privatperson, naturligtvis ytterligare möjlighet att täcka sina behov genom att skuldsätta sig. Men detta är redan för privatpersonen ett tveeggat svärd; för staten är den emellertid, för att uttrycka det på klar och god tyska, det dummaste den i allmänhet kan göra. Men det är inte bara det dummaste, utan det är rentav kriminellt med avseende på statens uppdrag att beskydda de gemensamma intressena.

Staternas låneekonomi har praktiskt taget ruinerat staterna och överlämnat dem i den internationella finansvärldens händer, den har överlämnat nationernas rikedomar till finansmakterna, och idag är statslånen den fruktansvärda igel från vilken nationerna inte kan befria sig och genom vilken de kommer att kollapsa hjälplöst om vi inte beslutsamt sätter stopp för detta spöke genom att bryta ränteslaveriet.

Med detta befinner vi oss mitt i den nationella finanspolitikens område, alltså inom ett område där den vanliga tysken inte alls känner sig hemma. Vad ska man nu göra med alla de många och stora siffrorna? Den vanliga statsmedborgaren läser i allmänhet inte budgetdebatter, och han har en sådan religiös respekt för finanskonstens hemliga stigar och vilseledande vägar att han helst vill vara helt förskonad från dessa saker. I det omedvetna hänger detta säkerligen också ihop med det faktum att varje individ bär inom sig en så svag känsla för statens skattesuveränitet och ingen vill bli påmind om siffror. Först när skattepapperen flyger in i hans hus anmärker den moderna människan att dessa saker faktiskt berör honom avsevärt och att han alltid är offer för alla möjliga falska nationella finanspolitiker.

73 De jordbrukstjänster, antingen manuella eller med djur, som krävdes av bönderna av deras herrar under medeltiden

Machine Translated by Google

Nu är det ytterst anmärkningsvärt att den nationella finanspolitiken i grunden inte alls är så ogenomskinlig och mystisk som de verkar vid första anblicken, snarare att de i grunden är så klara och enkla att de kan förstås av varje genomsnittlig förståelse åtminstone i sina stora drag.

Det kräver därför inga större konstitutionella förklaringar att staten mycket väl besitter de beskrivna möjligheterna att täcka sitt penningbehov, ty alla vet och har i sitt eget liv upplevt vilken natur statens tjänstesuveränitet är, och alla får dagligen i sin hand de papperssedlar som utfärdats av staten, och ingen skonas från skatten. Det vore därför den naturligaste sak i världen om staten täckte sitt penningbehov uteslutande på dessa tre sätt.

För den enskilde är dessa tre vägar emellertid inte öppna, ty han skulle varken kunna uppmana sin granne att arbeta eller betala skatt, och han skulle inte heller vara trygg om han själv försökte trycka pengar och sätta dem i omlopp. För honom finns det i själva verket bara vägen att skuldsätta sig på ränta, om han redan absolut tror att han kan bli lycklig endast med andras pengar och inte kan undvika att skuldsätta sig.

Men att staten i allmänhet ser som rätt det enda sättet att ta emot räntebärande lån – alltså skulder – när den behöver pengar och idag endast på ett lömskt sätt tillämpar sina andra suveräna rättigheter för att driva in de uppkomna skulderna från folket, det är villkor för vilka man förgäves söker en rimlig förklaring. Det finns verkligen ingen rimlig förklaring till det, utan bara det faktum att hela vårt tänkande, även i nationella finanspolitiska frågor, är styrt eller korrumperat på ett privatkapitalistiskt sätt. Med en sådan allmän förorening av den allmänna opinionen spelar sådana till synes logiska förklaringar till statens lånepolitik som jag har rapporterat en stor, ja en ytterst viktig roll.

Juden har visat sig vara en mästare på psykagogi även i dessa frågor. Det är i sådana fall alltid mycket svårt att inte omedelbart tala generellt om direkt korruption hos de ansvariga statsmännen, presumtionen är uppenbar, och ändå har det i de flesta fall inte förekommit någon korruption utan bara osäkerhet i frågor som rör finans- och kreditsystemet, kortsynthet och självbelåtenhet som har lett till att statens finansförvaltningar sakta men säkert har fallit in i ett lånedelirium från vilket de hittills inte ser någon utväg.

Till denna utveckling av omständigheterna har det på ett mycket väsentligt sätt bidragit att man först betraktade finansieringen av stora offentliga arbeten som järnvägsbyggen etc., som lovade att ge intäkter genom lån, som ofarlig. Man beslutade på följande sätt: Från järnvägarnas eller vattenvägarnas intäkter kan räntan omedelbart täckas, då har vi verkligen prissättningen under kontroll. Med sina egna medel kan staten inte ta ut sådana stora arbeten i ett slag från sin statskassa, så den accepterar tack och lov bankernas erbjudna kredithjälp. Detta eliminerar besväret för regeringen att godkänna nya skatter i delstatsparlamentet, statens likvida medel tas inte i anspråk, och järnvägarna kan lätt betala räntorna från överskotten. Lånekapitalets förföriska konst, som i sig självt inte kan göra någonting med pengar om den inte hittar någon som tar dem ifrån den och betalar den ränta dessutom, lyckades förvandla svart till vitt och göra staten själv till en ränteindrivare för privat kapital.

Även den enklaste ekonomiska reflektionen från en regerings eller ett parlaments sida, medvetet om sitt ansvar, borde dock ha lett till följande: Om man bygger järnvägar med utländska pengar och man år efter år bara måste betala för dem med 5 % ränta, med allt som hör till dem, så betalar man tillbaka hela beloppet en gång på 20 år, på 40 år.

Machine Translated by Google

år redan två gånger och ändå förblir samma skuld utestående. Dessa extraordinära belopp som många gånger överstiger de initiala investeringskostnaderna måste visserligen återigen tas upp indirekt från folket, hela befolkningen, som måste betala de järnvägstransportavgifter som tas ut exakt enligt dessa räntebelopp. Ett engångsmeddelande till folket om en stor järnvägsavgift är, eller skulle ha varit, bättre. Då skulle dessa avgifter naturligtvis ha varit ganska tryckande i några år men inte heller mycket längre, eftersom transportkostnaderna och järnvägarna mycket snart skulle ha blivit en verkligt skuldfri tillgång för staten som senare skulle ha säkrat den stora årliga intäkter. Men det är den gamla historien att man hellre skulle hugga av hundens svans bit för bit eftersom man tror att det skulle vara så mycket mindre smärtsamt för den. Naturligtvis är det motsatta sant. Investeringskostnaderna för ett sådant nationellt företag måste visserligen betalas av befolkningen, men om de utvecklas på lån, då tillkommer oundvikligen räntorna som under årens lopp uppgår till många gånger själva skulden. Det är därför en ren ekonomisk dumhet att finansiera sådana offentliga arbeten genom lån. Redan här kan vi peka på det som kommer att rädda staten från dess lånevansinne: ingen kan förbjuda staten, till exempel för sådana produktiva företag, att utfärda kreditnotor, statskassans kreditnotor och därmed betala för arbetena. Ett sådant skapande av statens pengar i de fall där det inte alls kan vara fråga om en inflation, eftersom det finns ett nytt värde också för de nya polletterna, skulle med ett slag lösa alla svårigheter och för alltid befria staten och folket från den räntebärande skulden till privatkapitalet.

Vi får gå in mer i detalj på detta problem på ett annat ställe. En skicklig finansförvaltning borde kunna ordna saker och ting så att sådana stora arbeten utförs med hjälp av särskilda skatter tillsammans med användning av andra statliga inkomstkällor och endast med en delvis utgivning av nya sedlar. Denna möjlighet skulle naturligtvis i betydande utsträckning endast uppstå om alla andra statliga utgifter, särskilt de så kallade improduktiva för administration, rättskipning, utbildning etc., kunde täckas med överskotten från statens kommersiella företag.

Detta kan, med tanke på den nuvarande frenetiska underskottsekonomin inom järnvägar, post etc., låta som en ironi, och ändå var vi inte så långt ifrån sådana möjligheter, vilket jag redan 1919 visade i min första publikation i *Süddeutsche Monatshefte* (februari), "Vad nu?" under rubriken "De radikala medlen". Endast statens ränteskyldighet gentemot privatkapitalet skilde oss från detta ideala tillstånd för en nationell finansekonomi. Den redan då verkande vanföreställningen, att staten, när den behöver pengar, helt enkelt måste pumpa in pengar i sig själv mot ränta, har förhindrat detta.

Det är tydligt, och alla borde ha kunnat följa mina förklaringar, att staten inte på något sätt är inriktad på utländska pengar, alltså på att skuldsätta sig, när den vill åta sig något, att den till exempel skulle kunna kräva arbets- och lagarbete och att den slutligen utan tvekan skulle vara berättigad att utfärda statskassans kreditnotor för sådana mål, för att inleda dessa arbeten med dem utan att belasta folket. Ett sådant förfarande skulle ha den enorma fördelen att sådana arbeten från början befrias från alla ränte- och avgiftsförpliktelser; arbetena skulle omedelbart bli fria och skuldfria statliga tillgångar. Från intäkterna från arbetena skulle de utfärdade statskassans kuponger visserligen kunna inlösas och förstöras på kort tid; produkterna från sådana arbeten, eller priserna på frakt- och persontransporter, skulle kunna minskas avsevärt. Därigenom skulle de största tjänsterna i allmänhet kunna göras för hela den nationella ekonomin, staten skulle ha kunnat erhålla ganska betydande inkomstkällor som skulle ha varit till största nytta för hela det nationella samfundet och skulle också ha gjort staten själv helt oberoende av högfinansen. Men den borde också ha varit

Machine Translated by Google

så. För staten är herre över finanssystemet och inte högfinansen, det vill säga, det kommer att vara så i framtidens nationalsocialistiska stat.

Det har verkligen varit ett psykoagogiskt bedrägligt trick att bankerna har lyckats med att inte tillåta sådana uppenbara och självklara tankeprocesser som – när de väl uttryckts – inte längre kan motsägas, och med att förvirra staten och ekonomin med den ovan nämnda meningen och dra in dem i kapitalets intresseslaveri.

Jag vet att, även om dessa saker nu är solklara, så misstror många av mina läsare fortfarande sin sunda mänskliga förståelse och vill helt enkelt inte tro hur en sådan absurditet kunde ha varit möjlig och antar hellre: "Det kan inte stämma, våra statsmän kan inte ha varit så dumma – men jag kan helt enkelt inte bedöma detta". Denna bekännelse av bristande omdömesförmåga vad gäller en sådan ren statlig inkompetens i finanspolitiska frågor står i dubbel motsägelse av det annars beredda klagomålet och utbrottet över statliga åtgärder och av det faktum att det här handlar om saker som drabbar varje individ hårt i plånboken.

Till dessa människor skulle jag vilja lämna ytterligare en synpunkt att beakta, nämligen relaterat till metoden för kreditgodkännande genom provins- eller riksparlamentet.

Sådana stora statliga uppgifter överläggs verkligen noggrant i parlamenten. Efter långa debatter "godkänns" slutligen krediterna. Den genomsnittlige statsmedborgaren tror nu att allt nu är i ordning och att staten, som verkligen är en så rik och mäktig person, redan besitter de godkända miljonerna. Ganska kloka personer kommer kanske fortfarande att klia sig bakom örat och säga för sig själva: "Det betyder nya skatter igen". Men jag tror att jag djärvt kan hävda att, förutom de invigda - till vilka varken representanterna eller ministrarna behöver tillhöra, ja kanske högst en får klarhet i att detta stora kreditgodkännande i provins- eller riksparlamentet inte betyder något annat än tillståndet – , att få denna "kredit" utlånad till sig mot ränta på annat sätt. Detta "kreditgodkännande genom parlamentet" ger således endast den berörda ministern befogenhet att få denna kredit mot ränta hos de stora bankerna. På så sätt blir "kreditgodkännandet genom parlamentet" naturligtvis en fars, en komedi, för hela befolkningen - som i slutändan måste betala för kapital och ränta - var inte i stånd att också verkligen tillhandahålla "krediten", nej, den måste först skapas av stort lånekapital.

Det enda logiska och naturliga vore verkligen att det, i händelse av ett kreditgodkännande genom parlamentet, samtidigt och automatiskt också skulle finnas ett godkännande om att statsbanken nu också skulle betala ut eller godkänna de godkända beloppen på grundval av betalningsorder från de verkställande myndigheterna till de berörda entreprenörerna.

Krediterna godkänns, för den nödvändiga valutan måste något göras; det är därför meningslöst om – som det nu är vanligt – först ett lån måste skrivas ut och sedan de just "godkända" krediterna på sätt och vis beviljas en andra gång av kapitalisterna.

Nu kan man kanske hävda att överskottspengar från staten tas ut just på detta sätt och att detta måste ha ett gynnsamt inflytande på landets allmänna finansiella situation, att en sådan kreditförvaltning således kommer att fungera på ett inflationsreducerande sätt. Men detta är naturligtvis inte på något sätt fallet och faktiskt av skäl som inte kan bestridas av någon bankexpert. Det kan medges att en betydligt mindre del av sådana växlar och betalningar av sådana lån betalas kontant, det handlar här om kretsen av småsparare som hittar vägen till banken med sådana växlar, som har sparat ett par hundra eller tusen mark som de nu skulle vilja investera i ett räntecertifikat, i ett sådant magiskt papper från vilket man bara behöver klippa ut en bit varje år för att få utbetalt ett visst belopp utan att certifikatet blir mindre värdefullt därigenom. Men de pengar som kommer in i banken på detta sätt är ganska...

Machine Translated by Google

försumbar. Dessutom överför bankerna där sådana pengar sätts in inte alls dessa kontantbelopp till statskassan, utan överföringen av sådana checkbelopp sker uteslutande genom överföring eller clearing.

Men alla större uttag på sådana lån genomförs av kapitalisterna redan från början, i deras banker, genom överföring utan kontanter eller genom banktransaktioner,
etc.

I verkligheten kommer därför inga kontanter i statens händer, och om den mottager sådana måste den omedelbart ge bort dem för utförandet av sina arbeten. Denna förmodade fördel existerar därför inte. Tvärtom följer detta: Staten utfärdar, som vi vet, för lånade belopp så kallade säkerhetscertifikat eller obligationer. Dessa statliga obligationer är fint, eller inte så fint, tryckta papper som innehåller ett skuldebrev försett med alla statliga skyddsåtgärder för de mottagna beloppen, och därutöver de nödvändiga bestämningarna av räntebetalningsdagarna och, på sina egna kupongblad, de kuponger på grundval av vilka staten förbinder sig att betala kvartalsvis, halvårsvis eller årligen räntorna för de belopp som anges i kupongbladet.

Dessutom läggs till denna kupongblad ytterligare ett så kallat förnyelseintyg (talon) som ger ägaren rätt att erhålla ett nytt kupongblad om det första har löpt ut efter ett visst antal år.

Ett sådant värdepapperscertifikat som utfärdas av staten, för vilket staten svarar med hela sin förmögenhet för kapital och ränta, innebär verkligen att man köper kapacitet i ägarens hand. Ägaren av sådana statliga certifikat kan faktiskt köpa något åt sig själv med dessa certifikat när som helst, oavsett om han ger dessa certifikat direkt som betalning eller om han först säljer dem på börsen eller hos sin bank och sedan betalar kontant med intäkterna.

Nu råder det ingen tvekan alls om att statens utgivning av nya värdepapper innebär *skapandet av ytterligare köpkapacitet* – huruvida detta är rätt eller berättigat intresserar oss inte här för tillfället – precis detsamma skulle hända om staten till exempel tryckte nya papperspengar. Skillnaden skulle bestå i att i ett fall produceras värdepapper som belastar staten, förutom skulden, med en *varaktig ränteförpliktelse,* medan vid nyutgivning av papperspengar ingen ränteförpliktelse alls kommer i fråga. Vi ser därför redan nu att den senare formen i vilket fall som helst skulle vara den mer gynnsamma för staten och folket.

Men om vi nu följer metoden för sådan finansiering vidare, framgår det att en direktfinansiering av stora statliga arbeten med att undvika lånevägen uppvisar ytterligare stora fördelar.

Vi har sett att den nuvarande formen för finansiering av statliga arbeten leder till skapandet av ytterligare inköpskapacitet, vilket representeras av utfärdandet av nya säkerhetscertifikat. I detta fall kommer och måste naturligtvis hela de nya lånebeloppen att ges ut på en gång, även om järnvägarna, vattenvägarna etc. som ska byggas på nytt bara är i ett byggnadsskede och fortfarande inte representerar något verkligt värde värt att nämna.

Om man går över till att finansiera sådana stora statliga arbeten på det sätt jag föreslår, så försvinner först de enorma annonskostnaderna för lånet. Man kanske minns vilka enorma summor som slukas enbart av anbuden i tidningarna. Dessutom försvinner de procentsatser som beviljas bankerna och andra kreditinstitut från början. Även dessa är återigen miljoner. Dessutom tenderar man att ge ut lånen under nominellt värde, med andra ord, för en obligation på 1000 mark ska endast 970 mark mer eller mindre betalas av köparen av dessa certifikat, och ändå får han hela beloppet med ränta. Även dessa är förluster som från början

Machine Translated by Google

bli bördor för staten eller företaget och till förmån för kapitalisten. Faktum är att man tenderar att "dekorera" sådana lån med andra lockelser, som börsens uttryck lyder, genom att erbjuda särskilda extra förmåner som till och med kan innefatta skattebefrielse. Jag minns här gruvpremielånet som uppvisade den mest fantastiska av sådana lockelser som en stat någonsin sänkt sig för. Lotteri- och speldjävulen ställdes i lånereklamens tjänst genom att man lovade att betala ut miljonvinster på ett mycket stort antal 1000-marksobligationer; dessutom föreslogs så kallade bonusutbetalningar, och vidare en aviserad ränta på 5 % som dock var säkrad med klausuler, och dessutom var sparpremielånet vid en rad skatter befriat från all skatt! Därifrån man ville få de enorma beloppen för att betala dessa premier och förmåner, dessa fantastiska lotterivinster, tänkte ingen på det – även om det måste stå klart för varje seriös och skarpsinnig människa att alla dessa belopp skulle behöva tas ut igen ur folkets fickor. Ty de belopp som då erhölls användes omedelbart till de mest brådskande utgifterna. Dessa är alla finanspolitiska brott mot folket, i vilka man bara kan förundras över den fulländade fräckhet med vilken de iscensätts.

Om man därför inte alls väljer lånevägen, utan direkt vägen till direkt penningskapande, då skulle alla dessa hårda och orättvisa bördor på statsbudgeten tas bort – man skulle inte ens behöva samla in *de nödvändiga beloppen på en gång i nya papperspengar,* utan detta skulle kunna ske ganska långsamt, allt eftersom de nya arbetena fortskrider. Detta skulle ha den ytterligare enorma fördelen att det inte skulle kunna bli fråga om utgivning av otäckta pengar, eftersom nya pengar kommer att ges först när en annan betydande del av arbetena har slutförts. Vi skulle här ha att göra med pengar som är helt täckta genom realvärden, alltså med pengar som är stabila, med pengar som motsvaras av så många utförda arbetstimmar.
Men även denna form av successiv utgivning av nya pengar för byggnation, som redan verkar mycket mer gynnsam, är inte på något sätt det sista steget. Det kommer nämligen inte alls att visa sig nödvändigt att sätta ett belopp motsvarande de nyskapade verken i omlopp, eftersom de nyutgivna sedlarna verkligen flyter tillbaka till de offentliga statskassorna; de kan således ges ut igen utan att nya serier behöver sättas i omlopp. Och låt oss nu gå ett steg längre, det vill säga, låt oss förklara utgivningen av egna nya pengar för sådana speciella statliga...
uppgifter som i sig själva i grunden inte alls nödvändiga, även om vi mycket väl skulle kunna förklara tillåtligheten, och även särskilt tydligheten, i finansieringsprocessen vid utfärdande av egna pengar för byggnation och ville hålla oss till den för vissa ändamål.

Detta sista steg är den *fullständiga kontantlösa finansieringen* av sådana statliga uppgifter. Det är, som redan visats ovan, felaktigt att anta att staten genom lånet skulle få tillgång till kontanter som den skulle kunna betala entreprenörerna och arbetarna vid järnvägs- eller elverksbyggnationer. Icke desto mindre måste företagarna varje vecka ta ut de nödvändiga beloppen från sina banker för betalning av sitt arbete kontant. Bankerna måste för sin del återigen täcka dessa utomordentligt stora krav på sina statsobligationer från centralbankerna eller Reichsbank etc. Nu, i normala tider, räcker hela den befintliga likviditeten redan helt till för hela arbetskraftens veckolöner, och det är i grunden likgiltigt om exempelvis större arbetsstyrkor tillfälligt koncentreras på ett ställe vid byggandet av det bayerska kraftverket Walchensee, för om de inte var anställda där skulle de även när de var fördelade på andra företag behöva förvänta sig och få sina veckolöner, eller få pengar genom arbetslöshetsförsäkringen. Det betyder att det är en ganska allmän statlig uppgift att ta hand om det totala behovet av betalningsmedel för hela landet.

Machine Translated by Google

ekonomin, oavsett om större arbetskraft tillfälligt anställs på ett ställe för utförandet av stora statliga arbeten eller inte.

Tillhandahållandet av betalningsmedel för löneutbetalningar och genomförandet av andra kontantlösa överföringar till företagarna är uppgifter inom betalningstransaktioner och har ingenting alls att göra med kreditsituationen.

Det vore därför det mest uppenbara och naturliga om kreditgodkännandet för något stort statligt arbete genom laglig representation av hela befolkningen samtidigt var bundet av bemyndigandet att statsbanken, på grundval av dessa godkända krediter, får utföra nödvändiga betalningar. Självklart på normalt sätt - att dessa betalningar görs endast när de olika kontrakterade statliga myndigheterna (jordbruksavdelningar, gatu- och flodbyggnadsavdelningar, järnvägsbyggnadssektioner, specialavdelningar för speciella ändamål etc.) har granskat de betalningsbelopp som begärts av entreprenörerna och, i enlighet med föreskrifterna och avtalet, godkänt betalning.

Hela det lånebedrägeri som används – för det är inget annat än den moderna formen av att lura en nation – är fullständigt meningslöst och bara skadligt.

Machine Translated by Google

Reichsbank-korporationen

Reichsbank är inte, som varje lättlurad statsmedborgare trots allt kan tro, egentligen en statsbank utan ett aktiebolag. Reichsbank är således inte på något sätt en statlig institution, även om staten fram till juni 1922, då den blev helt "autonom" på ententens krav, hade vissa regleringsrättigheter. Även bankens tjänstemän utsågs och betalades av riket, men det rådgivande rådet bestod uteslutande av representanter för storbanksvärlden och för internationell judendom – de två är samma personkrets.

Redan vid grundandet år 1873 registrerade det första rådgivande rådet bland cirka 15 medlemmar följande namn: Baron Rothschild, handelsråd Bleichröder, handelsråd Mendelssohn, Theodor Plaut, handelsråd Oppenheimer, handelsråd Warschauer och handelsråd Zwicker, handelsråd Stern, handelsråd Gelpke; alltså elva renrasiga stora judar och, som dekoration, ytterligare fyra herrar med tyska namn.

Det var återigen ett skickligt schackdrag där bankiren som rådgav Bismarck, Bleichröder, rekommenderade den gamle rikskanslern att riksbanken inte skulle utvecklas som en ren statlig institution, eftersom den därigenom inte skulle kunna tillägnas fienden i händelse av krig på grundval av den internationellt erkända säkerheten för privat egendom, medan den som ren statsbank skulle stå omedelbart öppen för fiendens angrepp.

I verkligheten önskade den kloke juden, tillsammans med de andra stora finansiärerna, naturligtvis bara att få in rikets viktigaste finansinstitut i sin maktsfär. Även herrarna lyckades med detta och riket avstod därmed helt från ett av de viktigaste områdena för sin myntsuveränitet – sin rätt att ge ut sedlar.

Riksbanken intar idag en helt speciell position i det tyska rikets finanssystem, en position som även de minst viktiga personer är övertygade om när det gäller dess fruktansvärda konsekvenser för stat och folk.

Det måste vara en individuell undersöknings uppgift att exakt undersöka på vilket sätt storbankerna har missbrukat sitt avgörande inflytande på Reichsbank, sedan dess grundande, för sina egoistiska syften.

Så länge Bismarck var vid makten höll hans statsmanssyn och respekt för honom börshyenorna under kontroll; endast en gång i Reichsbankens hela historia utnyttjade Bismarck kanslerns veto som föreskrevs i Reichsbank-lagen, nämligen när han förbjöd mottagande av ryska aktier. Idag har Reichsbank, under vänligt tryck från de internationella bankirerna, som redan nämnts i början, gjorts helt oberoende. Riksregeringen har således ingen ytterligare möjlighet att agera på ett avgörande sätt i verksamhetens gång.

Nationernas ränteslaveri innebär bankernas och börsens herravälde. Att bryta ränteslaveriet är nationalsocialismens absolut största uppgift.

Allt som händer idag i staten och ekonomin – allt blir en efterfrågan på ränta från storkapital mot produktivt arbete. Om en järnväg byggs, uppstår ett lån därav, om ett krig förs, uppstår krigslån därav, om naturresurser eller vattenkraft utvecklas, uppstår vattenkraftslån därav, om en fabrik utökas, nya aktier emitteras, om ett nytt företag grundas, väljs någon räntekapitalistisk företagsform som låter arbetet och risken flyta till entreprenörerna och lejonparten av vinsten till finansiärerna. Om det inte längre sker via lån, är det mycket enklare och mer ...

Machine Translated by Google

ett omfattande sätt att trycka pengar väljs, som under inflationen 1923, vilket likaledes samlar de största intressena för storkapitalet. Som i fallet med kung Midas i sagan, för vilken allt han rörde vid förvandlades till guld, så förvandlas idag allt som händer till räntebärande värdepapper.

Tyvärr har världsbankirerna en förbannat god aptit och värdepapper är verkligen deras favoritmat, vilket uppenbarligen passar dem utmärkt. Vi kan inte räkna med att de kommer att gå hungriga, likt kung Midas, för vars, som bekant, till och med maten i hans mun förvandlades till guld. Tvärtom kommer arbetarna först att gå hungriga innan ränteherrarna gör det.

De tänker inte heller alls på att ge upp eller mjuka upp sitt styre, *så denna intresseregel måste brytas.*

Nu måste vi belysa en tredje aspekt som kommer att komplettera och avrunda bilden av den räntekapitalistiska exploateringen även för lekmannen, nämligen *inflationen.*

Machine Translated by Google

Inflation

Inflationen är det tydligt synliga uttrycket för vår finanspolitiska misär. Inflation drabbar alla – alla som måste försörja sig – med fruktansvärd svårighetsgrad.

Men varifrån kommer inflationen? Till denna fråga kan man höra ett stort antal förklaringar som delvis är hämtade från svararens snäva synvinkel, delvis från ordboken med demagogiska slagord, och delvis anger faktiska delorsaker utan att dock korrekt träffa den yttersta motiverande orsaken. När man hör dessa orsaker till inflation identifierade av de olika partierna, finns det snart ingen samhällsordning och inget yrke längre som inte av någon sida skulle utpekas som orsak till inflation.

För dem som har följt bokens förklaringar om ränteslaveri är svaret inte svårt att hitta. *Den ursprungliga skulden för inflationen bärs av arbetets ränteförpliktelse gentemot kapitalet.*

Ränta – skatt – inflation, så löper den logiska kedjan som, med början från Ett katastrofalt och absurt löfte om ränta från statens sida tvingar fram konsekvensen att staten måste utkräva de accepterade ränteförpliktelserna från folket genom skatter; skatterna, och faktiskt skatter av alla slag, direkta och indirekta, tullar, såväl som de mest anstötliga indirekta skatterna, de av den otäckta sedelutgivningen, och sedan släpar den in inflationen med sig. På detta sätt fortsätter det i en evig cykel, ty inflationen förutsätter allt större utgifter för staten som den, fångad i lånevansinnet, alltid tror att den kan täcka endast genom att acceptera nya skulder, dessa nya skulder bär nya intressen i sig, de nya intressena gör nya skatter nödvändiga, skattelagstiftningen misslyckas gradvis fullständigt, ty i händelse av sådana valutakollapser stannar alla skatteintäkter långt efter valutadevalveringen och nu kapitulerar staten utan motstånd för penningtryckeriets finansiella bolsjevism, som vi fruktansvärt har upplevt under inflationen 1923.

Mina första polemiska verk ägnades främst åt att avslöja dessa samband. I Manifestet för att bryta ränteslaveriet74 utvecklade jag i stora drag den övergripande betydelsen av ränteproblemet i statsbankrutten: I lösningen avslöjade jag helt specifikt statslånesystemets dumhet och pekade på de otaliga skattelagar som fördyrade de breda massornas försörjning, vars produktion helt och hållet måste användas för ränteförvaltningen. I verket den kommande skattestrejken, med den nya floden av skattelagar från 1920 och 1921, såväl som riksbudgeten för 1918, presenterades det avgörande beviset för att hela rikets och staternas finansförvaltning är helt bunden till ränteförvaltningen för stort lånekapital. I den sista boken anges dock redan vägen till en omvändning av dessa fullständigt usla omständigheter med ett ganska påtagligt exempel.

Det är ganska uppenbart att genom att översvämma en nationell ekonomi med papperspengar, Köpkraften för dessa papperspengar måste stadigt minska.

Eftersom pengar i sin innersta natur, som vi har insett, är ett tecken på utfört arbete, måste den så kallade kvantitetsteorin om pengar, åtminstone i sina väsentliga drag, vara

---

74 Potentiell köpkraft är den sparade köpkraften som för tillfället inte tynger marknaden. Till detta hör både hamstrade kontanter och det fast investerade sparkapitalet.

Effektiv köpkraft är den totala mängden av alla efterfrågefordringar på den nationella ekonomin i form av kontanter. eller i form av värdepapper tillämpas på varumarknaden och försöker omvandla sig till materiella varor.

Potentiell köpkraft kan när som helst omvandlas till effektiv, i fallet med detta fenomen talar man om "flykten från målet".

Machine Translated by Google

erkänt av oss. Denna teori lär ut att mängden pengar som finns i omlopp i en nationell ekonomi måste förbli i ett visst stabilt förhållande om förändringar i köpkraften inte ska uppstå. Pengarna står i viss mån mot varulager och - beräknat från mängden varor - produceras ett visst antal värdeenheter av den vanliga valutan, det vill säga varornas genomsnittspris. Här betonar jag mycket starkt adjektivet "genomsnitt". Man måste faktiskt gå längre och säga: den genomsnittliga prisnivån - alltså inte på något sätt mängden av de individuella priserna - står i ett visst beroende av mängden köpkraft som finns totalt i landet. Men köpkraft är redan ett mycket mer omfattande begrepp än bara mängden kontanta tillgångar. Men vi vill inte här gå vilse särskilt mycket i ekonomiska detaljer, för annars måste frågan om effektiv och potentiell köpkraft i sin effekt på priserna tas upp här. Hur som helst är det säkert att till exempel en multiplikation tusen gånger av den cirkulerande valutan naturligtvis måste medföra en multiplikation ungefär tusen gånger av priserna. I verkligheten är det inte priserna som verkligen har stigit, markens köpkraft har bara minskat i omvänt förhållande till multiplikationen av valutabeloppet.

Den grundläggande orsaken till inflation är statens ränteskyldighet. Denna ränteskyldighet gör skatter nödvändiga, eftersom staten bara kan ge vad den måste utvinna i någon form från sina medborgare.

Denna form av statens rån mot sina medborgare är, som vi har sett, trefaldig – antingen genom direkta skatter eller i mer effektiv form genom indirekta skatter eller i den speciella indirekta formen av inflation. Den sista formen är den mest anstötliga, det är också den med vilken bankrutta stater försöker hålla huvudet ovanför vattenytan – det är den mest fullkomliga förfalskningen. Men denna sista form är särskilt så skadlig eftersom den därigenom helt enkelt förstör sparförmögenheten hos den mest effektiva och flitiga delen av befolkningen.

Detta är ett av de mest chockerande kapitlen i det tyska folkets tragedi. Hundratusentals flitiga manuella arbetare, anställda, tjänstemän, utövare av fria yrken, läkare, ingenjörer etc. har hela sitt liv, genom ihärdigt och outtröttligt arbete, sparat åt sig själva och sina familjer för att kunna njuta av en bekymmersfri och självständig ålderdom. De har samlat sina besparingar öre för öre och mark för mark, och varje mark innebär garantin för existensminimum för varje dag i ålderdomen. Men staten, till vilken dessa olyckliga människor har anförtrott sina besparingar, betalade inte, under inflationen 1923, på något sätt för en mark som på något sätt hade anförtrotts den som besparingar – inte ens när dessa sparade ören vid den tiden hade deponerats i glänsande guldmynt – omkring 30 miljoner pappersmark75, utan den utnyttjade den av den själv orsakade valutanedgången och sa: en mark = en mark. Därmed berövade den alla dessa män frukterna av deras livslånga arbete och drev dem in i den bittraste nöd. De blev sedan av staten överösta med patetiska och miserabla gåvor, privat välgörenhet fick rycka in med hjälp – men just denna form var särskilt skamlig för de drabbade, för från de privata händerna förblev dessa gåvor faktiska gåvor, välgörenhetsgåvor som dessa olyckliga människor var tvungna att vara tacksamma för, trots att det handlade om organiserat rån av välförtjänta rättigheter. Rättigheter som, om de återställdes, inte ens skulle göra ett "tack" från de bestulna nödvändigt.

75 Pappersmarken inrättades i augusti 1914 på grund av markens fall, och kopplingen mellan guldmarken och guldet övergavs. Inflationstakten fortsatte att stiga fram till november 1923, då valutan stabiliserades genom tillkännagivandet av skapandet av en ny rentemark värderad till 1 biljon papiermark. Rentenmarken, som trädde i kraft 1924, ersattes senare samma år av riksmarken.

Machine Translated by Google

Vi har redan i andra avsnitt pekat på det faktum att en falsk princip hämnades fruktansvärt på dessa stackars människor - ja, idealet om kapitalpensionen. Inte som om dessa kretsar hade förtjänat detta öde, tvärtom - det kommer att vara en hedervärd plikt för nationalstaten att kompensera dessa bestulna människor så väl som möjligt. Ändå återstår att hoppas att denna fruktansvärda läxa ändå fortsätter att vibrera i folkets omedvetna och att idealet om kapitalpensionen sjunker och hjälper det rätta sparidealet - den rent tyska idén om ålderdomsvård, vård av kvinnor och barn genom skapandet av ett eget hem, åker och trädgård, etc. - till ett genombrott och en seger.

Den andra formen av statens rån mot medborgarna som nämnts ovan är den indirekta skatten. Indirekt skatt är, i sina konsekvenser, verkligen ett socialt brott. Hänsynslöst och obevekligt, i en form som ingen kan undvika, drabbar den den stora massan av befolkningen med fullständig stränghet, medan de rika i allmänhet knappast berörs av de indirekta skatterna.

Direktskatten är, om den graderas efter skattebetalarens ekonomiska prestationsförmåga, i sig en rättvis och riktig skatt. En direktskatt är inte heller, som en bidragande betalning till staten för gemensamma uppgifter, på något sätt en skatt som väsentligt måste fördyra produktionen, eftersom den endast bör tas ut där faktiska överskott utöver täckningen av de tillräckliga livsnödvändigheterna finns. Men som direktskatten behandlas idag, utgör den, liksom inflation, ett rent rån och ställer sig i direkt motsättning till den egendomsgaranti som uttrycks i artikel 153 i Weimarförfattningen.

Sammanfattningsvis vill jag återigen påpeka att vi här har att göra med en inflation som generellt sett verkar som en följd av statens ränteskyldighet gentemot den internationella finanssektorn. Det handlar här om ett varaktigt blodsugande från vår nations ekonomiska kropp till förmån för den överstatliga finansmakt för vilken vår egen stat agerar som skatteindrivare.

Det handlar här om en helt speciell form av inflation – den räntekapitalistiska inflationen.
Naturlig inflation uppstår när otillräcklig skörd eller en epidemi drabbar landet, när den naturliga efterfrågan är större än det befintliga utbudet. En sådan inflation är dock alltid bara av tillfällig natur. Nästa bördiga år tar bort oron och priserna återgår till sin naturliga nivå.

Den räntekapitalistiska inflationen är emellertid som en förtärande eld som inte släcks förrän den har förtärt alla världens skatter och gjort hela mänskligheten till ränteslavar under den internationella finansvärlden – eller förrän ränteslaveriet är brutet.

Machine Translated by Google

Nationell finansreform

Efter en så grundlig diagnos av vår statsfinans ohälsa, liksom av vår ekonomiska systemet i allmänhet, kan vi hoppas kunna ge rätt recept för botemedlet.

De regleringar och åtgärder som reglerar övergången från den nuvarande situationen till den framtida formen hör inte inom ramen för detta arbete. För dessa åtgärder gäller den allmänna riktlinjen att genom dessa, där så är möjligt, varje störning av det ekonomiska livet måste undvikas. Naturligtvis kommer det inte att ske utan en viss stränghet här och där och utan tillfälliga ingripanden, men även vid en mycket noggrant förberedd operation sker det inte utan en viss liten blodförlust.

Vårt stora lysande slutmål är att *bryta räntans träldom.*

Den första och grundläggande åtgärden, som är ett resultat av överlämnandet av det nationella finanssystemet till en privat institution, Reichsbank, plc., är nationaliseringen av Reichsbank.

Det måste redan utifrån denna banks omfattning vara ganska uppenbart att en "Reichsbank" verkligen måste vara en institution inom Riket, precis som Reichspost eller Reichscourt. Det måste absolut förklaras som ett vilseledande av den allmänna opinionen att Reichsbank, plc, får bära detta namn.

En verklig Reichsbanks uppgift måste följaktligen vara dubbel. För det första måste den tillgodose rikets finansiella verksamhet, i den mån denna inte kan tillgodoses av enskilda administrativa befattningar själva och direkt, vilket är fallet med posten och järnvägarna, och för det andra måste den utgöra ett starkt stöd för hela den nationella ekonomin i den förvaltande förmedlingen av betalningstransaktioner. Dess uppgift måste vidare vara att se till att det ständigt finns tillräckliga kontanta tillgångar för monetära transaktioner.

För denna rad uppgifter måste den vara det verkställande organet för den nationella finansförvaltningen, vilken helt och hållet måste lyda under den. Reichsbanks tjänstemän måste vara statstjänstemän, liksom de andra tjänstemännen. Ett rådgivande råd, som består av representanter för den stora judendomen, liksom det som är idag, är naturligtvis helt överflödigt. Det är verkligen tillräckligt om en särskild statskommissionär för övervakning av bankens finansiella verksamhet, som ansvarar för bankens finansiella verksamhet, utses av staten. Bankens uppgifter kommer att noggrant begränsas av dess egen Reichsbank-lag så att redan bankens finansiella verksamhet skulle garantera att institutionen Reichsbank endast tjänar de nationella intressena.

Men vi har nu redan en bankinstitution som helt och hållet motsvarar dessa krav som vi måste ställa på Reichsbank. Detta är den Bayerska statsbanken. Den Bayerska statsbanken är egentligen en renodlad nationalbank, och ingen kommer att kunna hävda att den inte har uppfyllt sina uppgifter som bankinstitution på ett invändningsfritt sätt. Detta naturligtvis med förbehållet att den likaledes har arbetat enligt den räntekapitalistiska ekonomins allmänna sedvänjor. Men i vilket fall som helst har denna bank betjänat de monetära transaktionerna utan att betrakta bankkapitalets lönsamhet som den första uppgiften. Den har därmed manifesterat följande mycket anmärkningsvärda fenomen att banken, med sitt eget extremt lilla kapital på endast 8 000 000 mark, var mycket väl i stånd att tillgodose alla behov från monetära transaktioner och att hantera miljardintäkter.

Det är inte ointressant att konstatera att i *börsens årsbok (Salings börsårbok, en handbok för kapitalister och aktieägare,* för 1914/15, presenterad av

Machine Translated by Google

den tyska banken), ignoreras helt enkelt existensen av denna bayerska statsbank (vid den tiden fortfarande "Kungliga bayerska banken"), trots att det fanns möjlighet och plats att nämna den på sidan 644 i denna handbok för denna icke desto mindre betydande statliga institution. Men en bank som inte uteslutande tjänar privatkapitalistiska syften är uppenbarligen, för högfinansen, inte en bank.

Det är vidare anmärkningsvärt att man omedelbart efter kriget och Münchenbolsjevikerna försökte sätta den bayerska statsbanken "på en bredare basis", som det förtjusande börstekniska uttrycket för den löd, för att även göra denna oberoende institution tillgänglig för att "göra privatkapitalet lönsamt". Vårt krav har således en praktiskt taget bevarad modell i den bayerska statsbanken. Invändningen att det inte är möjligt att driva en bank som en statlig institution vederläggs därmed.

För Reichsbank själv föreslog Reichsbank-lagen i själva verket en nationalisering enligt vilken riket skulle ha rätt att, med ett års uppsägningstid, för första gången den 1 januari 1891, därefter i perioder om tio år, antingen avskaffa Reichsbank och förvärva dess tillgångar (inklusive de enormt värdefulla byggnaderna) mot en betalning av nettotillgångsvärdet (!) eller att förvärva alla aktier till nominellt värde (!!). Den 1 januari 1921 skulle riket således ha kunnat gottgöra ett allvarligt misstag i Reichslagstiftningen mot det tyska folket om det förvärvat hela Reichsbanks egendom för en bagatell av 180 miljoner – det vill säga det nominella värdet av Reichsbank-aktierna.

Völkische *Beobachter ,* som vid den tidpunkten ännu inte var i Nationalsocialistiska tyska arbetarpartiets ägo, vilket dock vid den tidpunkten redan leddes av män som tillhörde nationalsocialismens intellektuella föregångare, och veckotidningen av Dr. Sch.
Pudor, *Der deutsche Finanzmann,* påpekade detta i sinom tid – naturligtvis som enda offentliga tyska tidningsröster – naturligtvis utan framgång.

Det är vidare anmärkningsvärt att, trots att Reichsbank-aktierna är utställda på namn, så innehade inte mindre än 2153 utlänningar Reichsbank-aktier! Hur stor del av Reichsbankens hela kapital som dessa 2153 utlänningar (från och med 1913) avyttrade framgår tyvärr inte av Reichsbanks uppgifter. I vilket fall som helst handlar det om en mycket betydande procentandel efter att antalet lokala aktieägare anges till endast 16 646. Nu är det tydligt att, när det gäller de lokala aktieägarna, kan mycket mindre belopp ha förvärvats, medan det naturligtvis med rätta kan antas att en utlänning, när han köper tyska Reichsbank-aktier, inte förvärvar bara en eller två stycken, utan direkt ett prydligt paket. Detta faktum döljer den otroliga situationen att ganska betydande summor drogs bort i form av utdelningar, även under kriget, från den "tyska Reichsbanken" till utlandet.

Reichsbanks vinstdelning, som huvudsakligen får sin vinst från sedeldiskontering – som vi har lärt oss ovan – är mycket originell. Först får aktieägarna en preferensutdelning på 3,5 %, och från den återstående vinsten delas en fjärdedel ut till aktieägarna. Tre fjärdedelar av denna återstående vinst överförs till riket, efter att ytterligare 10 % har överförts till en reservfond. År 1913 överfördes 31 025 555 mark på detta sätt till riket. Av den anledningen har riket gett denna anmärkningsvärda institution det så kallade sedeltryckningsprivilegiet, det vill säga rätten att ge ut sedlar i enlighet med behovet av sina transaktioner. Fram till krigsutbrottet skulle Reichsbank åtminstone hålla redo, som täckmantel för dessa sedlar, upp till en tredjedel guld eller silver i tyska eller utländska mynt eller i tackor. Efter att även denna begränsning hade upphört fanns det inget mer hinder i vägen för den obegränsade papperspengartryckningen. Den enda täckning (!) som Reichsbank hade för sina papperspengar var de underbara rikskatkassans växlar – alltså återigen bara ytterligare en

Machine Translated by Google

papper, bakom vilket stod en bankrutt stat. Inte konstigt om, mitt under sådana förhållanden, en ostoppbar kollaps av den tyska valutan måste inträffa.

Det är utan tvekan en ganska viktig statlig uppgift för en nationaliserad bank att alltid se till att ekonomins anspråk på betalningsmedel tillgodoses helt; ty endast om inga dödlägen uppstår här, även om de andra finansinstituten kan tillgodose alla anspråk helt, sker en ränteutpressning på grund av penningbrist – som kan leda till de största världskriser – uteslutna. Omvänt flödar de utgivna penningbeloppen tillbaka, även i tider med lägre ekonomisk tillväxt, till Reichsbank genom de otaliga kanalerna för offentliga penningtransaktioner så att den kan dra sedlarna ur omloppet igen. När det gäller Bank of England är det, som bekant, brukligt att en sedel som flödar tillbaka till banken inte ges ut igen utan byts ut mot en ny medan den gamla förstörs. Detta sker främst av hygieniska skäl.

Nu kommer valutafrågan i framtiden verkligen att få allt större betydelse efter att de så kallade penningsurrogaterna, som växlar och checkar, och särskilt de kontantlösa penningtransaktionerna, får allt större betydelse.

I en sådan clearingekonomi kommer postcheckkontoren, som redan idag är exemplariska för rena monetära transaktioner på kontantlös och räntefri basis, att få en oerhörd betydelse. I dagens postcheckkontor kan man skymta kärncellerna som lätt kan utvecklas för ett idealiskt monetärt transaktionssystem under statlig tillsyn – helt i linje med den nationella person- och godstransporten.

Ingen kan bestrida att betalningstransaktionerna via postcheckkontoren hanteras snabbare och mer tillförlitligt. Det spelar knappast någon roll att kredit- och debetnotor inte hanteras inom högst 48 timmar, när man å andra sidan idag kan uppleva hos bankerna att kreditnotor för belopp som redan mottagits produceras först 8 till 14 dagar senare. Om bankkunden behöver pengar till sitt företag är hen fortfarande tvungen att ansöka om bankkredit. Vid monetära transaktioner via postcheckkontoren tas hela ränteberäkningen bort. Detta innebär en ganska enorm lättnad och förenkling av betalningstransaktionen, särskilt vid årsskiftet. Postcheckkunden får den 2 januari varje år – liksom varje dag på begäran – exakt information om läget på sitt konto på postcheckkontot.

Förmedlingen av den monetära transaktionen via bankerna är således inte på något sätt särskilt fördelaktig för ekonomin. Den rena monetära transaktionen via bankerna belastar produktionen endast med proviant av alla de slag, och endast och uteslutande bankerna har nytta av räntorna men aldrig den som använder banken. För den rättfärdiga fabriksägaren och företagaren är det inte alls viktigt att få ett par mark i ränta för tillfälliga krediter. En rättfärdig företagare inriktar sig på att bara ha så mycket pengar att förfoga över på banken att han kan betala löner och andra löpande betalningar därifrån.

Postcheckkontona motsvarar helt dessa krav och det är ingen slump att det engelska sällskapet för "fabianer", "Fabian Society"76, i London, även under kriget, riktade ett memorandum till Lord Chancellor of the Exchequer med rubriken: "Hur betalar vi för kriget?", där de pekade på organisationen av de tyska och österrikiska postcheckkontona som ett stöd. Fiender är alltid skarpsynta och när de indikerar

76 Fabian Society är en demokratisk-socialistisk organisation som förespråkar reformer snarare än revolution. Den grundades 1884 och bland dess tidiga medlemmar fanns George Bernard Shaw, H.G. Wells, Annie Besant, Leonard och Virginia Woolf, även om de viktigaste av dessa var Sidney och Beatrice Webb. Det var faktiskt Sidney Webb som skrev stadgarna för det gryende Labourpartiet år 1900.

Machine Translated by Google

en institution för sitt eget land som exemplarisk, då kan man vara säker på att det ligger något i det.

Samma sak som sades om nationaliseringen av Reichsbank gäller naturligtvis även för nationaliseringen av de andra centralbankerna, för Bayern alltså av den "Bayerska centralbanken". Den Bayerska centralbanken är likaledes ett rent aktiebolag, där en majoritet av aktieägarna, till exempel, helt enkelt kan besluta att dela ut bankens guldreserver, på vilka banken har privilegium att ge ut sedlar, till aktieägarna. Vi minns faktiskt fortfarande att försök i denna riktning gjordes av den judiske bankiren Schweißheimer i München. Denna gång gick planen omkull på grund av den bayerska regeringens invändningar. Den bayerska staten hade vid den tidpunkten förvärvat en sjättedel av aktierna medan ytterligare en sjättedel hade förvärvats av den bayerska hypoteks- och diskontbanken och de återstående två tredjedelarna gavs ut till aktieägarna.

Det är i sig självt fullständigt monstruöst att en stat måste frukta att centralbankens guldlager skulle kunna äventyras genom ingripande från denna banks "aktieägare". Den som känner till den judiska envisheten vet att faran för Bayern på grund av dess guldlager inte alls avlägsnades av det faktum att regeringen för en gångs skull förblev orubblig. Mot detta finns det faktiskt bara ett radikalt medel, nationalisering av centralbankerna. Förutom den bayerska centralbanken har vi i Tyskland även Baden Bank, Sachsenbanken i Dresden och Württembergs centralbank.

I fallet med nationaliseringen av Reichsbank och centralbankerna kommer bankernas tjänstemän och anställda uppenbarligen att övertas av staten i samma egenskap som statstjänstemän. Rätten att ge ut sedlar kommer därigenom att utövas uteslutande av staten. En sådan sedelutgivning kan endast ske efter en förordning från finansministeriet och endast mot fullständig täckning. Här i detta sammanhang ska den stora uppgiften att *stabilisera vår valuta* lösas . Detta är dock inte en uppgift inom den mindre kretsen av centralbanker; de behöver bara se till att ingen sedelutgivning sker utan täckning.

För framställning av sedlar gäller hittills gällande bestämmelser. Varje imitation ska bestraffas med största stränghet enligt föreskrifterna i strafflagen, avsnitt VIII, artiklarna 146-152.

Aktieägarna kommer att kompenseras. Alla anspråk på bankens guldaktier från aktieägarnas sida kommer att vara juridiskt uteslutna.

En verklig stabilisering av vår valuta är helt utesluten så länge man, på det beskrivna sättet, förväntar sig ränte- och tullavgifter för det tyska folket som inte i längden kan betalas. Det är också felaktigt att vilja upprätthålla ett radikalt medel för en stabilisering av valutan.
Det handlar här inte om ett särskilt problem som man skulle kunna skilja från det internationella problemet med ränteekonomin. Så länge denna internationella rövarekonomi för den helt judiska högfinansen fortsätter att existera, kommer de olika nationernas valutor alltid att förbli det välkomna objektet för högfinansens spekulation. Vidare beror *en valutas stabilitet* – alltså den som den inre betydelsen av termen "valuta" uttrycker – på andra faktorer, framför allt på *handelsbalansens aktivitet eller passivitet.* Här utvidgas vår blick bortom vårt fosterlands gränser, och den inhemska ekonomin ingår ömsesidiga relationer med utländska länders nationella ekonomier.

För att snabbt kunna orientera sig inom detta enorma område av internationell finans måste vi likaså återigen ha i åtanke att meningen och målet med denna internationella ekonomi inte är lönsamhet för privatkapitalet, utan att täcka behovet. Allt annat är bara ett tillbehör, ett hjälpmedel. Den internationella finansekonomin – de internationella betalningstransaktionerna

Machine Translated by Google

– är emellertid idag det som framstår som det viktigaste och som idag faktiskt spelar huvudrollen. Det är de internationella bankhusen som idag faktiskt styr världen, som "täcker" staternas monetära behov och därför har tillträtt herraväldet; det är de internationella bankhusen som idag kontrollerar produktionen i gigantiska truster, järn, stål, petroleum, konserver, spannmål, fett, olja, bomull etc. De internationella bankhusen finansierade krigen, de stora bankhusen finansierade och kontrollerade alla krigsförråd. De själva har inte utfört någonting som produktiva män, varken har de deltagit i produktionen eller ens aktivt deltagit i krigsaktiviteterna; de har bara hämtat vinst från allting, från blod och tårar, från krigets fasor, från massornas hunger, från nyrikes slöseri, från börspublikens spekulativa raseri.

Allt detta blir guld och guldvärde för internationell finans. Varje arbete som utförs av de produktiva nationer väcker intresse för internationell finans. Även här, i den internationella ekonomin, har vi att göra med en fullständig omvändning av det korrekta och rimliga förhållandet mellan kapital och arbete.

Arbetarna arbetar rimligt och erbjuder sina arbetsprodukter på världsmarknaden – för att byta dem mot utländska arbetsprodukter (råvaror, halvfabrikerade eller helt tillverkade). En rimlig ekonomi är inte avsedd att växla utländska valutor (dollar- eller pundsedlar) mot levererade optiska instrument och sedan annullera dessa och sedan spekulera vidare i utländska valutor. I tider av en sund ekonomi skulle ingen fabriksägare ha tänkt på något sådant. Han behöver naturligtvis intäkterna för sina ytterligare produkter, för att kunna producera ytterligare, betala sina arbetare och köpa nya råvaror. Det är helt omöjligt att hela den tyska ekonomin skulle samla in sina intäkter från sin export av industriprodukter i form av utländsk valuta eller i utländsk valuta, ty samma tyska totala nationalekonomi måste köpa sina råvarubehov i bomull för den enorma textilindustrin, i koppar för vår likaledes gigantiska elindustri, i siden, jute, tropiska frukter, den ökade efterfrågan, utöver den inhemska produktionen, i livsmedel och foder etc., för att bara nämna några. De mottagna mängderna utländska pengar måste därför omedelbart betalas ut igen. Detta är också i sig helt naturligt, för under normala tider kan man inte göra någonting med utländska valutor i sitt eget land förutom att växla dem. Detta är så även idag. Den amerikanske arbetaren kan inte få betalt med franska franc, och den engelske affärsmannen får inte betalt i sina butiker med italienska lira. Det är inte heller meningsfullt att ta med sig valutorna till utlandet där de inte alls kan användas som lagliga betalningsmedel. Den lokala valutan tjänar och bör endast tjäna de interna behoven i det land som ger ut valutan. Precis som meningen med varuproduktion inom en nationell ekonomi inte ligger i att handla med pengar och sedan sitta kvar på pengarna så att säga och undanhålla dem från ekonomin, så fullbordas även det internationella ekonomiska varuutbytet endast när import betalas med export.

Den teoretiska idealsituationen skulle nu vara att varje land kunde täcka och betala för sitt importbehov exakt med sin export. Då, och endast då, kan man tala om en absolut valutastabilitet. Nu är varje uppåtsträvande nationell ekonomis ansträngningar förståeligt nog inriktade på att uppnå ett exportöverskott över importbehovet. Endast detta indikerar en ökning av förmögenheten. Då talar man om en aktiv handelsbalans. Om importbehovet kvarstår över exporten, måste delar av den inhemska förmögenheten levereras till utlandet för att balansera detta underskott. Men dessa leveranser måste, eftersom de faktiskt inte kan utvinnas från arbetsinkomsten, återigen tas endast från förmögenheten. Detta sker antingen genom export av guld eller av värdepapper. Särskilt den sista "exporten" är dock inget annat än början på det internationella intresseslaveriet. Huruvida denna "export av värdepapper" sträcker sig till

Machine Translated by Google

befintliga interna värdepapper eller är förklädd i form av utländska "obligationer" är praktiskt taget en likgiltighetsfråga för de nationer som berörs av det. Men eftersom även i det internationella ekonomiska tänkandet endast lönsamhetsvansinnet hos stora lånekapital härskar, trampas alla rimliga tvivel om en hederlig nationalekonomi ner med hjälp av pressen och parlamenten, och alla nationers internationella slaveri under den internationella finanssektorn som gör att denna obligation sprider sig till en fruktansvärd omfattning.

Även här i den internationella ekonomin uppenbaras samma fenomen som i den inre nationalekonomin, och de fruktansvärda kriser som skakar de olika nationalekonomierna idag är i huvudsak ett resultat av detta förslavande av alla nationer i den västerländska kulturkretsen, som vi redan har lärt oss ovan. De valutasvaga länderna, vars inre ekonomi har blivit för svag (Ryssland) eller vars inre situation har blivit osäker genom revolution (Tyskland) och vars fortfarande gigantiska produktionsöverskott konfiskeras kostnadsfritt som skadestånd från fienden, har ingen mer överskottsköpkraft, de kan därför inte längre betala för sitt importbehov med varor utan med papperspengar som de kastar i stora mängder till utlandet för att köpa utländsk valuta med dem.

Därmed skadar de på ett liknande sätt både den inhemska ekonomin och även de utländska ekonomierna.
De valutastarka länderna, å andra sidan, kvävs just av stigande valutor (Schweiz, till exempel). De kan inte längre exportera sina produkter till de tidigare stora marknaderna eftersom deras produkter är för dyra på grund av deras pengars höga växelvärde. Dessa länder kan enkelt täcka sina importbehov med sin starka valuta.

Men när de färdiga produkterna är mycket billigare i länderna med dålig valuta, går handlarna och profitörerna till de valutasvaga länderna och köper upp och plundrar dessa länder till nackdel för båda länderna – nackdelen för den lokala produktionen och nackdelen för konsumtionen i de länder som köps upp, där den redan lilla lagernivån av varor minskas ytterligare genom dessa vilda inköp. Därigenom sjunker den nationella valutans köpkraft i de valutasvaga länderna återigen.

Att allt, med tanke på dessa helt upp-och-ner-vända relationer, inte redan för länge sedan har kollapsat beror på att, framför alla den internationella finansens manipulationer, det ömsesidiga internationella behovet helt enkelt råder. Bara att allt sker i sista stund, under stönande och klagan, eftersom nyckeln – det internationella kapitalets intressekrav – har kastats in i den internationella ekonomins verk. Eller, uttryckt i medicinska bilder: I den internationella ekonomins sunda blodcirkulation har en, till en början liten, men idag redan enormt stor, karcinom uppstått som bara har ett ensidigt intresse av att suga upp allt blod i sig på bekostnad av resten av kroppen och ta en transitavgift, ett intresse, av allt. Allt blod flyter naturligtvis in i hjärtat, men hjärtat ger också ut med varje slag det förorenade blodet. Statsbanken som endast betjänar den rena monetära transaktionen motsvarar exakt denna bild – och karcinomen motsvarar allra exakt den internationella finansverksamheten, som också kontrollerar alla världens pengar genom sina kreditbanker och håller hela den internationella ekonomin gripen i sina sugarmar och räntar överallt. Allt detta är inte nödvändigt! Världens nationer behöver inte på något sätt överstatliga finansiella befogenheter. Självklart behövs institutioner som internationellt reglerar de internationella monetära transaktionerna i form av en clearingcentral eller postcheckkonton. Det kan och kommer att tas om hand av statliga valutakontor.

I vilket fall som helst finns det tillräckligt med sätt och medel, ganska liknande hur det var möjligt att skapa en internationell postunion, för att organisera även internationella betalningstransaktioner.

Machine Translated by Google

huvudsakligen genom clearing, utan att den internationella finanssektorn tjänar två eller tre gånger på alla dessa enkla handelsoperationer och blir stor och fet på bekostnad av de produktiva nationerna. Detaljer är överflödiga här.

Stabiliseringen av en valuta kan därför, som betonats, inte separeras från de internationella relationerna. Det finns emellertid en rad möjligheter att undanröja felkällorna och det oansvariga ansvar som ligger i bristerna i den interna administrationen eller i den obegränsade manipulationen av sedelpressen.

De föreslagna åtgärderna ligger alla inom området för redan beprövade system; liksom *nationaliseringen av Reichsbank och centralbankerna* uppstår de helt enkelt som logiska konsekvenser av statens nya position gentemot dess uppgifter som beskyddare av monetära transaktioner. De representerar bara den naturliga reaktionen på förhållanden som enbart tjänade högfinansernas intresse till största kostnad för folket. Den förnuftiga utvidgningen av nationaliseringen av Reichsbank är statens *reglering och förmedling av monetära transaktioner* enligt modellen för postchecksystemet, vilket kommer att utvidgas ytterligare och mer lämpligt utvecklas för detta ändamål.

Alla dessa åtgärder innebär visserligen redan ganska kraftfulla steg framåt, men de skulle kunna genomföras även utan att den ekonomiska inställningen redan i grunden behöver förändras i den mening som den nationalsocialistiska principen presenterar med all eftertryck: "Ekonomins uppgift är att täcka behovet och inte det privata kapitalets lönsamhet".

Denna grundläggande omvandling och nya ordning inom finans- och skattesystemet, särskilt i finansieringen av stora statliga uppgifter med undvikande av lånevägen, liksom de finanspolitiska åtgärder som faktiskt ligger nära socialpolitikens funktioner, kommer att sysselsätta oss i nästa kapitel.

Machine Translated by Google

Nya vägar

Finansiering av stora offentliga arbeten.

Bland de viktigaste statliga uppgifterna finns utförandet av ganska stora ekonomiska åtaganden vars genomförande överstiger kapitalresurserna i privata entreprenörskretsar, i vilkas genomförande dessutom betydande offentligrättsliga intressen är berörda och vars genomförande bygger på utnyttjande av naturresurser eller naturliga energikällor. Uppgifter där det alltså gäller utnyttjande av naturkrafter som tillhör samhället, eller vars genomförande måste ske inom ramen för de uppgifter som huvudsakligen åligger staten, såsom hela transportområdet.

Man ser att det är fullt möjligt att ganska exakt begränsa det område inom vilket statligt initiativ kan utvecklas utan att det därigenom dras gränser för det privata entreprenöriella initiativet eller att staten måste utöva konkurrens med det. Dessutom finns det, utöver detta, faktum att utförandet av dessa stora offentliga arbeten naturligtvis nästan helt anförtros privata företag.

Vi har redan i de grundläggande observationerna i detalj beskrivit på vilket exemplariskt sätt staten har byggt upp vårt tyska transportsystem. Visst, här och där hade det utvecklats mer rationellt och billigt genom privat företagsamhet, men när det gäller uppgifter där miljontals människors säkerhet står på spel handlar det inte så mycket om det som om största möjliga soliditet. Nu är transportföretaget definitivt en renodlat statlig uppgift.

Tillförlitlighet, punktlighet, säkerhet och enhetliga tariffer för järnvägar och post måste vara de avgörande synpunkterna för transportsystemet – och inte – det privata kapitalets lönsamhet.

Men denna fråga är nära kopplad till formen för finansieringen av så stora offentliga uppgifter.

Vi har redan sett det interna nonsens som avslöjas i det faktum att de "krediter" som godkänts av parlamentet måste "godkännas" i efterhand igen av privatkapitalet, för vilket staten sedan måste ta på sig en helt extraordinär börda genom löftet om ränta.
Det kommer inte längre att vara nödvändigt att här generellt peka på de katastrofala konsekvenserna av detta räntelöfte. Föreliggande arbete tjänar faktiskt huvudsakligen till att bevisa detta faktum. Låt dock en särskild hänvisning göras här också till hur utomordentligt dyrare, och på vilket otroligt sätt för alla som hör dessa siffror för första gången, detta räntelöfte på statslånen har gjort järnvägstaxorna, till exempel.

Kapitalkostnaderna för hela det tyska järnvägsnätet, som byggdes eller genomfördes genom lån, uppgick till cirka 25 miljarder guldmark fram till 1914. Räntebetalningarna för detta belopp, med en genomsnittlig ränta på 3 1/2 – 4 %, uppgick till cirka 800–900 miljoner guldmark. Nettointäkterna, efter avdrag för kostnader för personliga (tjänstemän och anställda) och materiella (kol och smörjmedel), uppgick till cirka 800–1 100 miljoner mark.

Räntebetalningarna förbrukade således nästan hela de tyska järnvägarnas nettointäkter. Det var alltid en vilseledande bild av den allmänna opinionen när det med en viss stolthet förklarades att intäkterna från post och järnvägar utgjorde ryggraden i statsbudgeten. Naturligtvis kunde det ha varit så, om bara räntebetalningarna inte hade förbrukat hela nettointäkterna. En annan intressant parallell kan dras i jämförelsen, nämligen att de totala utgifterna för löner till alla tyska järnvägstjänstemän och anställda samt till järnvägsarbetarna i anläggningarna och på linjen, sammantaget uppgick till exakt endast så

Machine Translated by Google

mycket som denna räntekostnad på lånekapital gjorde! Med andra ord: den gigantiska armén av tyska järnvägsarbetare upp till de högsta positionerna med en personalstyrka på 782 731 personer har för sitt arbete bara fått exakt så mycket inkomst som lånekapitalets helt overksamma hand har stoppat i fickan.

Denna räntebetalning till lånekapitalet enbart från järnvägarna var större än de totala utgifterna för hela vår stora riksarmé på den tiden! – och faktiskt för allt som hör ihop med den, alltså även inklusive den militära övervakningen, den militära rättskipningen, inklusive systemen för garnisonsadministration och militär uppbyggnad, det militära utbildnings- och utvecklingssystemet, de tekniska instituten, undsättnings- och militäränkefonderna – och vidare truppernas kläder och beväpning! Hela beloppet för hela vår armé uppgick år 1913 – alltså under det sista hela fredsåret, till 775 385 300 mark. Sådana jämförelsesiffror ger en djup insikt. Medan den socialistiska och demokratiska sidan ständigt kämpade mot "bördan av militär rustning" i parlamentsmötena och i pressen, hittar man inte heller ett enda ord mot sådana räntebördor – som vida överskuggar alla andra utgifter – från offentliga lån. Man kunde faktiskt ha betalat hela flottan också med räntorna för lånet för det allmänna behovet. De totala utgifterna för vår stolta riksmarin uppgick år 1913 till 197 miljoner. Och man bör betänka att alla dessa utgifter hade kunnat betalas utan ett öre om inte vår statsbudget hade belastats med sådana gigantiska räntebördor.

En handfull stora lånekapitalister – de par tusen "hängande", småsparare med sina tillgångar på ett par tusen mark, spelar ingen roll alls i sådana offentliga lån –
sålunda år efter år, helt utan arbete eller ansträngning, stoppade i fickan belopp med vilka vi kunde ha upprätthållit och betalat hela vår riksadministration, hela vår armé och vår flotta.

Den som, med tanke på sådana siffror, inte får en förståelse för den alltöverträffande betydelsen av ränteproblemet i allmänhet och av den fullständigt misslyckade nationella finanspolitiken med dess låneekonomi i synnerhet kan verkligen inte hjälpas. Dessutom är de siffror och siffror som ger en sådan insikt tillgängliga för alla, de finns i *Statistisk årsbok för Tyska riket* som utgivits med största samvetsgrannhet av det tidigare Kungliga Statistikkontoret och de finns likaså i *Statistisk årsbok för Tyska riket,* Puttkammer och Mühlbrecht förlag, utgiven av Republikanska Statistiska Rikskontoret.

Att sådana obalanser mellan de nödvändiga utgifterna för riksadministrationen, armén och flottan och statens utgifter för räntebetalningar till lånekapitalet blir en orättvisa som ropar till himlen, kommer emellertid att bli helt klar först när vi undersöker på vilket sätt riket nu täcker sitt monetära behov av dessa räntebetalningar. Här kommer vi till området tull och skatter. Jag måste här återigen peka på den utförliga beskrivningen av denna situation i min bok Den kommande skattestrejken, där jag har lagt fram det avgörande beviset för att den största delen av alla skatter bärs av den breda massan av den arbetande befolkningen. Vi har således det faktum framför oss att staten till en början, helt utan hänsyn till de möjligheter som ligger i dess ekonomiska suveränitet, vågar sig på lånevägen för att utföra stora offentliga uppgifter, det vill säga drar på sig skulder; att den därigenom ytterligare belastar sin budget på ett sådant sätt att den måste använda alla sina nettointäkter för räntebetalningar och att den ytterligare måste förtrycka folket med tullar och skatter endast för att kunna uppfylla sina ränteförpliktelser. Alla väsentligt nödvändiga statliga uppgifter måste den nu bekämpa i provins- och riksparlamentet mot största motstånd, och slutligen ser sig staten i rollen som ränteindrivare för lånekapitalet, så som vi ser det idag.

Machine Translated by Google

Vägen ut har redan pekats ut för länge sedan – efter en så detaljerad granskning av de nuvarande absurda förhållandena är den uppenbar; den är att:

Staten kommer att finansiera alla stora offentliga företag i riket i kraft av sin finansiella suveränitet och efter befolkningens godkännande genom parlamentet, med strikt undvikande av lånevägen genom direkt tilldelning av medel via kontantlösa överföringar eller genom utgivning av räntefria statsskuldsbrev.

Jag kan bäst förklara denna åtgärd genom ett exempel: utvecklingen av den bayerska vattenkraften.

Planerna och ansträngningarna att göra den enorma vattenenergi som finns i bergsfloderna, i kombination med de stora bergssjöarna, användbar går tillbaka till mer än två decennier sedan. Utan tvekan handlade det i fallet med denna vattenenergi om landets energikällor som tillhör samhället och skulle tas från det och användas för personlig vinning. Det är således tydligt att många offentliga och privata juridiska intressen påverkades vid utvecklingen av sådana stora strukturer. Det handlar här om ett område som uteslutande tillhör statens inflytelsesfär. Folket godkände nu också muntligt krediterna genom sina representanter i december 1920. Det hade blivit tillräckligt informerat, testat och omplanerat upprepade gånger och man var helt klar över de stora ekonomiska fördelarna. Staten och folket hade beslutat att utnyttja energikällorna, nu var de, med detta kreditgodkännande, helt enkelt tvungna att fatta motsvarande beslut att de belopp som entreprenörerna tjänat in kunde betalas ut direkt av statsbanken på grundval av de godkända krediterna. Huruvida detta skulle ske utan kontanter, genom överföring till girotransaktionerna, genom kreditavisering till postcheckkonton eller kontant är slutligen en likgiltig fråga.

Det är verkligen uppenbart och tydligt om vi föreställer oss att statsbanken för sådana ändamål skulle ge ut sina egna pengar i beloppet av de nödvändiga och godkända krediterna. Dessa vattenkraftsbyggnadssedlar representerade således i viss mån statsskuldsedlar som skulle utfärdas till de stigande vattenverken som förtidskredit under statlig garanti. Det handlade alltså om pengar som täcktes på många sätt. Täckningen bestod dels av det färdiga eller stigande Walchensee-arbetet etc. och dels av den statliga garantin att pengarna accepteras till fullt värde från statskassan istället för betalning. Byggnadssedlarna skulle samtidigt vara partiella skuldebrev på vattenverket, utan att räntefordringar dock är bundna till dem. Detta är dock, som bekant, inte fallet med andra sedlar som är i omlopp.

Vattenkraftskonstruktionsnoterna skulle mycket väl kunna ange dessa specifikationer för hela deras värde i texten i deras förlag. Till exempel: *"Denna tusenmarksnota täcks delvis av värdet på den anläggning som uppförs för utnyttjande av den bayerska vattenkraften. Den accepteras i alla statskassor som betalning".*

Om man vill gå längre, står det inget i vägen för statens utfästelse att, efter arbetets slutförande, mot deposition av sedeln tillhandahålla så många kilowattimmar elektricitet eller så många hundraviktsvikt kväve.

Ingen skulle vägra att acceptera sådana pengar utfärdade av staten som helt täcks av materiella varor, och som samtidigt i viss mån kan användas som ransoneringskupong för elektricitet. Tvärtom kan vi vara säkra på att sådana pengar skulle åtnjuta en särskild popularitet, för dessa pengar är – stabila, exakt lika stabila som en dollar, eller mycket bättre eftersom man kan få en ganska bestämd mängd elektricitet eller kväve för dem – oberoende av ekonomiska svängningar. Det är ett tecken på människors fullständiga trångsynthet att i den offentliga propagandan från olika debattörer uppstod invändningen att – "ingen skulle acceptera dessa pengar".

Machine Translated by Google

Ingen människa har någonsin tvekat, inte ens dessa debatterande herrar – att acceptera pengar som staten har utfärdat. Alla har accepterat även de mest skadade papperspengarna från Reichsbank, trots att dessa pengar var rena inflationspengar. Och ändå accepterade alla dem, även när de listiga spekulanterna försökte bli av med dem så snabbt som möjligt mot utländsk valuta eller varor.
Ingen har faktiskt vägrat ens städers och samhällens nödvaluta, som på liknande sätt var otäckta papperspengar. Och borde nu inte ett sådant föredraget täckt papperspengar som de byggpengar som helt täcks av materiella tillgångar är för våra stora verk accepteras omedelbart? Säkert tror inte ens de som reser sådana invändningar mot räntefria statliga pengar på uppdrag av, eller i, sina herrars anda i grunden det.
Det är onekligen bevisat obestridligt, trots alla klagomål från "metallisterna" som bara vill betrakta pengar gjorda av ädelmetaller som pengar, att "pengar" är det som staten förklarar vara pengar – huruvida dessa pengar består av papper eller porslin, järn eller läder eller något annat material är en fråga om fullständig likgiltighet. Det är helt annorlunda när det gäller köpkraften hos dessa pengar. Där har metallisterna rätt i att en valuta gjord av guld i stort sett behåller sitt bytesvärde även när politiska oroligheter skakar staten. Denna stabilitet har dock de metalliska pengarna gjorda av ädelmetaller inte att tacka för sin monetära karaktär utan för sin karaktär som *vara,* nämligen *guld.*

Det råder ingen tvekan alls om statens berättigande i att täcka sitt monetära behov av ett stort arbete på det beskrivna sättet. För det första är staten suverän, det vill säga den behöver inte påverkas av någon, eftersom den har makten, och för det andra kan en sådan åtgärd stå emot den strängaste kommersiella prövning. Staten utfärdar på sätt och vis kuponger med dessa kontanter baserat på sin kreditvärdighet. Varför skulle någon ha mindre respekt för statens kreditvärdighet än för bankers kreditvärdighet, särskilt när staten producerar nyttiga arbeten för samhällets välfärd? Även om man skulle säga att staten emellertid betalar det utförda arbetet (entreprenörerna och arbetarna som är engagerade i Walchensee-arbetet) med papper, är det verkligen rätt eftersom staten senare, efter att arbetena är slutförda, accepterar detta papper återigen som betalning för det arbete den utför (leverans av el eller kväve, etc.). Därmed är den ekonomiska cykeln fullbordad. Byggsedlarna inlöses således återigen från de första årens elförsörjning etc., sedlarna förstörs, och ett gigantiskt verk av statlig organisationskonst har skapats i en räntefri källa som en räntefri tillgång för alla. Ett verk som utan en stor belastning av elkonsumenterna har utnyttjat ytterligare en stor penningkälla för staten, vilket i sin tur för staten närmare det ideala målet om en sund nationell finanspolitik – *staten utan skatter.*

Nu tillkommer det faktum att den beskrivna processen med utfärdande av egna byggpengar för ett visst arbete inte alls kräver utfärdande av hela det godkända beloppet i sådana byggsedlar, eftersom den absolut största delen av betalningarna till entreprenörerna faktiskt inte sker kontant utan kontantfritt, genom överföringar. Men även om man antar att man utfärdar hela nybyggnadsbeloppet i nya statliga sedlar, skulle dessa belopp i jämförelse med de andra belopp som staten idag behöver inte alls vara betydande.
Samtidigt som man bröt huvudet i det bayerska parlamentet på grund av 800-miljonerskrediten till den bayerska vattenkraften – eller rättare sagt: inte bröt utan bara återigen tog till "lån" godkändes 8000 miljoner i parlamentet "utan debatt i tredje behandlingen i syfte att skapa en allmän nödsituation".

Här erinrar jag återigen om övervägandena att vid en sådan finansiering genom nyemission av pengar skulle ingen inflation av något slag uppstå, att å andra sidan emissionen av räntebärande obligationer under uppbyggnadsperioden i vilket fall som helst innebär en viss

Machine Translated by Google

inflation eftersom räntor redan måste betalas trots att inget produktivt arbete ännu utförs av verket.

Den nationella ekonomiska balansen mellan pengar och materiella varor, i kvantitetsteorins mening, påverkas dock inte på något sätt, ty mot ökningen av betalningsmedel på pengarnas sida står det exakt en större ökning av varor. Om de utgivna pengarna senare, genom intäkterna från sådana verk, återigen tas ut och förstörs, så förbättras den nationella ekonomiska balansen naturligtvis till fördel för den nationella förmögenheten i enlighet med det totala värdet av sådana nya verk.

Även här bör det påpekas hur hårt räntan påverkar kostnaderna för produkterna från sådana verk. Oskar Pöbing77 har i en detaljerad granskning av denna fråga fastställt att produktionskostnaderna för en kilowattimme fördyras genom att lånen belastas med ränta på det enorma beloppet 500% (!). Nu kommer elektriciteten från våra bayerska vattenkraftverk till oss fem gånger dyrare eftersom vi återigen har tillgripit den låneväg som ligger "närmast till hands". Även här är det lämpligt att föreställa sig att de totala material- och personkostnaderna för drift och underhåll av de stora bayerska elverken och kontoren mellan städerna – alltså alla löner för alla personer som är sysselsatta i dessa verk – slussvakter, maskinister, arbetare, handläggare, övervakningspersonal och vidare hela den tekniska och kommersiella administrativa apparaten upp till direktörerna tillsammans år efter år tar ut för sitt arbete endast en femtedel av de belopp som de – så mycket goda – lånekapitalisterna år efter år tar ut, utan ansträngning eller arbete – i ränta.

Räntan slukar allt, räntan gör allt dyrare. Endast lånekapitalet har fördelen, befolkningen har skadan. Befolkningen som bygger fabrikerna med egen kraft har skadan; för vem bygger då de bayerska fabrikerna? - ja, bayerska ingenjörer, bayerska arbetare, bayerska förmän och entreprenörer; bayerska fabriker levererar de flesta maskiner och utrustningar – och för det som inte produceras i Bayern självt måste bayersk spannmål eller boskap ges, alltså måste bayerskt arbete återigen ges i utbyte – bara det bayerska folket satsar inte pengar på byggandet (tydligen!), och därför behöver de storkapitalister från New York och London, Paris och Berlin. Det bayerska folket måste låna från alla världens länder och belasta sin vattenkraft med en räntebetalning som gör elektriciteten 500 % dyrare!

Är inte detta vansinne? Är inte detta ett ekonomiskt brott? De människor som inte har gjort något annat än att en gång sätta pennan i rörelse och skriva ut en check eller beordra sin bankman att skriva under det bayerska vattenkraftlånet, får för det, år efter år, räntor som betalas av det bayerska folket.

Inte nog med det, utan vattenverken är därmed inte längre en fri egendom för det bayerska folket, utan de är pantsatta till kapitalisten. Särskilt lustig är vidare situationen att storkapitalisterna naturligtvis inte skulle låna ut "sina goda pengar" till en stat som i sig inte är "bra" för kapital och intressen, vilken därför fortfarande åtnjuter så mycket kredit att man kan
pumpa in 800 miljoner i det. Och faktum är att anbuden för vattenkraftsobligationerna innehöll den garanti som är så lockande och betryggande för kapitalisterna "att den bayerska staten med hela sin förmögenhet garanterar för kapital och intressen – (!)"

77 Oskar Pöbing (1882-1956) var en bayersk maskiningenjör som arbetade vid Tekniska universitetet i München. Han var författare till studier som *Die Wasserkräfte Bayerns* (1919) och *Zur Bestimmung strömender Flüssigkeitsmengen in offenen Gerinnen* (1922).

Machine Translated by Google

Penningpung, vad mer vill man ha! Så här medger den bayerska staten uttryckligen att den är värd så mycket att man skulle kunna låna ut 800 miljoner till Walchensee-vattenkraftverket och Mittel-Isar, men – den kan inte använda sin ekonomiska suveränitet och finansiera dessa arbeten genom egen auktoritet. Varför?? För att den är för djupt insnärjd i låne- och räntevansinnet, för att dess ansvarsfulla statsmän inte har så mycket tankeförmåga och egen ansvarskänsla att de vågar bedöma dessa enkla och tydliga planer för ett intresse.
fri finansiering av sig själva; de vänder sig därför till professionella bankexperter. Detta är precis som om en lungsjuk frågade sina tuberkulosbaciller om de tyckte det var rätt att han åkte till Davos eller Engadin[78] för att bli av med sin sjukdom, och dessa försäkrade honom: "Nej, gör bara inte detta, resan kan skada dig, kanske en järnvägsolycka kan inträffa, stanna hellre hemma i ditt hus, i din vanliga miljö. I ditt tillstånd bör du inte göra några experiment! etc." Med detta råd, som ur tuberkulosbacillernas synvinkel är helt rätt, gör konsumtionen naturligtvis en snabb utveckling, bacillerna förökar sig underbart. Precis så är det i vårt fall med finans- och ränteekonomin.

Att ta råd från sina egna motståndare är ytterst karakteristiskt för de intet ont anande tyskarna. Om en man dyker upp som älskar sitt folk passionerat och ger dem det ena och det andra råden och varnar de ansvariga männen för den ena eller andra skurken, kan man slå vad tio mot ett om att de berörda personerna skulle springa till skurken och fråga honom ganska naivt: "Säg mig, den och den har sagt att du är en skurk, snälla säg mig om det stämmer!" Och om den andre sedan förklarar för honom med världens ärligaste ansiktsuttryck: "Men vad tycker du då – jag är en skurk! – tvärtom, jag är din bästa vän, jag har alltid hjälpt dig ur våra ekonomiska svårigheter", då är den oskyldige frågeställaren ganska glad – han har gjort tillräckligt och han är särskilt glad att han inte behöver anstränga sig. Den besvärlige folkvännen anser han dock i allmänhet inte värdig sitt svar – och saker och ting fastnar ytterligare i den räntekapitalistiska lånepolitikens hjulspår tills den sista fria nationella förmögenheten pantsätts till finansmakterna och hela nationen bara betalar ränta till den internationella finansvärlden.

Sammanfattningsvis måste vi, just i detta sammanhang, ytterligare påpeka det faktum att den bayerska staten – när det inte alls handlade om en så viktig statsuppgift som utvecklingen av den bayerska vattenkraften är, det vill säga när det handlade om att avhjälpa novemberregeringens monetära kris – var mycket snabb med att utfärda cirka 130 miljoner statsskuldsedlar från den bayerska statsbanken från den bayerska statsbanken. Detta skedde helt utan täckning – och alla tog emot dessa bayerska sedlar lika villigt som sedlarna från Reichsbank, och alla kunde köpa sig lika mycket bröd för de bayerska kupongerna som för Reichsbank-sedlarna. Det behövde faktiskt inte ens vara hela den bayerska staten, det räckte om borgmästaren i provinshuvudstaden München och några stadsäldste hade sina namn tryckta på sådana färgglada papperslappar, och även dessa nödpengar cirkulerade, alla tog dem och alla delade ut dem precis som Reichsbanks papperslappar, och dessa nödpengar själva uppfyllde alla pengars uppgift – att vara ett hjälpmedel för varuutbyte – på ett invändningsfritt sätt.

Endast ett ämbete påverkades extremt obehagligt av dessa artificiella delar av provinserna och samhällena – högfinansen – och de tvingade fram en rikslag i oktober 1921 enligt vilken det var strängt förbjudet för provinserna och samhällena att utfärda

[78] Davos i Schweiz har sedan mitten av 1700 -talet varit känt som en medicinsk ort för de som lider av lungsjukdomar. Engadin är en dal i de schweiziska alperna.

Machine Translated by Google

nödpengar inte längre. *Denna lag var i sin verkan en tydlig lag till skydd för judarna, vilken 1922 skulle följas av "Lagen till skydd för republiken".*

Jag kan mycket väl föreställa mig den plötsliga rädslan inom internationell finans när de insåg att i de räntefria pengarna, även i den ofarliga formen av nödpengar, höll folket i sin hand ett vapen – naturligtvis utan att folket visste om detta – som med ett slag kunde slita sönder det gyllene nätverk som etablerats med lögner och bedrägeri genom århundraden långt underjordiskt och förfalskat arbete och befria folken från deras ränteslaveri.

Redan vid den tidpunkten, i fallet med utgivningen av de bayerska statspengarna, krävde Reichsbank mycket snart att dessa pengar skulle tas ut på nytt, vilket också sedan skedde på ett fogligt sätt under loppet av 1921. Anledningen: dessa pengar medförde höga finansieringsräntor utan räntor som Reichsbanks pengar gör via den indirekta vägen för rikets statsskuldväxlar.

I den nationalsocialistiska staten kommer i framtiden alla stora statliga uppgifter att finansieras och organiseras på det beskrivna sättet med ett totalt undvikande av lånevägen. Vi kommer naturligtvis att välja den indirekta vägen med räntefria byggpengar i allmänhet endast om de nödvändiga medlen inte kan anskaffas från överskott från andra statliga företag eller från särskilda avgifter för sådana speciella ändamål. I vilket fall som helst vet vi att denna form av finansiering öppnar helt oanade och enorma möjligheter att utnyttja landets naturresurser, förbättra transportvägarna etc.

Varje nation är så rik som den förmår organisera arbete.79

79 Detta återspeglas i Hitlers tal till riksdagen den 30 januari 1939 där han förklarade: "Under tvång av ... behov har vi i första hand lärt oss att ta full hänsyn till en nations viktigaste kapital, nämligen dess förmåga att arbeta." (citerat i R de Roussy de Sales (red.) *Adolf Hitler: Min nya ordning,* London: Angus och Robertson, 1942, s. 457f.).

Machine Translated by Google

Banken för social konstruktion och ekonomi

I logisk koppling till föregående kapitel står skapandet av en social bygg- och ekonomisk bank som har till uppgift att ge ut räntefria byggpengar särskilt för husbyggnation. Naturligtvis bör denna sociala bygg- och ekonomisk bank inte drivas som en statlig institution utan som ett offentligrättsligt bolag. Logiskt sett bör diskussionen om den därför komma efter representationen av det nationalsocialistiska skattesystemet, men eftersom denna sociala bygg- och ekonomisk bank inte är något annat än den räntefria finansiering som överförts till den privata ekonomins villkor och i synnerhet till bostadsbyggandet – alltså en gren av ekonomin av den mest universella betydelse – är det kanske berättigat att placera den först.

Varför en sådan byggbank inte bör drivas som ett rent statligt företag beror på att ett sådant offentligt juridiskt finansiellt institut måste vara mer manövrerbart än ett statligt företag kan vara. Det skulle inte vara så mycket skäl om det bara gällde bostadsbyggande, men det kommer att finnas många fall där det handlar om uppgifter av största vikt som indirekt påverkar det allmänna intresset, och då bör och måste banken, som visserligen är ansvarig i sitt ledarskap gentemot staten för sin förvaltning, ha fria händer att även bevilja räntefri kredit efter en grundlig prövning av alla villkor.

En sådan beslutsfrihet är emellertid inte möjlig i rent statliga företag. Därför måste detta överlåtas till privata initiativ.

Som illustration kan här presenteras en skissa av en sådan lag som antogs
1922 för Bayern:

Lag om utveckling av en bayersk social bygg- och ekonomisk bank.

Artikel I

En nationell bayersk social bygg- och ekonomibank (BWB) ska grundas.

BWB har till uppgift att ekonomiskt stödja statliga företag eller nationellt ekonomiskt värdefulla företag som tillhör privatpersoner (vare sig det är individer eller föreningar) och som tjänar landets utveckling eller är gynnsamma för det allmänna välfärden.

Artikel 2

BWB är en offentligrättslig organisation. De mer detaljerade föreskrifterna gällande dess organisation, administration och verksamhet samt dess ledning ska beslutas av hela ministeriet.

Artikel 3

Tillstånd beviljas BWB att till en början emittera räntefria statsobligationer täckta av
av materiella tillgångar till ett belopp av upp till 50 miljoner guldmark.

Emissionen får endast ske på ett sådant lagligt sätt att beloppet av de penningbelopp som vid varje tidpunkt emitteras och är i omlopp täcks av väsentliga säkerheter av minst samma värde (räntefria säkerhetshypotek, säkerhetsväxlar, pantsättningar etc.) och återbetalningen eller återbäringen av statsskuldsförbindelserna säkerställs av intäkterna från de företag eller institutioner som ska utvecklas inom en lämplig tidsfrist, högst 50 år.

Artikel 4

Summan av panter och säkerheter som hänför sig till BWB:s emitterade statsskuldförbindelser utgör BWB:s försäkringsförening.

Machine Translated by Google

Rättsliga transaktioner av något slag som stör eller skadar ett värdepapper eller en egendomsskydd som tillhör försäkringsföreningen är ogiltiga.

Förändringar i egendom eller besittning av föremål eller rättigheter som omfattas av försäkringsbolaget påverkar inte säkerheternas existens och förblir knutna till föremålet även för den nya köparen; den tidigare äganderättsinnehavaren är befriad från personligt ansvar endast när BWB samtycker till personbytet. Motstridiga överenskommelser är ogiltiga…

Artikel 5

BWB:s försäkringsorganisations samtliga beståndsdelar och rättigheter registreras i detta offentliga register; principerna och de rättsliga konsekvenserna gäller för denna bok på samma sätt som för register; registret har allmänhetens förtroende och presumtionen om rättighet i sig.

Tillgång till registret eller tillämpliga delar av det ska beviljas alla som kan visa ett rättsligt intresse av tillgången.

Balansliknande sammanfattningar ska publiceras årligen över de totala beloppen av de emitterade statsskuldförbindelserna, såväl som det totala beloppet av de värdepapper som ska betalas till BWB för dessa, samt tillägg och avdrag, samt över framgångsrika återbetalningar och inlösen av statsskuldförbindelser.

Artikel 6

BWB:s statsskuldsedlar är laglig valuta. Alla måste acceptera dem till full kurs av deras nominella värde i förhållande till växelkursen för statens andra lagliga valutor.
Om en borgenär vägrar att acceptera statsskuldförbindelser från BWB i stället för betalning till ovannämnda lägsta växelkurs, är gäldenären, i den mån han faktiskt har erbjudit betalningen i statsskuldförbindelser, befriad från skulden av detta belopp.

BWB emitterar statsobligationer räntefritt och överenskommer i ett avtal om de allmänna och särskilda villkoren för de ömsesidiga rättsliga villkoren avseende emissionsperioder och räntor, de säkerheter och inteckningar som gäldenären ska betala, samt återbetalningar och andra relevanta rättsliga villkor. En kopia av dessa avtal ska göras tillgänglig för alla som en bilaga till anteckningarna i försäkringsföreningens register.

BWB har rätt att fastställa tilläggsavgifter eller avgifter för administrativa kostnader vid lånebeviljande och för årliga indrivningar eller att fastställa motsvarande premier eller rabatter när som helst på ett enhetligt offentligt sätt.

Det är tillåtet att utfärda eller börsnotera en högre kurs än den lägsta kurs som fastställs i artikel 1.

Återbetalningarna kan endast göras i statsskuldebrev av samma slag som de som emitterats.

Artikel 7

BWB:s verksamhet, i den mån den omfattar iakttagandet av föreskrifterna i denna lag, är underkastad kontroll och övervakning av ett offentligt tillsynsråd bestående av finansministern eller en representant som utses av honom, inrikesministern eller en representant som utses av honom, justitieministern eller en representant som utses av honom och tre personer som ska väljas från parlamentet för en tid av två år.

Machine Translated by Google

Straffklausul: Fängelsestraff för uppsåtlig skada på försäkringsföreningens värdepapper och likaså för kommersiell eller sedvanlig, särskilt börsmässig, sabotage av byggsedlar eller deras växelkursvärde eller för försök till detta. Dessutom höga böter för detta, även för juridiska personer.

Under de "exekutiva villkoren" utfärdades sedan exakta föreskrifter om sammansättningen av styrelsen och den rådgivande nämnden, i vilken representanter för ministerierna, parlamentet och byggföretagen ingår. Uppgiften för en sådan rådgivande nämnd är att kontrollera den lagliga användningen av byggbreven, granska återbetalningarna, vidare verifiera hypotekernas ersättningar, godkänna grunderna för pantsättningen med räntefria byggbrev, etc.

De ytterligare villkoren reglerade sedan återbetalning och klarering, aktieposteringarna på de utfärdade serierna av byggsedlar och på de säkerheter som registrerats för dem, och vidare ytterligare föreskrifter om de godkända byggritningarna, etc. Vid den tiden gavs incitamentet till inrättandet av en sådan social bank av det enorma bostadsbehovet och den omständigheten att riket och provinserna inte på något sätt kunde kontrollera nöden på ett effektivt sätt. De berörda institutionerna för bostadskontor kunde naturligtvis frigöra bostadsytor här och där – men de kunde inte bygga några nya bostäder. Nybyggnadsverksamheten led av materialbrist, framför allt av det faktum att, med den rådande nödkontrollen av hyrorna, byggandet av nya hus var absolut "olönsamt" för privatkapitalet.

De bidrag som beviljades av riket och provinserna för att täcka de så kallade förlorade byggnadsutgifterna var inte alls tillräckliga i den fortskridande valutadevalveringen.
Inte ens de enskilda bostadsbyggen som påbörjades här och där kunde undanröja den allmänna bostadsnöden. Inte ens skapandet av billiga bolån var omöjligt eftersom, med de hyror som var fastställda vid den tiden, även de billigaste byggpengarna uteslöt en ränta på 4 %.

Det händer därför att, som redan antytts i de grundläggande observationerna, *trots det största behovet – på grund av otillräcklig lönsamhet – behovet helt enkelt inte täcks.*

Om man lyckas ta bort de årligen återkommande räntebördorna, om man vidtar åtgärder för att ställa räntefria medel till förfogande för de som behöver bostäder, är en storslagen stimulans av bostadsmarknaden möjlig. Därmed skulle emellertid inte bara det fruktansvärda bostadsbehovet med alla dess sociala och hälsomässiga skador undanröjas, utan även den inre marknaden skulle stimuleras på ett extraordinärt sätt eftersom alla otaliga kringyrken, låssmeder, snickare, takläggare, rörmokare, glasmästare, installatörer, keramiker, golvläggare och kakelsättare, målare och gipsare är beroende av det, de finner då för sin del arbete och försörjning och stärks i sin köpförmåga.

Detta innebär dock att det erbjuds i den räntefria byggfinansieringen.

Dessa byggnoter utfärdas av "Social Construction and Economic Bank".
Leverantörerna och entreprenörerna får betalt för byggandet med dessa pengar. Byggägaren betalar tillbaka de mottagna räntefria pengarna i lämpliga delbetalningar inom en period av 30-50 år beroende på byggandets karaktär och hållbarhet. Byggnadsskuldebreven skiljer sig från riks- eller provinspengarna på ungefär samma sätt som riksbanksskuldebreven skilde sig från låneskuldebreven. Dessa byggnadsskuldebrev finner, som redan nämnts, sin fulla materiella täckning i det faktum att det samtidigt uppstår, till byggbankens kredit, motsvarande beloppet av de utfärdade skuldebreven, nya materiella tillgångar (hus)

Machine Translated by Google

vilka är lagligt säkrade genom registrering av räntefria pantbrev till samma belopp.

Även här kommer i praktiken inte det fulla värdet av de nya byggnaderna att anges i byggnoterna utan endast de faktiska byggkostnaderna. Marken måste därför ställas till förfogande åtminstone av byggarna eller byggnadsföreningarna eller bostadsrättsföreningarna och utöver detta måste minst 10–30 % av byggnadsvärdet produceras av de som behöver bostäder, varav 5 % ska behållas där för att täcka byggbankens administrativa kostnader.

Återbetalningen sker sedan utan ytterligare beräkning av någon ränta. På detta sätt växer husägarnas fria egendom i deras hus från år till år och likaså de värden som behålls inom den totala föreningen som täckning för de utfärdade byggsedlarna.
Därmed minskar mängden byggsedlar i omlopp i takt med de återbetalningar som görs.

Den juridiska karaktären av dessa byggpengar är inget annat än emissionen av en obligation.
Gäldenären till denna obligation är byggbanken. Borgenären till en obligation är den nuvarande ägaren av denna obligation.

Ingen kan förbjudas att emittera obligationer, det är alltid bara en fråga om de yttre omständigheterna, huruvida de obligationer som emitterats av någon allmänt accepteras som betalning. Som nämnts många gånger tidigare är byggsedlarna alltid och under alla tänkbara ekonomiska och politiska förhållanden helt täckta av de materiella tillgångarna mot dessa. Det kan därför inte vara tal om att banken skulle hamna i svårigheter när som helst.

Det universella godkännandet garanteras dock i det ögonblick då staten åtar sig att ta garantin för den tidsbegränsade inlösen av byggskuldebreven och, under skuldebrevens löptid, att acceptera skuldebreven i sina register som betalning eller när de förklaras vara lagliga betalningsmedel.

Ett sådant godkännande av garantin innebär nu inte staten i praktiken den minsta belastningen; tvärtom. Idag måste staten faktiskt spendera och betala ränta på, och sedan återkräva genom allmänna skatter, oräkneliga miljoner årligen för de bidrag som den beviljat för förlorade byggkostnader. Detta upphävs då helt.

De bidrag som nu ges av staten är således i själva verket förlorade pengar som måste återvinnas av samhället, och som går till några lyckligt lottade människor som faktiskt kunde få tag på sådana bidrag.

Således, även när en försenad betalare bland mottagarna av räntefria byggförbindelser faktiskt någon gång inte kan uppfylla sina förpliktelser, spelar detta ingen roll i förhållande till de enorma besparingar som statsbudgeten gör eftersom den på detta sätt inte heller behöver göra några uppoffringar som går helt förlorade.

Eftersom det är fråga om en uppgift av stor samhällsmässig betydelse är det motiverat att upprätta en oberoende offentlig juridisk person som instrument och bärare av dess verkställande.

På så sätt kommer denna institution att avlägsnas från sfären av de privata ekonomiska samhällsformer som naturligtvis är knutna till personliga vinster och berikande avsikter i folkets ögon. Å andra sidan kommer institutionen att avlägsnas från det rena statsföretagets domän, mot vilket likaledes, inte helt utan orättvisa, en viss motvilja finns i alla ekonomiska frågor bland allmänheten.

I tillämpningsföreskrifterna ska allt registreras som i princip är oumbärlig för allmänheten och för säkerheten i bankens affärsledning.

Machine Translated by Google

Det föreslagna rådgivande rådet kan göra sitt inflytande känt även utanför detta. Själva rådgivande rådet är återigen en återspegling av alla berörda intressegrupper.

Etableringen av en byggbank som ett offentligt juridiskt bolag har också den trevliga bieffekten att hela komplexet av de förmögenhetsvärden som skapas på detta sätt inte framstår som statens egendom utan som egendom för en oberoende juridisk person, nämligen byggbanken.

Den juridiska konstruktionen eller den rättsliga karaktären av denna byggbank är således följande: Byggbanken är en juridisk person i kraft av att den är erkänd eller etablerad som ett offentligt juridiskt bolag; denna byggbank består inte alls av enskilda medlemmar; den är i sig bärare av de rättigheter och skyldigheter som utvecklas genom dess verksamhet. Den är emellertid inte heller en officiell och inte en statlig institution, inte heller en medlem av en statlig organism.

Skapandet av en sådan rättsform är visserligen inte något vanligt och traditionellt; men icke desto mindre något som redan föreskrivs i lagen; de nuvarande förhållandena kräver emellertid motsvarande institutioner av modern sort. Häri ligger verkligen nyttan när något sådant etableras: att man på ett visst sätt går bortom det traditionella för att anpassa sig till tidens krav.

Hur verksamheten går till förklaras bäst med ett enskilt exempel: Byggbanken tillkännager i förväg de grunder och förutsättningar som måste vara uppfyllda för att en begäran om godkännande av byggbanksmedel ska kunna beaktas.
Sökanden riktar sin ansökan tillsammans med nödvändiga dokument till byggbanken och ingår i så fall ett avtal med de som behöver bostäder (husägare).

I detta kontrakt ska i första hand allt som föreskrivs i byggbanksförordningen och tillämpningsföreskrifterna anges, alltså skyldigheten att använda byggpengarna endast för byggandet av byggnaden, skyldigheten att ha en inteckningsstatus och återbetalningsskyldigheter. Men vidare ska alla andra därmed sammanhängande rättsliga villkor fastställas i detta kontrakt. Det måste särskilt fastställas att den som behöver en bostad inte är berättigad att sälja fastigheten igen, vilket dessutom redan framgår av praktiken i inteckningsbeslutet. Villkoren för arvsskifte och för fall av betalningsförsummelse ska regleras på motsvarande sätt med en eller flera återbetalningsrader.

(Detaljer framgår av ärendets natur.)

Eftersom alla leveransföretag och alla arbetare endast får betalt i byggsedlar som byggbanken själv producerar, kommer byggsedlar i omlopp för första gången under alla omständigheter endast i den utsträckning motsvarande betalningar tillfaller fastigheten. Från arbetarna och leverantörerna når byggsedlarna allmänheten; mot bakgrund av de befintliga säkerheterna och särskilt eftersom staten tar garantin för byggsedlarna och statskassan accepterar byggsedlarna som betalning, kommer allmänheten att acceptera byggsedlarna som alla andra pengar. Så det återstår upp till husägaren hur han uppfyller sin skyldighet gentemot byggbanken att årligen återbetala 2% av de lånade beloppen i byggsedlar. Med andra ord måste byggägaren och byggbankens hypoteksgäldenär varje år producera 2% i byggsedlar av de belopp som finns i omlopp. I praktiken kommer det att hända att hypoteksgäldenärerna samlar in byggsedlar som faktiskt cirkulerar tillsammans med de lokala pengarna före utgångsdatumet för deras återbetalningsavgifter och därmed uppfyller sin betalning.

Machine Translated by Google

skyldighet. En särskilt lämplig plats att få tag på byggsedlar är de byggarbetsplatser som är i drift när som helst.

Om man, för att få en uppfattning, antar att det i München under ett år utfärdas byggnadssedlar för 10 miljoner, så kommer från dessa årligen 200 000 guldmark att återvända till byggnadsbanken; sålunda kommer efter högst 50 år hela 10 miljonerna att ha återvänt och indrivits av byggnadsbanken, efter högst 50 år är de hus som byggts därifrån därmed återbetalda och blir sina ägares skuldfria egendom. Hela betalningen har skett utan att ett öre har betalats meningslöst i ränta; betalningen sker vidare endast genom det enkla medlet att inrätta byggnadsbanken, bunden av statsgarantin.

Den sociala handlingen består i att staten har producerat husens värde absolut ur ingenting, att den genom uppförandet av hela denna byggnad skapat en inkomst för tusentals arbetare och affärsmän. Om man antar att det handlar om tusentals enskilda hus, förvandlas därmed tusentals jordlösa till jordägare.

Olika invändningar och reservationer kommer att göras, av vilka de viktigaste kan föreslås:

1. Invändningen om inflation. Denna invändning är lika kortsiktig som irrelevant; som redan förklarats i tidigare avsnitt kan inflation endast uppstå där otäckta pengar ges ut. Här står den materiella täckningen emot byggsedlarna; det är därför oviktigt om ens betydande mängder byggsedlar kommer i omlopp.

2. Invändningen att denna sak är ny och oprövad. Denna invändning är inte tillämplig, och saken är kanske ny för Tyskland. På andra håll är man van vid sådana räntefria skuldcertifikat täckta av materiella tillgångar. Det typiska exemplet på detta är den engelska warranten som infördes för hundra år sedan och fortfarande bevaras. Warranten är en order som ger ägaren rätt till en viss mängd råjärn som förvaras i ett visst centrallager. Dessa warrantsedlar används som valuta; warrantens köpkraft har endast de fluktuationer som råjärnspriset utsätts för på världsmarknaden.

Om vi hade haft sådana warranter i Tyskland, till exempel, skulle dessa ha varit helt oberoende av de tyska valutorna och deras fluktuationer. Värdet av dessa warranter var relaterat till råjärnspriset, och värdet av dessa priser reglerades i sin tur automatiskt i förhållande till valutan.

I fullmakten finner vi det betydelsefulla exemplet på den populära karaktären av detta räntefria skuldebrev och skuldföreläggande som täcks av en väsentlig tillgång.

I den mån betydande och nationellt ekonomiskt viktiga uppföranden av nya byggnader måste förverkligas, är det absolut nödvändigt att bygga hela kolonier i serie.

Det vore en bristfällig synpunkt om man ville bygga enskilda hus eller till och med radhus endast när den som letar efter ett hus själv vill bli ägare.
Den skada som måste åtgärdas är bostadsnöden, det handlar alltså inte huvudsakligen om bostäder, utan det handlar främst om att skapa bostadsmöjligheter. Detta behov kommer också att åtgärdas genom att kommersiellt byggande av hyreslägenheter främjas. Ingenting hindrar därför en hyreshusägare av gammal stil från att motta byggsedlar för byggandet av ett nytt hyreshus. Just i fallet med sådana personer kommer det att vara möjligt att i förskott kontant kräva en större förskottsbetalning än endast 10 % av hela byggnaden.

Machine Translated by Google

värde; många av dessa människor är redo och i stånd att spendera avsevärda summor pengar från egna medel för bostadsbyggande om de får motsvarande resterande eller delbelopp räntefritt från byggbanken i bidrag. Just den räntefria karaktären hos byggbankspengarna gör det möjligt att ta hänsyn till denna aspekt av återupplivandet av byggmarknaden som är så oerhört viktig för storstäder.

Denna sociala bygg- och ekonomiska bank kommer emellertid senare också att gå över till att, bortom gränserna för finansiering av bostadsbyggnationer, ge räntefria krediter till nationellt ekonomiskt viktiga företag, industrier, kommunala arbeten, förbättringar inom jordbruket etc., även om det med en kortare återbetalningstid.

Machine Translated by Google

Staten utan skatter

Den nationalsocialistiska statens huvudmål är: staten utan skatter. Även om detta under dagens omständigheter kan låta som en galen utopi, även om det för många kan verka som ett löfte som är för bra för att vara sant, vet vi ändå att detta mål är fullt uppnåeligt, åtminstone i den mån det enorma skattetrycket måste avlägsnas från befolkningen.

Med all tydlighet har vi i de föregående kapitlen presenterat beviset för att nästan alla skatter idag slukas enbart genom räntebetalningar. Vi betalar skatt för varje brödbit vi äter, varje varm salong kostar ett överskott av skatter, varje köp belastas med moms.
Men allt som går in i skatt på detta sätt räcker inte på långt när för att betala skatterna enbart på skadeståndsskulderna.

Det vittnar alltid om brist på smak och kritisk förståelse om man avfärdar ett sådant huvudmål som att staten utan skatter utan tvekan är en utopi. För den som har gått med oss på de breda och invecklade vägarna i dagens finanspolitik och den som inte har tappat bort Ariadnetråden – statens ränteplikt – måste det vara lätt att också hitta vägen ut ur denna Minotaurus labyrint.

Den som höjer sig över förnedringarna och från en upphöjd synvinkel granskar de beskrivna sambanden: statens ränteskyldighet – skatt – inflation, den som har erkänt ränteskyldigheten för alla nationer i den västerländska kulturkretsen som det faktum som dominerar allt, den som har insett att vi lever i en tid av en fullständig omvändning av de sunda och rimliga förhållandena mellan arbete och rikedom, den som inte längre kan undvika den angelägna logiken att särskilt staten, i kraft av sin finansiella suveränitet, inte är helt bunden till lånevägen utan att den kreativt kan finansiera genom sin egen rätt alla stora offentliga statliga uppgifter, för honom är det bara det sista steget in i en finanspolitisk Ny Värld att kräva en stat där statens finansförvaltning inte anser det som sin första uppgift att utkräva så mycket skatt som möjligt från statsmedborgarna utan tvärtom att avlägsna varje betungande skattetryck och gödsla den nationella ekonomin.

Vi är i en position att presentera numeriska bevis för att staten utan skatter inte alls är en utopi, men att möjligheten till detta ges i varje ordnad statsbudget om staten befriar sig från den räntebörda som vilar på den. Att den kan göra detta också utan att behöva ställas till svars bevisas av historien om statskonkurser, som berättar om dussintals fall där staterna genom konkurs har undkommit de ränte- och skuldbördor som vilar på dem.

Det skulle föra oss för långt att här återigen gå in på detaljer om den exakta demonstration som jag har gett i mitt lilla polemiska verk, Statsbankrutten: Lösningen, att nämligen justeringen av räntebetalningen från de offentliga lånen i en samtidig omvandling av obligationerna till räntefria banktillgångar, inte på något sätt förtjänar det vanärande namnet konkurs, utan att denna form av befrielse av staten och folket från dess räntebundna skulder faktiskt innebär statens och ekonomins frihet från outhärdliga bojor.

En justering av dessa räntebetalningar skulle emellertid redan före kriget ha möjliggjort täckning av statliga utgifter för hela statsadministrationen. Jag har presenterat den bayerska statsbudgeten för 1911 som ett exempel. Vid den tiden uppgick den bayerska statens intäkter från de så kallade kommersiella statliga företagen (järnvägar, post och telegraf) till 120 miljoner guldmark, intäkterna från statens skogsbruk 40 miljoner. Totalen

Machine Translated by Google

Utgifterna för hela statsadministrationen för rättskipningen (alla distriktsdomstolar med alla deras personal- och materialkostnader, alla provinsiella domstolar, de regionala domstolarna och de högsta domstolarna i München, Nürnberg, etc.) uppgick till 27 miljoner. För hela den stora och så omsorgsfullt utvecklade interna administrationen av hela den bayerska staten – alltså för de många distriktsdomstolarna, för länsstyrelserna, för polisavdelningen i München, för gendarmeriet, vidare för de många andra organen och myndigheterna som de medicinska myndigheterna, det provinsiella vaccinationssjukhuset, forskningsinstitutionerna för livsmedel och halvlyxiga livsmedel, sanatorierna och mentalsjukhusen, förvaltningsdomstolen, det provinsiella statistikkontoret, de metrologiska myndigheterna, försäkringskamrarna, etc. utbetalades i statsbudgeten. För utbildning, skola och kyrka, alltså särskilt för alla mellanstadier, gymnasieskolor, förberedande skolor, latinskolorna, gymnasieskolorna, de –, år 1911, 40 miljoner högstadiet, de yrkesinriktade skolorna, lärarutbildningsinstitutionerna, för alla statliga byggnadsskolor och fackskolor, yrkes- och musikskolorna, lantbruks- och landsbygdsskolorna, för Weihenstephan80 och för det biologiska forskningsinstitutet, för alla kvinnliga utbildningsinstitut, och sedan framför allt för universiteten med deras otaliga samlingar och institut, det tekniska universitetet, för de andra konstuniversiteten, för yrkesuniversiteten, för musikhögskolan, sedan för Maximilianeum81, vidare för de centrala instituten för vetenskap och konst, vetenskapsakademin, statens vetenskapliga samlingar, de bayerska museerna, statsbiblioteket, statsteatern etc., för dessa enorma verksamhetsområden för Kulturministeriet med dess tusentals tjänstemän, med dess enorma konstskatter i samlingarna och museerna, vilka alla verkligen kräver byggnader, administration och vård, utbetalades år 1911 totalt 51 miljoner. Inom *finansministeriets* område , som visserligen inte bara utövar funktioner som utvinner pengar från folket, ligger skogsförvaltningens verksamhet med hundratals skogsbrukare, vidare administrationen av gruvor, smältverk, saltverk, hela centrala och underordnade tullkontor, det centrala myntverket, statsgäldsförvaltningen och statsbanken, vidare lantmäterimyndigheterna och det provinsiella lantmäterikontoret, sedan även statens spaförvaltningar, hovbryggeriet i München, etc. Detta likaledes mycket stora företag orsakade en kostnad på 15 miljoner. Transportministeriets utgifter *täcktes* av dess egna driftsintäkter, å andra sidan krävde de gamla tjänstemännens *pensioner* ytterligare det mycket höga beloppet på cirka 36 miljoner.

Således krävdes sammantaget justitieförvaltningen, den interna administrationen inklusive byggnaderna – som jag inte specifikt har nämnt ovan – och även finansförvaltningen, samt utbildning och utveckling, och pensionerna 27+40+51+13+36=167 miljoner.

De överskott som statliga företag, post och järnvägar, gruvor och skogar, levererade till statskassan på omkring 160 miljoner skulle således faktiskt ha räckt till att täcka hela den gigantiska statliga administrativa apparaten – utan ett öre i skatt!

Staten utan skatter skulle således ha varit verklighet, om inte de totala skatter som utkrävts från det bayerska folket, det vill säga 60 miljoner i direkta skatter och 53 miljoner i indirekta skatter, och därutöver 31 miljoner i avgifter, totalt alltså 134 miljoner, helt och hållet hade behövt användas för räntebetalningar till lånekapital. Enbart räntebetalningarna för de bayerska statsskulderna

[80] Weihenstephan är ett kloster från 1000 -talet i Oberbayern som 1803 omvandlades till en skogsbruksskola och ett statligt bryggeri.

81 Maximilianeum i München ritades av kung Maximilian II av Bayern som säte för en studentstiftelse. Sedan 1949 har det inrymt det bayerska delstatsparlamentet.

Machine Translated by Google

krävde 84,6 miljoner (!) och Bayern var tvungen att leverera 50 miljoner till riket likaså för räntebetalningen från rikets skuld.

Jag har gett en kort översikt över de stora och små områdena i vårt statsliv. Detta förefaller också särskilt viktigt eftersom nationalsocialismen också har i åtanke hur utomordentligt mycket och hur mycket exemplariskt arbete den gamla staten utförde, mycket som inte kräver någon reform och ingen förbättring i den mån det inte har att göra med frågor som aldrig kan avslutas.
Även för varje statsorganism är det sant att den inte kan stå stilla om den inte vill förstenas. Inom många områden skadar en friskare och friare anda inte, och här och där är grundliga reformer lämpliga. Inom många grenar av vår administrativa apparat måste åtminstone en ny anda inträda, särskilt andan av tjänstemannens bestämda ansvar gentemot sina uppgifter och de människor han tjänar.

Endast ett område tvingades in på helt felaktiga spår – statens finansförvaltning.
Om sådana omständigheter som de nyss beskrivna är möjliga, är detta verkligen ett tecken på att här måste en radikal förändring genomföras. Nu gäller detta emellertid redan för staten före kriget – redan då var staten indragen i ränteförvaltningen för det privata lånekapitalet.
Ingenting visar på ett mer slående sätt statens beroende av lånekapital som redan existerade vid den tiden än en undersökning av skatternas fördelning på de olika inkomstformerna. Enligt budgeten för 1911, som vi hittills har baserat våra observationer på, taxerades jordegendom till 12,6 miljoner, bostadsfastigheter till 12,1 miljoner, kommersiella företag till 17 miljoner, men å andra sidan kapitalpensioner med en total pensionsinkomst på 253 (!) miljoner guldmark till endast 10 miljoner. Detta är således verkligen en ytterst överseende behandling av dem som kan leva utan ansträngning och arbeta på bekostnad av den arbetande befolkningen.

De otaliga små pensionsinkomsterna – vi tänker därvid på pensionsgruppen på 70–700 miljoner mark – representerar visserligen i antal den övervägande massan av kapitalpensionsskatteförpliktelserna, det vill säga omkring 150 000, men varken deras inkomster från kapitalräntor eller deras skattebetalning, på omkring 0,7 miljoner, skulle spela någon roll i statsbudgeten – men det som gör dessa siffror så anmärkningsvärda för oss är den omständigheten att det stora lånekapitalet har skapat ett kraftfullt skydd hos dessa hundratusentals små räntetagare mot alla angrepp mot den ansträngnings- och arbetsfria ränteinkomsten.

Det är naturligtvis lätt att övertyga dessa små räntetagare att deras besparingar i viss mån måste garantera ett varaktigt anspråk på räntor, ty likheten mellan dessa människor som har slitit hela sitt liv och faktiskt arbetat för sina besparingar och pensionstagarna i statens och anställdas villkor är uppenbar. Men det som skiljer denna inställning från idén om en pension är den väsentliga skillnaden att pensionsanspråket beror på personen och upphör vid dödsfallet, medan ränteanspråket är materiellt och är oberoende av personen på ett opersonligt sätt bunden till det rena innehavet av pengar som ett "evigt rättsligt anspråk".

Vi skall behandla dessa samband ytterligare i diskussionen om de allmänna ålderspensionerna, eftersom dessa observationer skulle tillåta oss att finna övergången från oberättigat evigt intresse till varje nationalkamrats berättigade anspråk på en bekymmersfri ålderdom.

Dessa små räntemottagare kommer inte i beaktande i den fråga vi behandlar om den gamla statens anmärkningsvärda överseende med lånekapitalet, utan endast de som sväljer lejonparten av kapitalpensionerna och som sedan återigen träder fram som statens stora finansiella givare.

Machine Translated by Google

Så bort med detta nationalekonomiska nonsens av en intressekapitalistiskt inriktad statlig finansförvaltning och ut i den fria nationalsocialistiska staten av arbete och prestation befriad från alla skatter.

När staten väl är befriad från den blytunga tyngd som ligger i dess ränteförpliktelser, då får man se vad staten kan uppnå. Om nya inkomstkällor av stor omfattning tillkommer, som utvinning av vattenkraft och landets naturresurser, då kommer staten utan skatter egentligen inte längre att vara en utopi utan en glädjefylld verklighet.

Om vi ändå vill tala om en skattepolitik för den nationalsocialistiska staten, beror detta på att från sådana skattekällor skulle kunna flöda medel för många uppgifter som faktiskt väntar på en statlig lösning, för vilka det dock aldrig fanns några fler medel i statsbudgeten. Vi tänker här på de breda områdena folkhälsa, kampen mot könssjukdomar, alkoholmissbruk, främjandet av fysisk idrott, det mer omfattande främjandet av konst och vetenskap, mammaledighet, barnomsorg, byggandet av trädgårdsstäder och framför allt befriandet från det tyska folkets hedersskuld till sina krigsskadade, krigsänkor och föräldralösa barn.

Följande bör tas som vägledande principer för ett nationalsocialistiskt statssystem inom skattepolitiken:

1. Beskattning för räntebetalningar för interna lån är undantagen.
2. Skatter är endast tillåtna för att täcka statliga utgifter för improduktiva ändamål, för administration, rättsväsende, militär, polis- och hälsovårdsväsende samt utbildning, i den mån överskotten från de kommersiella statliga företagen, järnvägarna, posten, telegrafen, statsskogarna och statsgruvorna, samt elförsörjningen från de stora statliga mellanstadsanläggningarna, inte räcker till för att täcka dessa utgifter.
3. För att täcka särskilda behov eller för särskilda nödsituationer, särskilt i krigsfall, är direkta och indirekta skatter inte bara tillåtna utan även föreskrivna.
4. Direkta skatter kan läggas på egendom i vilken form som helst, men här ska en långtgående gradering planeras. Inkomsten ska hållas skattefri i lämplig utsträckning. I detta fall bör det övervägas mer noggrant än hittills om skattebetalaren har en familj med barn eller andra vårdskyldigheter.

5. Statstjänstemän ska i princip vara skattebefriade. För gifta personer ska barn utsläppsrätterna ska garanteras.
6. Indirekta skatter kommer ifråga i normala tider endast för lyxvaror. Staten har här ett utmärkt medel för att verka på ett sätt som kontrollerar och höjer priserna på produktion av varor som endast tjänar besväret av attraktiv lyx, överdådighet och frosseri i mat och dryck, samt överdrivna mode. Även rena halvlyxvaror som tobak, alkohol, vin, i den mån de inte tjänar hälsoändamål, kommer att belastas med indirekta skatter. Å andra sidan ska alla indirekta skatter, sådana som utnyttjar människorna idag i sin helhet, fundamentalt undvikas. Vi menar här alla de meningslösa indirekta skatter som endast verkar på ett prishöjande sätt, på socker, salt, tändstickor, lampor, lemonad, även skatterna på kol som gör produktionen radikalt dyrare, även skatterna på person- och varutransporter, och framför allt varuförsäljningsskatterna.

7. Inkasso av krigs- och revolutionsvinster ska utföras som en rättvis uppgift. För en sådan uppgift måste naturligtvis först grunden för en rimlig beräkningsgrund skapas, på vilken man kan jämföra den nuvarande rikedomen med den tidigare. Självklart måste även här återigen en skillnad göras mellan den rikedom som uppstår från produktivt arbete, för vilket kriget emellertid innebar en särskild uppsving. Det är inte mer än rätt och

Machine Translated by Google

lämpligt att en del av sådana ganska betydande krigsvinster går till samhället.
Å andra sidan måste en mycket skarpare värdering göras i fallet med den rikedom som uppstår genom mellanhandel och spekulation.

8. Stämpelskatter och avgifter, även skatter som begränsar den fria förfoganderätten över förmögenhetsdelar, i den mån denna förfoganderätt inte riktar sig mot det allmänna välfärden, ska begränsas där så är möjligt. Till detta hör även arvs- och gåvoskatter.

I grund och botten bör skatte- och finanspolitiken sträva efter det slutgiltiga målet "en stat utan skatter", eftersom det inte är statens uppgift att utkräva pengar från sina medborgare för att vidmakthålla en i grunden falsk statlig låneekonomi, utan att höja folkets allmänna välfärd.
Staten är inte till för att vara ränteindrivare för stora lånekapital utan för att skydda sina statsmedborgares person och egendom och för att göra landets naturresurser användbara för samhället. Medlen för de improduktiva statliga uppgifterna bör, som redan beskrivits, tas i första hand från överskotten i de kommersiella statliga företagen, och för det andra från lyxskatter, för det tredje från förmögenhet och inkomst som ligger utöver det som kan erhållas genom enbart arbete, och först då från den besuttna medelklassen, såväl som från indirekta skatter på halvlyxvaror vars användning inte är livsnödvändig. Och endast i krigstider, där hela nationens liv är hotat, kan staten kräva att även samhället – liksom det faktiskt kan kräva militärtjänst från alla genom sin tjänstesuveränitet –, och återigen med särskild hänvisning till de besuttna klasserna, ger sitt ekonomiska bidrag till krigets förande i form av indirekta och direkta skatter.

Sammanfattningsvis kan vi säga något mer om frågan om de "kommersiella statliga företagen". Man föredrar nu att påpeka det faktum att statliga företag inte är "lönsamma". Vi har redan utförligt diskuterat den grundläggande frågan om lönsamhet.

I strävan att driva järnvägarna etc. "på ett affärsmässigt sätt", att "befria dem från det oekonomiska statliga företaget" eller "att föra dem in i en blandad ekonomisk form" döljs endast den illa dolda önskan hos det stora lånekapitalet att göra även denna betydande förmögenhetskomponent av nationen tjänstgörande för sig själv. Om staten överlämnar även dessa förmögenhetskomponenter, då är den helt överlämnad till lånekapitalet och har, förutom tillståndet att agera som ränteindrivare för lånekapitalet, inget längre område där den är suverän, eller där den kan verka reglerande och från vilket den kan erhålla betydande intäkter för att täcka sina uppgifter.

Machine Translated by Google

Statens finansiella politiska befrielse

Vi beskrev först vilka åtgärder som ska vidtas för att göra omständigheter som de vi upplever nu omöjliga i framtiden. Dessa uppgifter kräver visserligen kreativa tjänster, men de kan ändå uppnås utan att de befintliga rättsliga förutsättningarna behöver skadas eller ändras. Annorlunda är det med att bryta de befintliga kedjorna av vår stats räntebundna skuld till sina interna och externa fordringsägare.

De åtgärder som här ska vidtas är i sig ytterst enkla, endast deras genomförande kommer att orsaka många svårigheter. Boten mot den eviga ränteförpliktelsen från inhemska lån är: *det lagliga avskaffandet av denna räntebetalning.* Å andra sidan kommer det stora lånekapitalet, i syfte att vädja till de små pensionärernas intressen, att höja ett högljutt skrik och utfärda de mest fruktansvärda hot mot en stat som "trampar okränkbara rättigheter under sina fötter", vilken "begår ett lagbrott som kommer att beröva den dess sista strimma av förtroende". Det stora kapitalet kommer naturligtvis att använda alla spakar för att förhindra "det enorma brottet mot grundläggande ekonomiska lagar". Naturligtvis! - man kan egentligen inte förvänta sig att en internationell makt plötsligt ska avsäga sig sitt anspråk på herravälde.

I den här striden gäller det bara att behålla järnnerverna och inte tillåta sig själv att bli skrämd av ylandet från presskulierna som uppehålls av högfinansen.

Juden kommer att föra denna strid med den mest ihärdiga envishet, ty det handlar om "hans heder", som den gamle Rothschild sa: "Mina pengar är min heder, och den som tar mina pengar tar ifrån mig min heder".

Nu bör deras pengar verkligen inte på något sätt tas från ägarna av statsobligationerna, utan de rättsliga krav som i sin verkan har blivit en mycket stor orättvisa för det nationella samfundet måste helt enkelt tas bort.

Men ur statens synvinkel, såväl som ur befolkningens synvinkel, som måste samla in de enorma summorna genom sitt arbete för att tillfredsställa dessa "rättsliga krav från statsborgenärerna", handlar det inte om "rättsliga krav" utan om den största orättvisan genom tiderna – om ett bestående plundring av arbetande folk till förmån för en liten del av storkapitalisterna med statligt stöd. *En stat som gör "brytandet av intresseslaveriet" till ett faktum begår inte på något sätt en orättvisa, men den sonar en ganska kraftfull orättvisa vars förövande den själv har utfört marionetttjänst.*

Naturligtvis innebär detta en fullständig omorganisation av den nuvarande staten; den måste avgöra om den vill tjäna helheten eller om den, som nu, vill vara den internationella finanssektorns förvaltare.
I den här frågan finns det inga kompromisser. Här kan endast en beslutsam åtstramning leda till målet och till lösningen.

Den nationalsocialistiska staten är verkligen medveten om detta kraftfulla beslut – det skulle vara oerhört svårt att ta ett så avgörande steg om vi inte visste exakt vad vi måste ställa upp i stället för den räntekapitalistiska ekonomin. Men eftersom vi vet detta, går vi med den mest fullständiga segersäkerhet in i denna världshistoriens största strid. Vi vet att ränteväldet endast är byggt på lögner och bedrägeri, och eftersom vi vet och tydligt har insett detta, vet vi också att ett sådant *spindelnät* av lögner och bedrägeri, hur mödosamt det än må ha spunnits, kan slitas sönder med ett enda ryck.

Bara en fråga till, den sista, måste sysselsätta oss, frågan: Vad kommer utländska nationer att säga om en så radikal reform och särskilt om en vägran av ytterligare räntebetalningar till utländska räntefordringsägare?

Machine Translated by Google

Ja, vad kommer utländska nationer att säga till det? Denna fråga är redan i sig så oerhört betydelsefull för vår tyska nöd och även för den kosmopolitiska inställningen i de största kretsarna.
Vad är i allmänhet "främmande nationer"? Är de fransmän, engelsmän, amerikaner? Är de svenskarna, holländarna och norrmännen? Är de ryssarna eller kineserna? Eller är de indierna, eldsländarna eller de kongolesiska negrerna? Ja, alla dessa människor tillhör "främmande nationer" i förhållande till oss. Nu kommer den absolut största delen av alla dessa "utlänningar" inte att säga någonting alls, det minsta antalet kineser, även det minsta antalet ryssar och fransmän kommer i allmänhet att veta vad det handlar om. Slutligen återstår våra krigsfienders regeringar och sedan naturligtvis – som de verkligt intresserade – de judiska internationella bankirerna, som "kommer att säga något om det". Vad den internationella finansvärlden kommer att säga till det är dock mycket lätt att besvara. Den kommer, med alla medel som står till dess förfogande, att karakterisera ett sådant förfarande som ett exempellöst brott mot den kultiverade mänskligheten, den kommer, genom sin egen hängivna press med alla möjliga lögner och förvrängningar, att resa den så kallade civiliserade världen mot ett sådant exempellöst brott mot åtagna skyldigheter, den kommer att tala om Europas fullständiga kollaps, och den kommer att försöka hetsa Frankrike, som den särskilt lämpade bäraren av den europeiska civilisationen, till ett öppet krig mot Tyskland. Allt som de främmande nationerna, det vill säga den judiska högfinansen, kommer att säga mot ett sådant mordförsök mot den stora judendomens totala makt.

Man skulle därför kunna bespara sig både frågan i sig och svaret. Ty det är klart som dagsljus att den makt mot vilken befrielsekriget riktas inte kommer att underkasta sig utan strid, eftersom det här inte handlar om tyskar, för vilka de utländska intressena och rättigheterna oftast är heligare än tyskarnas rättigheter, utan om män vars mest framträdande kännetecken är en brutal maktvilja.

I alla sådana slutgiltiga historiska frågor är det fullständigt meningslöst att göra spekulativa observationer om vad fienden nu kommer att göra, ty att den senare inte omedelbart kommer att tillåta en befrielse eller ett uppror. En helt annan sak är beaktandet av vilka maktmedel motståndaren har till sitt förfogande och att veta vilka styrkor man själv förfogar över. Om man vidare vet exakt vad man själv måste göra och kommer att göra, måste man observera hur fienden kommer att parera attacken och först då kan man vidta motåtgärderna. Ingen militär plan kan bestämma kampanjen bortom den första attacken, men den kan verkligen ge de allmänna riktlinjerna för en energisk handlingsplan. Så även här.

I vårt fall är motståndarna svåra att fånga eftersom det handlar om en opersonlig och överstatlig makt. Kampanjplanen måste därför först beakta vilka makter och intressen som inte kommer i beaktande som motståndare. Detta är viktigt för att inte använda makter i onödan i en riktning från vilken ingen fara hotar.

Bakom frågan ”Vad kommer utlandet att säga om det?” döljer sig mestadels oron för att vi i ett sådant fall inte kommer att få någon kredit eller mat eller andra råvaror från utlandet.
Hur är det nu här?

Som nationell ekonomi kan vi i längden betala för vår import alltid endast genom vår export, det vill säga byta varor mot varor, men inte med papperspengar och inte med "krediter".
Allt detta fungerar ett tag, så länge utlandet ger faktisk kredit, det vill säga så länge de olika utländska leverantörerna har förtroende för att de tyska importörerna kommer att betala de berörda varorna med pengar till fullt värde. Men det är bara möjligt om importörerna har samlat in utländska pengar som exportörer av tyska varor. Rädslan att vi inte kommer att få någon bomull eller fetter,

82 Invånarna i Tierra del Fuego, arkipelagen utanför Sydamerikas södra spets.

Machine Translated by Google

koppar eller foder, på grund av vägran av internationella räntebetalningar, kombinerar frågor som i grunden inte har något med varandra att göra. Inte ens den helt judiska storbanksmakten kan i längden hindra överskotten i de råvaruproducerande länderna från att nå de tyska fabrikerna och arbetsplatserna på något sätt, och likaså kommer de tyska färdigvarorna att hitta sin väg ut på världens avsättningsmarknader. Detta ömsesidiga varuutbyte mellan de olika nationella ekonomierna sker visserligen enligt de tvingande lagarna om utbud och efterfrågan. Naturligtvis kan restriktioner och stopp under tvång och tillfälligt inträffa här, som vi upplevde det under kriget, och sedan igen i Ruhrområdet83. Men allt detta är kraftfulla åtgärder som skadar utlandet på ett liknande sätt.

Vi kan således med säkerhet anta att grossisthandeln kommer att lyckas täcka det absolut nödvändiga importbehovet. Det kommer alltid att finnas neutrala länder genom vilka denna import kan nå oss.

Dessutom kan en nationalekonomi som återigen är medveten om sina nationella skyldigheter och som därigenom skulle bli mer effektiv när det gäller exportartiklar mycket hellre räkna med att den kommer att återfå det gamla förtroendet. De tillfälliga mellanhandskrediterna inom import och export är handelshusens angelägenheter och baseras på deras personliga kreditvärdighet.

Nu har denna fråga en annan aspekt, nämligen rädslan för politiska tvångsåtgärder på grund av att den nationella räntebetalningen till rikets eller delstaternas krigsobligationer och andra räntebärande obligationer upphävs. Även detta är ytterst osannolikt eftersom det här handlar om räntekraven från enskilda privata fordringsägare till tyska statsobligationer, för vilkas skull knappast någon politisk åtgärd kan vidtas. Faktum är att det ännu inte har inträffat i statskonkursernas historia att en militär intervention följt när en stat upphävde sin räntebetalning. Den motsatta uppfattningen att fransmännen i detta fall omedelbart skulle vidta repressalier kan inte på något sätt accepteras av logiska skäl, eftersom fienderna annars vid den tidpunkten skulle ha varit tvungna att ingripa genom militära åtgärder mot den tyska markens nedgång. Valutanedgången berövade slutligen de utländska fordringsägarna till tyska obligationer allt. Nu förutser våra åtgärder inte alls ogiltigförklaringen av dessa interna tyska statsskulder, utan endast annullering av räntor och omvandling av obligationerna till banktillgångar. Kontantbetalningen kan å andra sidan omedelbart erbjudas de utländska fordringsägarna.

Hur är det möjligt att i ett sådant fall, det vill säga när herr X. Illinois eller Chicago får information från sin bankir att den tyska regeringen betalar tillbaka krigsobligationerna kontant och att detta belopp har krediterats hans konto, skulle han bli mycket arg och sätta sin regering i rörelse mot Tyskland?

Ett allvarligt motstånd är inte att förvänta från någon sida om en nationalistisk tysk regering förklarade att räntan på alla räntebärande obligationer skulle annulleras och att dessa obligationer samtidigt skulle omvandlas till räntefria tillgångar i statsbanker eller postcheckkonton.
För oss är det viktigt att samhället inte skadas genom våra åtgärder – det faktum att motstånd kommer att göras från kapitalistisk sida kan inte begränsa den befriande gärningen. Man kommer att se just i fallet med denna åtgärd att en separation av själar kommer att äga rum här och att den slutna falangen av dem som i denna regeringsåtgärd kommer att känna en befrielse och

[83] När det i slutet av 1922 visade sig att tyskarna allvarligt försummade sina betalningar av timmer och kol som krigsskadestånd till de allierade, ockuperade fransmännen och belgarna, under ledning av den franske premiärministern Raymond Poincaré, Ruhrområdets industriområde i januari 1923. Den tyska reaktionen på denna ockupation var mestadels passivt motstånd, vilket vann världens sympati och ledde till en "mjukning" av villkoren för skadeståndena i Dawespakten.
april 1924 (se ovan s. 94), vilket också krävde ett tillbakadragande av de allierade ockupationstrupperna från Ruhrområdet.

Machine Translated by Google

Arbetets befrielse från ett enormt tryck kommer mycket snart att omfatta alla arbetare. Endast bank- och börskretsen och de i kretsen av småpensionärer som är fångade i sina egna fördelar kommer att fortsätta att stå som deras motståndare.

Den som arbetar har inget särskilt intresse av att han får ränta från bankerna från sina tillfälliga tillgångar, än mindre har han ett intresse av att betala mycket höga räntor för krediter; med sina pengar som rörelsekapital vill han arbeta och tjäna. Av denna anledning kommer alla affärsmän, fabriksägare och hantverkare att vara mycket lite intresserade av att upprätthålla det räntekapitalistiska systemet. – Detta blir tydligt som dagsljus för alla som har i åtanke att statliga intressen – som vi har visat tydligast – endast utvinns genom direkta eller indirekta skatter från de produktiva arbetarnas arbetsinkomster.

Den som har denna kunskap klart i åtanke kan inte rubbas när som helst, för det är verkligen en grundläggande princip: *att staten bara kan ge vad den återigen måste ta ifrån sina medborgare i någon form.*

Räntorna för statens räntebetalningar måste under alla omständigheter tas från de produktiva arbetarna. Ingen arbetare är undantagen från denna princip, minst av allt den manuella arbetaren som inte har några räntebärande obligationer till sitt förfogande. Denna situation drabbar honom hårdast, ty de direkta och särskilt de indirekta skatterna drabbar honom också hårdast. Nu när just arbetaren åläggs skatten genom den direkta inkomstskatten i form av inkomstavdrag innan alla andra kretsar redan har gjort arbetaren klärvoajant i dessa frågor; detsamma gäller även för alla löntagare. Visserligen är dessa kretsar mycket mindre medvetna om de mycket mer radikala indirekta skatterna – även om de mest känner av dem i inflationen, vilket beskrevs i kapitlet om "Inflation". Indirekt skatt är den mest osociala skatten. Den belastar arbetet till förmån för rent lånekapital. Ingen kan dra sig ur den, och därför förtrycker den den som har minst inkomst hårdast. Å andra sidan stör de indirekta skatterna – kol-, salt-, tändsticks-, socker-, öl- och dryckesskatterna, de personliga transportskatterna etc. – inte det minsta ägaren av stor kapitalförmögenhet.

En därför från arbetarkretsen som är motståndare till en sådan befriande gärning kan det bara bero på bristande kunskap och förståelse för dessa samband.

Det sista och svåraste som vi fortfarande bör behandla i detta kapitel är frågan om avskaffandet av de internationella ränteförpliktelserna – med andra ord, vägran av ytterligare räntebetalningar för krigsskulderna.

Denna fråga är närmast sammankopplad med den tyska historiska frågan, ja, den är faktiskt den tyska frågan i allmänhet, ty den lyder: Vill den tyska nationen ha frihet eller slaveri?

Vi vet att i sådana slutgiltiga frågor kan endast den beslutsamma viljan avgöra och uppnå seger – svaret på denna fråga går därför långt bortom de finanspolitiska observationernas gränser. Men det är väsentligt att en nation som måste sträva efter sin frihet vet att dess slaveri i första hand är ett finanspolitiskt sådant, att politik och ekonomi här är närmast besläktade. Men just detta är det nya med den nuvarande situationen att den styrs av finanspolitiska maktsynpunkter och att militära maktpolitiska synpunkter kommer bara på andra plats.

Vi kan verkligen tala om den mammonistiska tidsåldern som om en ny epok. Guden Mammon har besteget denna världs tron. Kejsare och kung böjer sig inför honom. Parlamenten och regeringarna är hans undergivna tjänare. Han har kunnat samarbeta med stora rörelser – liksom löntagarnas strävan efter sin förbättring. Det internationella kapitalet har likaledes gjort

Machine Translated by Google

världens pressar som är tjänande dess mål – liksom den också har gjort sig själv till förvaltare av den kulturella rikedomen och förfalskare av all nationell inhemsk konst och litteratur.

Som de mest framstående bärarna av denna mammonistiska angrepp och världsherravälde har vi erkänt judarna och därmed sluts vår kunskaps cirkel återigen med frågan över alla frågor – *den judiska frågan.*

Lösningen på intresseproblemet är lösningen på den judiska frågan. Lösningen på intresseproblemet, i den mening som våra förklaringar använder, är att bryta det judiska världsstyret, eftersom det krossar världsjudendomens makt – dess finansiella makt.

Men lösningen på ränteproblemet är dessutom, i konstruktiv mening, samtidigt tiden också lösningen på den sociala frågan.

En vägran att betala räntor och tullar till krigsskulderna skulle ställa den internationella finanssektorn, eller Frankrike, inför frågan om dess övertagande av hela Tysklands finansförvaltning. Om alla rikets skatter som nu tjänar räntebetalningarna till fienden avskaffas, skulle detta först och främst innebära en intern befrielse från det galna skatteförtrycket, en stor socialpolitisk gärning av största omfattning, och fienden skulle behöva försöka utveckla sin egen finansförvaltning i Tyskland.

Men om det tyska folket såg den franska eller judiska skatteindrivaren sitta på varje skatte- och pensionskontor, och om de bästa korna togs från böndernas stall av dessa utländska förtryckare – då skulle ilskan och indignationen kanske snart bli så stark att den en natt skulle sopa bort det utländska spöket med en blodig kvast och befria Tyskland.

Huruvida en militärmakt i allmänhet skulle åta sig ett sådant företag i tjänst för den ekonomiska styrkan är därför fortfarande mycket tveksam.

Utsikterna för vår befrielsevilja är inte på något sätt så ogynnsamma som de först kan ha verkat – tvärtom. Allra första gången Tyskland enhälligt vägrade utlämnandet av sina "krigshjältar" var spöket med detta "nej" över.

Nu kommer den internationella finanssektorn säkerligen att söka andra metoder, särskilt bojkottmetoden och den fullständiga strypningen av den internationella marknaden. Att den inte kommer att lyckas med det senare kan likaledes vara säkert, och även bojkotten av tyska varor skulle rikta Tyskland, till en början bara i sin ekonomiska verksamhet, och under en tid även uteslutande, mot sin inre marknad. Det skulle därför även här endast vara uppgiften för en skicklig inrikespolitik – särskilt genom generösa främjande åtgärder inom bostadsbyggandet – att övervinna de kritiska tiderna och använda dem för folkets välfärd, tills de nya vägarna till världen är fastställda.

Denna öppnande av nya vägar till världen kommer att ske genom att den judiska dominansen bryts även bland andra nationer, ty även de enskilda nationernas väg till en sund nationalekonomi kan endast gå genom att de botas från sin inhemska förgiftning av det judisk-mammonistiska giftet. Då kommer de naturliga vägarna för en sund internationell handel och ekonomisk affär mellan nationerna att öppnas av sig själva – och mänskligheten, befriad från det judiska förtrycket, kommer att uppleva en tid av exempellöst välstånd – och framför allt *Tyskland – världens hjärta!*

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

Version 1.0

Publicerad år 130 av AH, i Kali Yuga oktober 2018 av den kristna kalendern av Sudetenland Verlag.

SUDETENLAND VERLAG

Redigerad av Einar Birkemann.

Bokens framsida är gjord av Italo.